

Három kozmikus üzenet

Írta: Mark Finley

Szombatiskola és Személyes Szolgálatok
Hetednapi Adventista Egyház

**©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®.
Minden jog fenntartva.**

Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a Bibliatanulmányok bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a Bibliatanulmányok fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Írta: Mark Finley

Fordította: Zarkáné Teremy Krisztina

Korrektor: Fürjné Simon Edina

Felelős szerkesztő: Zarkáné Teremy Krisztina

A romániai magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

A romániai magyar kiadás szerkesztője: Zakariás Loránd

A tanítói mellékletet fordította: Zakariás Loránd

Borítóterv: Liliana Dincă

Tördelőszerkesztő: Szőcs Erzsébet

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FINLEY, MARK**

Három kozmikus üzenet / Írta: Mark Finley. – Pantelimon:
Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-328-0

<i>A hármas angyali üzenet</i>	4
<i>Kövess az Úr Jézus missziós módszerét!</i>	6
1. Jézus győz, Sátán veszít	11
2. Végzetes pillanat	23
3. Az örökkévaló evangélium	35
4. Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!	47
5. Az ítélet jó híre	59
6. Isten ítéletének órája.....	71
7. A Teremtő imádása	83
8. A szombat és a vég.....	95
9. A város, aminek Zűrzavar a neve	107
10. Sátán végső megtévesztései	119
11. Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész	132
12. Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész	144
13. Isten dicsőségének ragyogása	156

A hármas angyali üzenet

Egy héttel a nagy csalódás előtt, 1844. október 15-én Németországban egy hívő lutheránus családban született egy fiúgyermek, Friedrich Nietzsche lett a neve. Belőle vált a modern kor egyik legbefolyásosabb ateista gondolkodója. Abban a hitben élt, hogy a keresztények Istene haldoklik Nyugaton, ezért hevesen szembeszállt a keresztény vallás tartós erkölcsi befolyásával, gúnyosan „rabszolga erkölcsnek” titulálva azt. Szerinte ez a gyengék erkölce, akik az erősebbektől védekezni próbálva agyaltak ki olyan balga gondolatokat, mint például: „szeresd ellenségeidet”. Nietzsche úgy vélte, hogy a modern korban túl kell lépni a „jó és a rossz” elavult fogalmán. Egyik könyvében (*Így szólt Zarathustra*) az egyik szereplő felkiáltott: „Törd össze az ősi törvénytáblákat!” (Természetesen a Tízparancsot értette ezen).

1844 jelentős volt Karl Marx, a kommunizmus alapítója számára is. Ebben az évben írta meg *Gazdasági-filozófiai kéziratok 1844-ből* című munkáját, amit azonban csak 1932-ben adtak ki a Szovjetunióban. Marx ideológiájának korai fejlődését mutatják a kéziratok, amelyekben a teljes egészében materialista lét mellett érvelt, ami különböző gazdasági szakaszokon halad át, míg a világ munkásai egyesülnek, elsöprik kapitalista elnyomóikat és létrehozzák a földön az utópiát.

1844 Charles Darwin számára is fontos volt. Írásában, ami később *Első vázlat* címmel vált ismertté, kifejtette evolúciós elméletének egyik legkorábbi megfogalmazását, amit azonban akkor még nem ismerhetett meg a világ. Csak 1859-ben, *A fajok eredete* kiadásakor tárta a nyilvánosság elé Darwin a nézetét, miszerint minden földi élet egy közös őstől ered, kizárólag természetes és véletlenszerű folyamatokon át.

Azonban az 1844-es évben Dán 8:14 kétezer-háromszáz napról szóló próféciája is teljesedett. A nagy csalódás után megmaradt hívők szintén ebben az esztendőben plántálták el a magot, amiből aztán egy világszéles mozgalom bontakozott ki, amelynek lényegi üzenete elutasította a marxi, nietzschei, darwini ideológiát.

Marxszal ellentétben a hetednapí adventista mozgalom azt hirdette, hogy a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem, nem pedig a történelem materialista menete ad magyarázatot a világtörténelemre, ami nem ember-alkotta, kommunista utópiává fejlődik, hanem véget ér, méghozzá Isten örök országának természetfeletti megalapításával.

Darwinnal szemben a hetednapí adventista mozgalom azt tanította, hogy az élet nem véletlenszerű mutáció és természetes kiválasztódás folytán keletkezett, hanem a Teremtő Isten hatalma által, aki hat nap alatt teremtette meg a földi életet, a hetedik napon pedig megpihent.

Eltérően Nietzschétől a hetednapí adventista mozgalom nemcsak Isten létezését hirdette, hanem azt is, hogy továbbra is Isten ítéletének legfőbb zsinórmértéke marad az egyetemes erkölcsi törvény („az ősi törvénytáblák”), a Tízparancsolat, az egész emberiség számára kötelező érvénnyel.

Véletlen volna, hogy mindhárom esemény 1844-ben történt? Ne gondoljuk!

Marx, Nietzsche és Darwin – három befolyásos személy, akinek a tevékenysége helyrehozhatatlan károkat okozott az emberiségnek. Ám a három téves nézet között Isten nem hagyta a világot az igazság mellett szóló bizonyosság nélkül. Éppen ez az oka annak, hogy e három romboló ideológiával szemben életre hívott egy mozgalmat, amiből idővel kifejlődött a Hetednapí Adventista Egyház. Ez az egyház hirdeti a világnak Isten végidei igazságát – a hármas angyali üzenetet, amelynek lényege a három rettenetes tévedésbe esett ember által hangoztatott hibák és helytelen nézetek cáfolata.

A hármas angyali üzenet bizonyos értelemben a Hetednapí Adventista Egyház *menetparancsa*, a szívében ott van az evangélium tisztán, egyszerűen, méghozzá a „*jelenvaló igazság*” (2Pt 1:12) összefüggésében.

Ebben a negyedévben tehát a hármas angyali üzenet lesz a tanulmányunk tárgya.

*Mark Finley az USA Connecticut államának szülötte,
nemzetközileg ismert evangelizátor. 2005–2010 között
a Generál Konferencia alelnöke volt. Nyugdíjba vonulása után
a Generál Konferencia elnökének tanácsadója lett.
Felesége Ernestine, három gyermekük és öt unokájuk van.*

Kövesd az Úr Jézus missziós módszerét!

Romániában sajnos nem fordítottunk kellő figyelmet arra, hogy Jézus Krisztus példáját kövessük, aki „körüljárja vala a városokat és a falvakat mind” (Mt 9:35). Sikereket ért el egy helyen, majd továbbment, nem tartották vissza az elért eredmények, ahogy azok kérései sem, akik „tartóztaták Őt, hogy ne menjen el tőlük” (Lk 4:42). Mottója a misszióban a következő volt: „Egyéb városoknak is hirdetnem kell az Istennek országát, mert azért küldettem” (Lk 4:43).

Isten felszólította az Ő népét, „hogy ne ott *hirdesse* az evangéliumot, ahol neveztetett Krisztus” (Róm 15:20). De lesznek-e oda-szentelt tanítók, akik teljesítik mindazt, ami meg van írva: „Akiknek nem hirdettetett ő felőle, azok meglátják; és akik nem hallották, megértik” (Róm 15:21)?

Kedves szombatiskolai tanítók, osztályvezetők és gyülekezeti szolgálattelvők! Egyetlenegy érdekelt lélekre, egyetlenegy misszionáriusra van szükség, hogy elkezdjük a munkát. Ha ez a feltétel teljesítve van, Jézus megígérte, hogy ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az Ő nevében, Ő ott van közöttük (Mt 18:20). „Aki nékem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is” (Jn 12:26).

Elkezdted ma a munkát az evangélium parancsára? Krisztus téged is hív a „fehér területekre”! Készíts egy egyszerű tervet, és kövesd azt kitartóan és szeretettel embertársaidért!

”

**A vallási közösségek növekedésének
szakértői szerint elsősorban azért
hanyaglik egy egyház, mert nincs
lefektetett terve az új gyülekezetek**

alapítására. – Joseph Kidder,

„Hozd mozgásba a gyülekezeted!”, 165. o.

”

JAVASLAT

Tegyétek a negyedév 13. szombatját ünnepi alkalommá a gyermekek és a felnőttek számára egyaránt! Ha kell, módosítsátok ennek a szombatnak az istentiszteleti rendjét úgy, hogy a szombatiskola minden korosztálya érdekelt legyen a programban. A felnőttek részére javasoljuk olyan alkalom megteremtését, amelynek keretében elmondhatják a tanulmányok alapszövegeit, kerekasztal-beszélgetést folytathatnak a negyedév leckéinek témái kapcsán, vagy ismeret-felmérő tesztet tölthetnek ki, és a legjobban teljesítőket könyvekkel, Bibliákkal jutalmazhatják. Ily módon felpozsduál a szombatiskola, és még nagyobb örömmel fogjuk tanulmányozni a Szentírást.

NE FELEDJÉTEK:

KÖZÖSSÉG (5–10 perc)

1. Üdvözljük mosollyal és kedves szavakkal a Szombatiskola minden tagját, de a vendégeket is!
2. Bátorítsuk egymást tapasztalatainkkal, meghallgatott imáinkkal, missziós tevékenységeink sikerélményeivel!
3. Megoszthatjuk csoporttársainkkal az imalistánkon szereplő személyek nevét, hogy együtt imádkozhassunk érettük.

MEGBESZÉLÉS (20–25 perc)

1. Beszéljük meg a napi részek központi gondolatait, és azok alkalmazási lehetőségeit.
2. Vegyen részt mindenki a megbeszélésen!
3. A Biblia és a Prófétaság Lelke írásainak napenkénti olvasása segít ébren tartanunk lelki életünket.

MISSZIÓ (5–10 perc)

1. A tanulmány megbeszélése mindig gyakorlati határozatokkal ér véget!
2. Minden csoport készítsen missziótervet, amelyben a csoport minden tagja részt vehet.
3. A Szombatiskola híreit a következő weboldalról tölthetjük le: www.resurse.adventist.pro. A videoállományban értékes, gyakorlatba átültethető missziós ötleteket találhatunk.

IMALISTA

A következő személyekért imádkozom:

Családtag _____

Rokon _____

Barát _____

Szomszéd _____

Gyülekezeti tag _____

Adventista jelenlét nélküli település lakója _____

Kutassátok az Írásokat!

„Ha többet olvasnánk a Bibliát, ha jobban értenénk igazságait, nagyobb világossággal és bölcsességgel rendelkező nép lennénk. A Szentírás tanulmányozása folytán a lélek erőt nyer.” (*Tanácsok a gyülekezetnek*, 113. o.)

Április

- 1 Jób 1
- 2 Jób 2
- 3 Jób 3
- 4 Jób 4
- 5 Jób 5
- 6 Jób 6
- 7 Jób 7
- 8 Jób 8
- 9 Jób 9
- 10 Jób 10
- 11 Jób 11
- 12 Jób 12
- 13 Jób 13
- 14 Jób 14
- 15 Jób 15
- 16 Jób 16
- 17 Jób 17
- 18 Jób 18
- 19 Jób 19
- 20 Jób 20
- 21 Jób 21
- 22 Jób 22
- 23 Jób 23
- 24 Jób 24
- 25 Jób 25
- 26 Jób 26
- 27 Jób 27
- 28 Jób 28
- 29 Jób 29
- 30 Jób 30

Május

- 1 Jób 31
- 2 Jób 32
- 3 Jób 33
- 4 Jób 34
- 5 Jób 35
- 6 Jób 36
- 7 Jób 37
- 8 Jób 38
- 9 Jób 39
- 10 Jób 40
- 11 Jób 41
- 12 Jób 42
- 13 Zsoltár 1
- 14 Zsoltár 2
- 15 Zsoltár 3
- 16 Zsoltár 4
- 17 Zsoltár 5
- 18 Zsoltár 6
- 19 Zsoltár 7
- 20 Zsoltár 8
- 21 Zsoltár 9
- 22 Zsoltár 10
- 23 Zsoltár 11
- 24 Zsoltár 12
- 25 Zsoltár 13
- 26 Zsoltár 14
- 27 Zsoltár 15
- 28 Zsoltár 16
- 29 Zsoltár 17
- 30 Zsoltár 18
- 31 Zsoltár 19

Június

- 1 Zsoltár 20
- 2 Zsoltár 21
- 3 Zsoltár 22
- 4 Zsoltár 23
- 5 Zsoltár 24
- 6 Zsoltár 25
- 7 Zsoltár 26
- 8 Zsoltár 27
- 9 Zsoltár 28
- 10 Zsoltár 29
- 11 Zsoltár 30
- 12 Zsoltár 31
- 13 Zsoltár 32
- 14 Zsoltár 33
- 15 Zsoltár 34
- 16 Zsoltár 35
- 17 Zsoltár 36
- 18 Zsoltár 37
- 19 Zsoltár 38
- 20 Zsoltár 39
- 21 Zsoltár 40
- 22 Zsoltár 41
- 23 Zsoltár 42
- 24 Zsoltár 43
- 25 Zsoltár 44
- 26 Zsoltár 45
- 27 Zsoltár 46
- 28 Zsoltár 47
- 29 Zsoltár 48
- 30 Zsoltár 49

Jézus győz, Sátán veszít

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 14:12-14; Dániel 7:25; Efezus 5:25-27, 32; Filippi 3:9; Jelenések 12; 13:14-17

Alapige: „Megharagvék azért a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele” (Jel 12:17).

A Túlerőben: Hihetetlen történetek a történelem legmeglepőbb csatátér-zavarairól című könyvében Cormac O'Brien olyan hadseregek történeteiről számol be, amelyek győztek jelentős túlerővel szemben. Ír a karthágói Hannibál ötvenötezres seregéről, akik megverték a „legyőzhetetlen”, nyolcvanezer fős római hadat. Beszámol arról is, hogy Nagy Sándor görög serege vereséget mért a Perzsa Birodalomra.

Mi is élet-halál harcban állunk egy fortélyos ellenséggel. Szintén elkesztő túlerővel szembesülünk, hátrányos helyzetben küzdünk. A gonoszság erői legyőzhetetlennek tűnnek, látszólag biztos vereség előtt állunk, ami elkerülhetetlennek tűnik. Úgy néz ki, mintha elérhetetlen lenne a győzelem. Pusztán emberi szemszögből nézve az a látszat, hogy Sátán erői legyűrnek bennünket.

Azonban Istennek hála, még ha túlerővel állunk is szemben, noha az esélyek (emberileg szólva) nem nekünk kedveznek, ha Sátán támadásai mégoly gonoszok is, Jézus által végül győzni fogunk! A Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* a témája, hogy Jézus győz, Sátán veszít. Ennek a küzdelemnek a lényegét Jelenések 12. fejezete vázolja fel, a héten ez a szakasz kerül vizsgálatunk fókuszába. Ez a tanulmány jól felkészít Jelenések 14. fejezetének és a hármas angyali üzenetnek a megértésére.

Jelenések 12. fejezete drámai epizódok sorát mutatja be, a jó és a gonosz közötti ősrégi konfliktus pillanatképeit, azét, ami a mennyben kezdődött, de itt a földön ér majd véget. Ezek az epizódok visszavezetnek az idő folyamán, attól kezdve, hogy Sátán fellázadt a mennyben, egészen az utolsó időkben Isten népe ellen irányított dühödt támadásaiig.

1 Olvassuk el Jel 12:7-9 szakaszát. Hogyan történhetett meg ilyesmi a mennyben? Milyen következtetést vonhatunk le ezekből a versekből a szabad akarat, szabad választási lehetőség valóságáról?

Mennyen és földön egyaránt Isten kormányzásának alapelve a választás szabadsága. Ő nem robotokat teremtett – sem a mennyben, sem a földön. Emberként erkölcsi döntéseket hozhatunk, mivel Isten a saját képére teremtett bennünket.

A választás hatalma szorosan kapcsolódik a szeretet képességéhez. Elvéve a választás erejét, a szeretet képességét tesszük tönkre, mert szeretetet nem lehet kikényszeríteni vagy erőltetni, a szabad akarat kifejezése. Minden mennyei angyal választás előtt állt: vagy viszonzozza Isten szeretetét, vagy önző, arrogáns, gőgös módon hátat fordít neki. Tehát az angyalok választása a mennyben örökre szólt, *A jelenések könyve* pedig elénk tárja, hogy a végső földi küzdelemben mindannyiunknak szintén örök döntéseket kell meghoznunk.

A nagy küzdelemben nem létezik semlegesség (lásd Lk 11:23), így az utolsó földi háborúban sem lesz. Minden angyal vagy Jézus, vagy Sátán oldalát választotta, hasonlóképpen az idők végén minden ember eljut oda, hogy meg kell hoznia utolsó, megváltoztathatatlan döntését. Kinek a szövetségébe lépünk, kit imádunk, kinek engedelmeskedünk? Mindig ez a kérdés állt az emberiség előtt, és így lesz ez a föld történelmét lezáró küzdelemben is – csak még drámaibb módon. A lélegzetelállítóan jó hír viszont az, hogy Jelenések 12. fejezete bemutatja Krisztus harci diadalát. Ezért nekünk mindössze azt kell tennünk, hogy az Ő oldalát, a győztes oldalt választjuk. Nagyszerű, hogy dönthetünk, melyik oldalra állunk egy olyan küzdelemben, amiről már eleve tudjuk, ki fogja megnyerni!

Gondoljunk bele, mennyire szent a szabad akarat és a választás szabadsága Jézus számára, aki jól tudta, hogy ez a keresztre juttatja (lásd 2Tim 1:9), mégis megadta nekünk! Mennyire legyünk tehát körültekintőek, amikor e szent és igen drága ajándékkal élünk?

Sátán kezdettől fogva (lásd Jel 12:4-5) igyekezett elpusztítani Krisztust, de minden próbálkozása kudarccal végződött. Jézus születésekor például egy angyal figyelmeztette Heródes gonosz terveire Józsefet és Máriát, akik ezért Egyiptomba menekültek. Jézus a pusztában Sátán leghevesebb kísértéseit hárította el azzal, hogy „*Meg van írva*”. Isten Igéjében talált védelmet. Kereszthalálával bemutatta hatalmas szeretetét, és megszabadított bennünket a bűn kárhozható büntetésétől. Feltámadása révén pedig mint élő Főpapunk kiszabadítja életünket a bűn hatalmából.

- 2** Olvassuk el Zsolt 2:7-9, Ef 5:25-27 és Jel 12:4-6, 9 verseit, majd határozzuk meg az alábbi szimbólumok jelentését:

Sárkány _____

Asszony _____

Fiú gyermek _____

Vasvessző _____

A vessző a Bibliában az uralom, az uralkodás szimbóluma. A vasvessző megtörhetetlen, erős, legyőzhetetlen uralmat jelképez. Jézus találkozott minden olyan kísértéssel, amivel mi szembesülünk, de mindig győzött. Az ördög legyőzött ellenség, Krisztus diadalt aratott felette életében, halálával és feltámadásával. Legyőzte az ördögöt a Golgota keresztyén, ezért mi is győztesek lehetünk. Krisztus tökéletes diadalt aratott Sátán felett, de a közöttük dúló nagy küzdelem még nem ért véget.

Amikor azonban hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus értünk tett, Isten eltörli bűnünk adósságát, megbocsátja vétkeinket. Tökéletesként állhatunk az Úr előtt, mint akiket befedez Krisztus igazságának palástja, ahogy Pál írja: „*És találtassam Őbenne, mint akinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján*” (Fil 3:9). Bocsánatot nyertünk, nincs semmi, amivel vádolni lehet bennünket. Jézus felülkerekedett, örökre legyőzte a legrosszabbat, amit a bűn és a gonoszság tehetett vele. Teljes támadást intézett a gonoszsággal szemben és győzött. Amikor hit által elfogadjuk Jézust, az Ő győzelme a miénk.

Miért annyira fontos számunkra az üdvbizonyosság, aminek az az alapja, hogy Krisztus legyőzte Sátánt? Hogyan lehet a saját tapasztalatunk is az, amiről Pál írt Fil 3:9 versében?

Amint a Bibliában látjuk, Jézus sosem vesztett csatát Sátánnal szemben. Ő a hatalmas győztes, aki diadalmas a gonoszság erői felett. Egy dolog hinni, hogy győzött Sátán kísértései felett, az viszont már egészen más, hogy elhiggyük: az Ő győzelme a miénk is.

3 Olvassuk el Jel 12:10 versét! Miért találhatunk bátorítást abban, hogy a vádoló „levettetett”?

Ugyan még mindig dúl a küzdelem a földön, de Sátán már veszített. Ez nemcsak Krisztus végső győzelme szempontjából, a történelem csúcspontján igaz, hanem igaz a mi küzdelmeinkre nézve is, a személyes harcaink vonatkozásában, amelyeket a gonoszság fededelméi és erői ellen vívunk.

4 Jel 12:11 versében milyen biztosítékot ad Krisztus a győzelemre?

A *jelenések könyvében* a hét gyülekezetnek szóló üzenet hétszer említi azt, hogy „*Aki győz*”. Jel 12:11 versében ismét találkozunk a győzelem fogalmával. Az eredeti nyelven itt a *nikaó* szó szerepel, ami azt jelenti, hogy „legyőz”, „győzelmet arat”, „felülkerekedik”, „győztesként kerül ki”. Figyeljük meg, hogyan lehetünk mi is győztesek! Jel 12:11 kijelenti, hogy csak „*a Bárány vérével*” (ÚRK, RÚF).

Jel 5:6 versében János bepillant a mennybe egy prófétai látomásban, és meglátja a Bárányt, „*mint egy megöleltet*”. Krisztus áldozata áll az egész menny figyelmének fókuszában. Isten végtelen, felmérhetetlen szeretetét semmi nem mutathatja be magasztosabban, mint a keresztt.

Amikor hit által elfogadjuk azt, amit Krisztus tett értünk a kereszten, az adósságunk eltöröltetik, tökéletesként állhatunk meg Isten előtt, aki megbocsátja bűneinket (Ef 1:7; Kol 1:14; 2:14). „...*levettetett a mi testvéreink vádolója*” (Jel 12:10, ÚRK). Megváltást, üdvösséget nyerünk, győztesek vagyunk, nem a saját érdemeink miatt, hanem azért, mert Krisztus győzedelmeskedett értünk.

- 5** Olvassuk el **Jel 12:6** versét, majd vessük össze a **14-16. versekkel!** Jól figyeljük meg az időt, Sátánnak az „asszony” (Isten egyháza) elleni támadását, illetve azt, ahogyan Isten gondoskodik az övéiről! Miről szólnak ezek a versek?

Jel 12:6 versében az ezerkétszázhatvan nap párhuzamos a 14. versben *az ideig, időkig és félidőig* kifejezéssel. Ez az idői prófécia megtalálható Dán 7:25, Jel 11:2-3 és 13:5 verseiben, és mind ugyanazt az időtartamot mutatják be. Ezek prófétai szimbólumok (hiszen nem ment a pusztába egy valóságos nő szárnyakkal), ezért a prófétai időt, az év-nap elvet alkalmazzuk (lásd pl. 4Móz 14:34; Ez 4:4-6) ezeknél a prófeciáknál. Ez egyszerűen azt jelenti, hogy egy prófétai nap egy évvel egyenlő. Jel 11:2 versének éppen erről a prófétai időszakáról az *Andrews University Study Bible* megjegyzi: „A történeti magyarázók ezért általában úgy értelmezik, hogy az ezerkétszázhatvan prófétai nap szó szerint ezerkétszázhatvan évet jelöl, Kr. u. 538–1798 között” (1673. o.). A hitehagyóvá lett egyház és a romlott államhatalom együttesen elnyomta, üldözte és időnként öldökölte Isten hűségeseit.

A Bibliában hívő keresztények heves, sátáni üldözése a jó és a gonosz közötti küzdelem kiterjedése volt. A középkor sötétségéből kilépve a reformáció idejében az a választás állt az emberek előtt, hogy hűségesek lesznek-e Isten Igéjéhez, vagy elfogadják a papok és prelátusok tanításait. Az igazság ismét diadalmaskodott, Istennek lett egy népe, akik hűségesek voltak hozzá a hatalmas ellenállás dacára is.

Isten gondviseléséről lenyűgöző és végtelenül bátorító fordulatok szólnak. Jel 12:6 versében találjuk az „*Istentől készített helye*” kifejezést. A 14. vers kijelenti, hogy az asszony a pusztában „tápláltatik”, a 16. vers szerint pedig „*a föld segítségére sietett az asszonynak*”. A heves üldözés időszakaiban Isten gondoskodott egyházáról. Amint tette akkor, tenni fogja ugyanezt a végidei maradék esetében is.

Említs meg egy olyan időszakot az életedből, amikor megpróbáltatás vagy nehézség ért és elcsüggedhettél volna, de Isten menedéket biztosított a számodra és táplált a kihívások között! Hogyan nyújtott támogatást az Úr akkor, amikor a legnagyobb szükség volt rá?

Az ördög azóta hadakozik Krisztussal, mióta fellázadt ellene a mennyben (Jel 12:7). Az volt a célja akkor, ami ma is, hogy magához ragadja az uralmat a világmindenség felett (lásd Ézs 14:12-14). A föld történelmének utolsó napjaiban a figyelme Isten népére irányul. Jel 12:17 nyomatékosan kijelenti, hogy a sárkány (Sátán) megharagudott az asszonyra (az egyházra), és hadat indít „a többi utódja” (RÚF) ellen. Az angol King James bibliafordításban a *többi utódja* helyett a „maradék” szót találjuk. Isten maradék népe hűségesen kitart Krisztus mellett, engedelmeskedve az igazságnak, híven a küldetéséhez.

6 Isten maradék népének, a végidei egyháznak milyen jellemzőiről ír Jel 12:17 verse?

Jel 12:17 verse szerint a sárkány megharagudott az asszonyra, Isten egyházára. Az ördög tombol a nép miatt, akik megtartják Isten parancsolatait, mindent megtesz, amit csak tud, hogy elpusztítsa őket. Végül egy olyan rendelet kiadását mozdítja elő, ami megtiltja, hogy az Istenhez hűségesek adjanak és vegyenek, a rendelet értelmében bebörtönzik őket és halálos ítélet alá kerülnek (lásd Jel 13:14-17). Sátán nem képes elpusztítani Krisztust, ezért megpróbálja megsemmisíteni az általa mélységesen szeretetteket – az egyházat. A föld utolsó háborújának középpontjában nem a Közel-Kelet és az ottani különböző konfliktusok állnak, hanem Istennek az egész világon, szétszórta élő népének elméje, gondolatai. Ez két, egymással szembenálló erő, Krisztus és Sátán harca, amelyben nincs semleges terület.

Az utolsó háború központi kérdése az, hogy „Kihez vagyok hűséges? Kihez ragaszkodom?” A menny olyan hívőket szólít, akiket annyira áthat Krisztus szeretete, akiket kegyelme által megváltott, akik elkötelezik magukat Krisztus céljai mellett, Lelke által erőt nyernek és engedelmeskednek a parancsolatainak, hogy az Ő ügyéért vállalják meg a halált is.

Világunk hatalmas krízis felé tart. A győzelmünk azonban biztosított Jézusban, általa, miatta, ha kapcsolatban maradunk vele hit által, és a hit engedelmességhez vezet. Végső soron ez a mi döntésünk.

Hogyan nyilvánul meg Jel 12:17 valósága a saját életedben, keresztényi tapasztalatodban? Vagyis hogyan mutatkozik meg a te életedben a nagy küzdelem?

Mondhatnánk azt is, hogy bizonyos értelemben Istennek nem volt választása: ha olyan teremtményekre vágyott, akik képesek szeretni Őt és egymást is, szabadnak kellett megteremtenie őket. Szabadság nélkül képtelenek volnának a szeretetre, és milyen lenne az univerzum szeretet nélkül? Olyan, amilyennek némelyek mondják: nem más, mint egy gépezet értelem nélkül, ami az ok és okozat szigorú törvényei alapján működik, szabad akarat, szabad választás nélkül, amelyben az atomnál kisebb részecskék hús-vér kötegei csak a fizika törvényeit követik. Ez egyáltalán nem tetszetős kép, nem is azt mutatja be, amit önmagunkban és önmagunkról igaznak tudunk.

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek e törvénnyel, ami az igaz élet nagyszerű elveit foglalja össze. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja – amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.

Ameddig minden teremtetett lény engedelmeskedett, mert szerette Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A menygyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhatték és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a menny harmóniáját” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 8. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Eszt 4–10; Ellen G. White: *Az imádság*, 19. feje., „Az imádság alatti térdhajtás az Isten iránti tisztelet kifejezése” bekezdésig

1. Mi történt azzal a férfival, akinek a király tisztességet kívánt tenni?

2. Kik mondták Hámánnak, hogy el fog esni Márdokeus előtt, és miért?

3. Mi volt a neve az újonnan bevezetett zsidó ünnepnek, és hány napig tartott?

4. Mit jegyeztek fel Márdokeusról a királyi krónikákban?

5. **Mi a kötelességünk, amikor imádkozunk, akár magunkban, akár nyilvánosan?**

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk a jó és a gonosz közti, évezredekken át tartó nagy küzdelemre összpontosít. Jelenések 12. fejezete e konfliktus négy különleges jelenetét mutatja be. Ezek a következők: Lucifer lázadása a mennyben, a gyermek Jézus megölésére tett próbálkozása, Isten népe elleni támadása a középkorban, valamint végső rohama az utolsó idők maradéka ellen. E jelenetek mindenikében Krisztus győzelmes Urunkként, diadalmas Megváltónkként, erős Győztesünként van bemutatva.

E heti tanulmányunk központi gondolata a következő: Sátán Isten népe elleni ádáz támadásai dacára Jézus győz, Sátán pedig veszít. Ez a gondolat lényeges a Jelenések könyve végidőre vonatkozó üzenetének (Jel 14:6–12) megértésére való felkészülés szempontjából. Habár Isten népére elnyomás, üldözés, szabadságvesztés, gazdasági ellehetetlenítés és halálbüntetés vár, abszolút meggyőződése, hogy Jézus a kereszten legyőzte a gonosz erőit. Sátán legyőzött ellenség. Az a Jézus, aki egyetlen ütközetet sem veszített el Sátánnal szemben, a föld végső konfliktusa alkalmával aratott győzelmével meg fogja szabadítani népét.

Nehéz idők elé nézünk. Isten népének a történelem utolsó napjainak legnagyobb próbáját kell kiállnia, de legyőzhetjük az előttünk álló megpróbáltatásokat, ha bízunk Jézusban, és elhiszük, hogy általa és neki köszönhetően mi is diadalt arathatunk.

Magyarázat

Jelenések 12. fejezete joggal nevezhető a könyv tartóoszlopának. A Biblia utolsó könyvének középpontjában áll, összekapcsolja az előtte lévő fejezeteket az utána következőkkel, és átmenetet képez a múlt és a jövő eseményei között. Jelenések 1. fejezete azzal kezdődik, hogy Jézus dicsőséges teremtmői, megváltói, főpapi és királyi minőségében jelenik meg. A könyv ezután három, egyenként hét üzenetből álló sorozatot mutat be: a hét gyülekezet, a hét pecsét és a hét trombita. E sorozatok mindenike Krisztus és egyháza győzelmével ér véget.

A Jelenések első fejezetei világosan kinyilatkoztatják, hogyan győzi le végre Krisztus Sátánt azon folyamatos próbálkozásaiban, hogy megsemmisítse Isten népét; Jézus Krisztus végső győzelmet arat a jó és a gonosz közötti konfliktusban. Krisztus kinyilatkoztatása az első tizenegy fejezet-

ben előkészíti az utat Krisztus Jelenések 12:17 versében való kinyilatkoztatásához az Ő népe körében. Az ehhez a kinyilatkoztatáshoz vezető, hét elemet tartalmazó sorozat mindenikében láthatjuk a győzedelmes hívőket, akik nem engednek a gonosz elnyomó erőinek, hűségesek Krisztushoz, és minden idők szentjeivel együtt imádják Istent (Jel 7:9–12).

Az utolsó „hetes sorozatban” a hetedik angyal megfújja a trombitát, és ezt mondja hangos szóval: „E világnak országai a mi Urunkéi és az ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön örökké uralkodik” (Jel 11:15).

Jelenések első 11 fejezete biztosít minket: Krisztus, aki győzött a gonosz erői felett az évezredek során, a végső konfliktusban is győzni fog. Habár az igazságot lábbal tiporták, Isten népét üldözték és több tízezeren szenvedtek mártírhalált, Sátán nem tudta kiirtani Isten igazságát és népét.

Lehet, hogy az igazság mécsese csak időnként pislákol, de teljesen sosem aludt el. Mindig volt fény a sötétségben. Végül az egész földet bevilágítja majd Isten dicsősége (Jel 18:1). James Russell Lowell amerikai költő írta a *The Present Crisis* (Jelen válság) c. versében:

„Az igazság mindig a veszthelyen,
Míg a gonosz az uralkodói trónon –
A veszthely befolyásolja a jövőt,
És az ismeretlen sötétség mögött
Isten áll a homályban,
Örködvé övéi fölött.”

Az első kulcsszöveg: Jelenések 12:11

Jelenések 12. fejezete jelentésekben gazdag rész, ezen belül is két szöveg rendkívül fontos, és különleges odafigyelést érdemel. Az első: „De legyőzték őt a Bárány vérével és bizonyágtételük beszédével, mert nem kí mélték életüket mindhalálig” (Jel 12:11, revideált Károli-változat). A „legyőzték” ige a győzelemre, diadalra, hódításra utal, és 17-szer szerepel a Jelenések könyvében. Isten népe győz, nem veszít.

A kérdés a következő: Hogyan győzünk? Hogyan lehetséges, hogy diadalt arassunk a gonosz kísértései felett? A választ Jelenések 12:11 verse adja meg: „A Bárány vérével”. A „vérevel” („vére által”) kifejezés úgy is fordítható, hogy „a vérének köszönhetően”, „a vérere alapozva”. Ahogy az énekünk is mondja: „Reményünk egyedül Krisztusban és drága, szent vérében.”

Nem akarattunk ereje által győzünk. Az ördög ravasz ellenség. Ismeri jellemünk gyenge, sebezhető pontjait, tudja, hol estünk el azelőtt. Reménységünk Krisztusban és az Ő igazságában horgonyoz. Az Adventista Bibliakommentár 7. kötetének 974. oldalán Ellen White két fontos kijelentését olvashatjuk ezzel a bibliaiszöveggel kapcsolatban:

„Aki akar, mind győző lehet. Törekedjünk hát buzgón, hogy elérjük a kitűzött célt. Krisztus ismeri gyöngeségeinket; naponta hozzá fordulhatunk segítségért. Nem szükséges egy hónappal előre erőt nyernünk. Napról napra győzelmet aratunk” (MS 28, 1886).

Csak akkor győzhetünk, ha teljesen megbízunk Jézusban, és naponta a segítségét kérjük. Nemcsak Sátán ismeri a gyengeségeinket, hanem Jézus is. Kegyelme és ereje által megszabadít a bűntől és a bűn karmaiból. Megváltónk vérének köszönhetően nem kell kifizetnünk a bűn által benyújtott számlát, és felszabadulunk a gonosz uralma alól. Ellen White említett második gondolata tisztázza mindezt: „Úgy válunk győzőkké, hogy másoknak is segítünk győzni, a Bárány vére és tanúságtevő szavaink által. Isten parancsolatainak megtartása engedelmes lelkületet terem bennünk, s az ilyen lelkületből fakadó szolgálat kedves az Isten előtt” (236. levél, 1908).

A bűn lényege az önzés. Amikor a kereszthez járulunk, Krisztus kegyelme átalakít bennünket. Szeretete arra ösztönöz, hogy mások áldására szolgáljunk.

A „tanúságtevő szavaink” szókapcsolat magára a bizonyosságtevésünkre vonatkozik, amely által nemcsak hogy mások áldására vagyunk, hanem embertársaink iránti szolgálatunk által mi magunk is áldásban részesülünk. Krisztus győztes ereje alászáll a mennyei szentélyből mindazokra, akiknek teljes bizalmuk van Jézusban, kegyelme által megváltattak, és életüket az Ő szolgálatára szentelik.

A második kulcsszöveg: Jelenések 12:17

A 12. rész utolsó verse a teljes Szentírás egyik legfontosabb szövege. A sárkány (Sátán) megharagszik Isten hűséges maradék népére, és háborút indít ez ellen az utolsó napokban szárnyra kapó mozgalom ellen, amelynek tagjai megőrzik Isten parancsolatait, és akik rendelkeznek Jézus Krisztus bizonyágtételével (Jel 12:27). A 13. fejezetben az ördög két szövetségest hív maga mellé a föld utolsó ütközetében. E két szövetségest a tengerből (Jel 13:1–10) és a földből (Jel 13:11–18; vö. 16:13; 19:20; 20:10) feljövő fenevad jelképezi, ez utóbbi a „hamis próféta”-ként is ismert.

A hetednapi adventisták hiszik és vallják, hogy e két fenevad a pápaság (a Római Katolikus Egyház államhatalom), illetve az Egyesült Államok. Mi több, a spiritizmus annyira szorosan kapcsolódik Sátánhoz, hogy a sárkány mindkettejük szimbóluma. E hármasság szövetség – a sárkány (a spiritizmus), a tengerből feljövő fenevad (a pápaság) és a földből feljövő fenevad, vagy más néven a „hamis próféta” (az Egyesült Államok oltalmát élvező hitehagyott protestantizmus) – támogatásának örvendve Sátán háborút folytat Isten maradék népével.

A „maradék” szó a Bibliában az Istenhez hűséges népet jelenti. Az Ótestamentumban ez a szó, illetve származékai legkevesebb háromféle módon használatosak. Elsősorban itt van az óvás, a védelem fogalma. Jákob családja József közbenjárásának köszönhetően védelmet élvez a pusztító éhínség idején. 1Mózes 45:7 e család tagjait „maradék”-nak nevezi (Károlinál „a ti megmaradásotokat e földön”, a ford. megj.). A hangsúly ebben az igeverben az oltalmazáson van: Jákob családját Isten megóvta a pusztulástól. Hasonlóképpen Isten megóvja az utolsó napokban az Ő maradékát a sárkány és szövetségesei – a fenevad és a hamis próféta – támadásától. Ahogy Isten az Ószövetségben elküldte Józsefet, hogy családja megmaradását munkálja azon a földön, és megmentse őket nagy szabadítással (1Móz 45:7), Isten elküldi az Ő maradékát az utolsó napokban, Fia második eljövetele előtt, hogy figyelmeztesse a világot, és megmentse az embereket az utolsó hét csapás küszöbönálló pusztításától.

1Királyok 19:14, 18 verseiben a „maradék” szót a szerző a „megmaradt” emberek jelentéssel használja (Károlinál az „egyedül maradtam” [14], „meghagyok... hétezer embert” [18] igei szerkezetek szerepelnek, a ford. megj.). Illés kiáltására („Egyedül maradtam!”, 1Kir 19:14) így felel Isten: „Meghagyok Izraelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak...” (1Kor 19:18). Ebben a kontextusban a „maradék” a hűséges, a megvesztegetés és hamis imádat nyomásának nem engedő embereket jelenti.

Van a „maradék” fogalmának az Ószövetségben egy harmadik jelentése is, amely a babiloni rabságból megmenekült zsidókra vonatkozik (Jer 23:3; 31:7). E bibliaversek értelmezése folytán összetett kép rajzolódik ki előttünk Isten utolsó időkben élő maradék népéről (Jel 12). Röviden: a maradék népének azonosítójele, hogy hűséges Isten iránt és megtartja az Ő parancsolatait, továbbá rendelkezik „Jézus bizonyágtételével” (Jel 12:17), amely – Jelenések 19:10 szerint – nem más, mint a „prófétaság lelke”. A prófétaság ajándékának megnyilvánulása mellett

a maradék aszerint is azonosítható, hogy Isten védelmét élvezi, hűséges Istenhez, megszabadul e világ tévelygéséből, és Krisztus iránti elköteleződése és az Igének való engedelmissége által védve van Babilon hamis tanításaival szemben.

Alkalmazás

Elmélkedésre

Jelenések 12. része több gyakorlati tanácsot is ad a XXI. századi keresztény életvitel felvállalásához. Elsősorban biztosít minket, hogy életünk próbái közepette Krisztus mindig velünk van, emlékeztet arra, hogy Sátán legyőzött ellenség, és bizalmat ébreszt bennünk, hogy még a legnehezebb küzdelmek között is Krisztus diadalt aratott az ellenünk hadakozó Sátán felett. Jelenések 12. fejezetét olvasva biztosak lehetünk abban, hogy hatalmas, ellenségünknel hatalmasabb Istennek szolgálunk.

A fejezet 6. és 14. verse Isten gondoskodását mutatja be a megpróbáltatások idején. Mindkét ige ugyanarra az időszakra – a középkorra, pontosabban az 538-tól 1798-ig terjedő periódusra – vonatkozik, mégis hangsúlybeli különbség van a két vers között. Jelenések 12:6-ban ezt olvassuk: „Az asszony pedig elfuta a pusztába, hol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszáz hatvan napig.” Jelenések 12:14 szerint az asszony – az egyház – „tápláltatott a pusztában”. Eme igeversek bátorító és örök igazsága az, hogy ebben a megpróbáltatásokkal és bajokkal teli időben Istennek mindig van egy előkészített helye számunkra. Táplál minket a próbák alatt. Az élet gondjai között is velünk van, megerősít, támogat és fenntart. Az élet legnagyobb szenvedései közepette is a Szentlélek táplál és közelebb von minket Istenhez.

A két nagy tanulság, amit a csoport tagjai levonhatnak az e heti tanulmányból:

- 1 Krisztus sosem veszített el egyetlenegy küzdelmet sem Sátánnal szemben, és az idők végén az Ő népe is győzni fog.
- 2 Bármilyen próbákkal is küzdjön, Isten az Ő népe mellett van, hogy megszabadítsa őt.

Megbeszélésre

- 1 Jelenések 12. fejezete hogyan ébreszt reménységet Isten végidei népében?
- 2 Figyelembe véve e reménységet, mi okunk van az örvendezésre Krisztusnak a gonosz erői feletti győzelmében?

Végzetes pillanat

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Máté 16:27; 24:14; Márk 4:26-29;
Apostolok cselekedetei 1:9-11; Jelenések 14:14-20; 16:1

Alapige: „És látám, és ímé vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, és a kezében éles sarló. És más angyal jöve ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, aki a felhőn ül vala: Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt” (Jel 14:14-15)!

Isten mindig is szólt a népéhez, közölte velük azt a fontos igazságot, amit éppen hallaniuk kellett. Az özönvízről szóló figyelmeztetéstől (1Móz 6:7) kezdve Jézus első adventjén (Dán 9:24-27), majd a vizsgálati ítéleten (Dán 7:9-10; 8:14) át a Krisztus visszatérését megelőző végső eseményekig (Jelenések 12-14. fejezet) – Isten mindezekről szólt. Az emberi történelem utolsó napjaira pedig külön üzenetet küldött a világnak és a népének, amit éppen a kor igényeinek megfelelően tervezett el. Felvázolja a képet, amint az ég közepén repülő három angyal viszi a sűrgető, végidei üzenetet az egész világnak.

A három angyal üzenete Jézus végső kegyelmi felhívása, arra szólít bennünket, hogy ne a saját igazságunkban bízunk, hanem a Jézuséban, ami megigazít, megszentel, majd pedig az idők végén megdicsőít bennünket.

Mindig Krisztust kell választanunk, meghajolva akarata előtt, engedelmeskedve neki. A mostani választásaink valóban hatással lesznek az előttünk álló, végső krízisben meghozandó döntéseinkre, tehát itt a felkészülés ideje!

Jelenések 14. fejezete Jézus utolsó kegyelmi üzenete a bűnbe süllyedt, lázadó világnak, ami nagyjából hatezer évre belemerült a vétékbe és a gonoszságba. Eljön majd a nap, amikor a Föld bolygón minden ember meghozza végső, visszafordíthatatlan döntését – vagy Jézus mellett, vagy ellene. Újból és újból visszhangzik az egész világon *A jelenések könyvének* üzenete Krisztus igazságáról, ami megvált bennünket a bűn kárhóztatásától, valamint a bűn szorításától az életünkben.

1 Vesd össze Mt 24:14 és Jel 14:6 verseit! Mit ígért Jézus a tanítványainak az evangélium terjedésével kapcsolatban?

Mt 24:14 versében Jézus megígérte, hogy *„az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon”*. Ennek igazi teljességét Krisztus végidei üzenetében, Jel 14:6 versében látjuk: ezt az üzenetet hirdette *„minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek”* (ÚRK).

Jelenések 22. fejezetében Jézus háromszor is kijelenti, hogy hamar eljön (Jel 22:7, 12, 20). Visszatérésével kapcsolatban még hozzát teszi: *„Aki gonosz, legyen gonosz ezután is, és aki büntől szennyes, legyen szennyes ezután is, de aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is”* (Jel 22:11, RÚF)! *A jelenések könyve* elvezet az események diadalmas csúcspontjára, amikor minden egyes embernek döntenie kell Krisztus mellett, vagy ellen.

Természetesen mindennap, az úgynevezett „kis dolgokban” meghozott döntéseinkkel vagy Jézust választjuk, vagy ellene döntünk. Nem valószínű, hogy aki most folyamatosan rosszul dönt az életében, a végső, kritikus időben hirtelen majd Jézus oldalára áll, amikor az egész gonosz világ ereje ellene van. Ma és mindennap azt kell választanunk, hogy hűségesek leszünk Krisztushoz és a parancsolataihoz. *„Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait”* (1Jn 5:3). Amint Ellen G. White fogalmaz: *„Jézus nem változtatja meg a jellemünket a visszajövetelkor. Az átfarmálódás munkáját most kell elvégezni. A mindennapi jaink határozzák meg a sorsunkat”* (*Last Day Events*. 295. o.).

Hogyan alakítja Isten a jellemünket? Milyen eszközöket használ annak érdekében, hogy növekedjünk a kegyelemben? Mit tehetünk, hogy a Szentlélek még jobban átfarmálhasson bennünket Jézus képére?

Jelenések 14. fejezetében vannak a meghatározó versei az Úr végidei üzenetének, amit a népével és a világgal közöl. Központi helyet foglal el Jézus visszatérése, ígéretének teljesedése, miszerint *„meglátjátok majd az Emberfiát a Hatalmas jobbján ülni, amikor eljön az ég felhőiben”* (Mk 14:62, ÚRK).

2 Olvassuk el Jel 14:14 versét! Milyen címmel utal ez a vers a földre visszatérő Jézusra? Vajon miért éppen ezt választotta János?

Jézus az evangéliumokban nyolcvankét alkalommal utalt önmagára az Emberfia kifejezéssel, ez volt az egyik kedvelt meghatározása, bensőséges módon azonosítva magát velünk. Ő a Megváltó, aki megért bennünket, tapasztalta a kísértéseinket, hozzánk hasonlóan Ő is átment megpróbáltatásokon. Ő az „Emberfia”, aki majd visszatér, hogy hazavigyen bennünket. Az értünk visszatérő Jézus ugyanaz, mint aki közöttünk élt. Azért válthat meg bennünket, mert közülünk valóvá lett, és noha rá is záporoztak Sátán kísértései, Ő legyőzte azokat.

3 Mit tudunk meg az alábbi bibliaversekből Jézusról, az Emberfiáról?

Mt 16:27 _____

Mt 24:27, 30 _____

Mt 25:31-32 _____

Figyeljük meg az alábbiak néhány elemét!

1) Jézus, az Emberfia dicsőségben jön el az angyalaival. 2) Elválasztja a juhokat a kecskéktől (alapjában véve ez ítélet). 3) A nemzetek és az egész emberiség sorsa egyszer és mindenkorra eldől.

Gondolkodjunk el az „Emberfia” kifejezésen és azon, amit ez elárul Krisztus emberi természetéről! Isten volt, mégis egy lett közülünk, hasonlóvá vált hozzánk, de abban azonban különbözik, hogy Ő soha nem követett el bűnt. Minek a reményét kínálja ez nekünk azzal kapcsolatban, hogy 1) megismerhetjük Isten irántunk való szeretetét és 2) tudhatjuk, hogy érti a küzdelmeinket és győzelmet ad azokban?

4 Milyen hasonlóságokat fedezünk fel Jel 14:14 és ApCsel 1:9-11 versei között?

János kijelenti: *„És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló”* (Jel 14:14, ÚRK). Lukács feljegyezi Jézus mennybemeneteléről, hogy a tanítványok az égre nézve álltak, amikor *„szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elől”* (ApCsel 1:9, ÚRK). Jézus az angyalok felhőjében emelkedett a mennybe, és szintén angyalok felhőjében tér majd vissza. Az angyalok így szóltak a csodálkozó tanítványokhoz: *„Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe”* (11. vers, ÚRK). Isteni igazság gyökerezik ebben a szakaszban, ami talán nem szembeötlő. *„Ez a Jézus”, az „Emberfia”, aki Názáret poros utcáit rótt, szolgált a Jeruzsálem utcáin tolongó tömegnek, gyógyította a betegeket Izrael falvaiban, és prédikált Galilea füves domboldalain – Ő jön vissza.* Ez a rész a Dániel 7. fejezetében szereplő ítélet fényében említi az Emberfiát.

5 Olvassuk el Dán 7:9-10, 13-14 verseit! Dániel vajon miért nevezi „Emberfiának” Jézust az ítélet komoly témájával kapcsolatban? Az eddig érintett gondolatok értelmében miért vigasztaló a tudat, hogy az „Emberfiának” központi szerepe van az ítéletben?

Dán 7:9-10 verseiben a próféta figyeli a mennyi törvényszék elhelyezkedését, amint tízezerszer tízezer angyal gyűl a trónus köré. Kezdetét veszi az ítélkezés, és a világegyetem előtt feltáruznak a könyvek – az életünk mennyi feljegyzései. A 13-14. versekben az Emberfia lép az Öregkorú, az Atya elé, hogy átvegye örök országát. Az ítélet bemutatja az egész univerzum előtt, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek minden lehetőt megtett az egész emberiség megmentése érdekében. Ez az ítélet nemcsak a szenteket igazolja, hanem Isten jellemét is Sátán hamis vádjával szemben (lásd Jób 1-2. fejezet; Zsolt 51:3-6).

Gondolkodjunk el azon, hogy az egész életünket meg fogják vizsgálni Isten színe előtt! Mi tehát az egyetlen reményünk (lásd Róm 8:1)?

János úgy írja le az Emberfiát, mint akinek „*a fején aranykorona és kezében éles sarló volt*” (Jel 14:14, ÚRK). A „*korona*” görögül *sztephanosz*, ez a győztes koronája. Amikor egy sportoló megnyert egy fontos versenyt, *sztephanoszt*, a dicsőség, a győzelem koronáját kapta.

Egykor Jézus fejére töviskoronát nyomtak, a megszégyenítés és gúny szimbólumaként. Akkor az emberek megvetették és elutasították, meggyalázták, nevetségessé tették, leköpték, megverték, megkorbácsolták, most azonban már a dicsőség koronáját viselve készül visszatérni mint királyok Királya és uraknak Ura.

6 Milyen hasonlóságokat látunk Mk 4:26-29 és Jel 14:15 versei között? Miről szól mindkét szakasz?

Az angyal Isten színe elől, a templom dicsőségéből érkezik, akinek Isten azt mondta: „Itt az idő, megérett az aratnivaló.” A templomból Jézushoz repül, és nagy hangon bejelenti, hogy „Itt az idő, az aratnivaló beért. Menj a gyermekeidért, hozd őket haza!”

Az Újszövetségben Jézus gyakorta hozott példákat a földművelés köréből. Többször használta az érett aratnivaló szimbólumát annak bemutatására, hogy az evangélium magva felnövekszik az emberek életében.

„A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja; a növény növekedése pedig a keresztyén növekedés csodálatosan szép példája. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A keresztyén életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában, és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan lehetőségeink tágnak, gazdagodunk tapasztalatokban is, és ismeretünk növekszik” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 39. o.).

Az aranyló gabona érlelődése jelképezi a szeretettől vezérelt, kegyelem általi átförmálódást, amikor a hívő engedelmesen él Krisztus nevének dicsőségére. Szíve egy a Jézuséval, mindazt akarja, amit Ő is.

Hogyan értjük Ellen G. White-nak azt a kijelentését, hogy „életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában”? Mit jelent ez, hiszen láthatjuk saját hibáinkat és jellemgyengeségeinket?

Jelenések 14. fejezetében két aratás van. Az aranyló gabona aratása az igazakat jelképezi, míg a véres szőlő a gonoszokat, azokat, akik elvesznek. Mindkét aratnivaló teljesen megérett, minden elvetett mag egészen kifejlődött.

7 Olvassuk el Jel 14:17-20 verseit! Mit jelent az „Isten haragjának nagy bor-sajtója” kifejezés? Lásd még Jel 14:10; 15:1; 16:1!

„Egy másik angyal is jött az oltártól, akinek hatalma volt a tűzön” (Jel 14:18, ÚRK). Ez az angyal parancsolja Isten végítéletének tüzeit. Az aratnivaló beérett. A bűn mértéke betelt. A lázadás túlment Isten kegyelmének határán. Mielőtt minden véget érne, a gonoszság és a bűn a tetőfokára hág. A szerető Isten mindent megtett értünk, amit csak tehetett, beleértve azt is, hogy feláldozta önmagát a kereszten, áldozatul a bűneinkért. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21; lásd még Gal 3:13).

Mi többet tehetett volna Isten annál, mint ami a kereszten történt? A kegyelem nem tehet többet azok megváltásáért, akik ismételten visszautasították a Szentlelket.

Ez Jelenések 14. fejezetének sürgető prófétai üzenete. Minden magra aratás vár. A gabona beérett, mint ahogy a szőlő is. Isten népében az egész univerzum előtt megmutatkozik Isten kegyelmének, könyörületének, irgalmának és szeretetének képe. A gonosz gyermekei kapzsiságot, bűnös kívánságokat, féltékenységet és gyűlöletet mutatnak. Az egyik csoporton Jézus jelleme látszik, a másikon pedig Sátáné.

A világmindenség Isten népében az igazság megnyilvánulását látja, úgy, ahogyan annak talán egyetlen más nemzedék sem volt tanúja. Szemben azzal, ahogyan Krisztus igazsága megnyilatkozik népében, az univerzum látni fogja az Isten elleni lázadás következményeit is a maguk teljességében. Emberek és angyalok előtt kendőzetlenül megmutatkozik a rossz, a gonoszság, a bűn, a törvénytelenység. Az egész világ előtt nyilvánvalóvá válik a jó és a rossz, a helyes és a helytelen, az engedelmesség és az engedetlenség közötti ellentét.

Mennyire vesszük észre a különbséget a jó és a rossz között? Miért fontos látni (lásd Zsid 5:14)?

„Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk. Hasonlóvá leszünk ahhoz, amit szeretünk és tisztelünk. Az ember nem juthat magasabbra azoknál a normáknál, amelyeket a tisztaságról, jóságról és igazságról elfogadott. Ha valaki önmagát tartja a legnagyszerűbb ideálnak, soha nem jut magasabbra, inkább egyre mélyebbre süllyed. Csak a kegyelmes Isten képes az embert megszentelni. Ha az ember magára marad, útja szükségszerűen lefelé viszi” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 476. o.).

A jellemünk és a személyiségünk lassan, észrevehetetlenül változik, ami eleinte fel sem tűnik, méghozzá azoknak a magoknak az alapján, amelyeket az elménkbe plántálunk. Aki jó magokat vet, az jó gyümölcsöt terem, aki pedig e világ gonosz magvait ülteti el, annak jellemében e világ gyümölcssei teremnek meg. Az Isten, valamint a lelki értékek és prioritások iránti közömbösséget vetve az ember a közöny gyümölcsét aratja le a lelki életében – apátiát, lelki értelemben vett önteltséget és frusztráltságot. Ezért választanak igen veszélyes utat azok, akik így gondolkodnak: *Tudom, egy nap majd bekövetkezik az utolsó üldözés, „a fenevad bélyege” és a többi, majd akkor összekapom magam*. Isten most, ebben a percben hív bennünket, hogy adjuk neki az életünket. Minél inkább halogatja az ember a választ a Szentlélek késztetésére, annál keményebben és keményebben ellenáll a lelke Isten hívásának, annál könnyebben hiszi el a gonosz hazugságait és válik a prédájává.

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 1–7; Ellen G. White: *Az imádság*, 19. fej., folytatás „Az igazi imádság nem függ a helytől, az időtől vagy a körülményektől” bekezdésig

1. A Jób gyermekeire rászakadó ház mely részére csapott le a szél?

2. Hol egyenlő a kicsi és a nagy? _____

3. Miért vész el az agg oroszlán? _____

4. Mi illeti meg a szerencsétlent? _____

5. Milyen célt szolgál a térdünk? _____

Általános áttekintés

A Jelenések könyve az ellentétek könyve. E kontrasztok mindenike örök következményekkel járó választások elé állít. Vagy a sárkányt imádjuk, vagy a Barányt. Vagy a fenevad pecsétje lesz rajtunk, vagy az Isten pecsétje. Vagy a bíborba és skarlátba öltözött asszony – Sátán hamis mozgalma – ravasz hitegetésének esünk áldozatául, vagy a fehérbe öltözött asszonnyal – Isten igaz egyházával – járunk együtt. Vagy a lelki Babilon szemfényvesztő tanításait fogadjuk el, vagy pedig azt az igazságot, amely az Új Jeruzsálemből fakad.

Ezen a héten a Jelenések 14:14–20 szakaszában leírt két aratásról fogunk tanulni: az Úr magtárába begyűjtött aranyló búza, valamint az Isten haragjának borsajtójába vetett szőlőgerezdek szüreteléséről. A Bibliában Isten az aratás szimbólumát használja kegyelme emberekért végzett munkája befejezésének leírásához. Amikor ez a munka kiteljesedik, és az evangéliumot minden népnek és nemzetnek hirdetik, „akkor jön el a vég” (Mt 24:14). Márk evangélista ezt így fogalmazza meg: „Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elkezdett” (Mk 4:29). Jézus még kiegészíti mindezt: „Az aratás pedig a világ vége” (Mt 13:39). Jézus visszajövele előtt minden emberi lénynek ezen a bolygón észszerű lehetősége lesz válaszolni Isten szeretetére, elfogadni kegyelmét és az Ő igazságában járni. Ezen a héten tehát történelmünk utolsó aratásáról fogunk tanulni, és felfedezzük, hogyan lehetünk az aranyló búza betakarításának része, nem pedig a véres szőlőgerezdeké.

Magyarázat

Jelenések 14:14–20 szakasza a hármas angyal üzenet (Jel 14:6–12) „minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” hangos szóval történő hirdetése eredményét írja le.

Jézus második eljövele csak azután következik be, hogy ezek az üzenetek hirdetve voltak a föld minden népe és nemzete számára. Ezek az üzenetek készítik fel a világot a Megváltó eljövetelére, tehát lényegesek az örök élet szempontjából. Elfogadásuk felér az örök élettel, elutasításuk pedig a második halálhoz vezet, amely állandó és visszafordíthatatlan megsemmisülés.

Jelenések 14:14 versében ezt írja János: „És látám, és íme vala egy fehér felhő; és a felhőn üle valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején

arany korona, és a kezében éles sarló.” A Szentírásban a felhő Isten jelenlétét jelképezi. Mózes második könyvében olvassuk: „Az Úr meggy vala előttük nappal felhőoszlopban, hogy vezérelje őket az úton” (2Móz 13:21). Meg van írva, hogy amikor Mózes a Sínai hegynél átvette a Tízparancsolatot, „felhő borítá a hegyet” (2Móz 24:15). Isten dicsősége alászállt a Sínai hegyre, „és felhő borítá azt hat napon át” (16. vers). Amikor a pusztában épített szentélyt átadták az Úrnak, Isten jelenléte felhőként nyilatkozott meg a szent sátor bejáratánál. Amikor a főpap belépett a szentek szentjébe, Isten jelenléte a frigyláda fedele feletti felhő formájában vált láthatóvá (3Móz 16:2).

Az ítélet magasztos jelenetében (Dán 7:9–14) Dániel próféta éjszakai „látásokban” látja, amint „az égnek felhőiben mint valami emberfia jöve, és méne az öreg korúhoz” (7:13), azaz az Atyához. Mennybemenetelekor Jézus egy felhőben emelkedett fel a földről (ApCsel 1:9), és felhőkkel fog majd vissza is jönni, dicsőségben, hogy magához vegye az igazakat (Jel 1:7).

Jézus előszeretettel az „ember Fia” névvel utal önmagára, több mint nyolcvanszor a négy evangéliumban. Lenyűgözve figyeljük meg, hogy (Jézuson kívül) senki sem használja ezt a szószerkezetet önmagára vonatkozóan. „Egy velünk”, teljesen azonosul emberi mivoltunkkal. Nagyon közel van hozzánk, Ő a mi Üdvözítőnk. Megérti gyöngeségeinket, átélte próbáinkat, ismeri bánatunkat. Ahogy azt a Zsidókhoz írt levél is oly ékesen kifejezi: „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt” (Zsid 2:14).

Az ember Fia a dicsőség felhőjén jön vissza, hogy hazavigyen bennünket. Ugyanaz a Jézus Galilea poros útjait járta; betegeket gyógyított, belpoklosokat tisztított meg, vakok szemét nyitotta meg, siketeknek adta meg a hallás képességét. Az ördögösöket kiszabadította Sátán és légiónyi angyalai hatalma alól; megbocsátott a latroknak, tolvajoknak, álszent farizeusoknak és ingatag tanítványoknak. Az a Krisztus, aki egyszer lejött a földre, lejön másodszor is. János is Jézus kedvenc önmegnevezését használja, hogy ezáltal is biztosítson minket: akik megváltattak a kereszttel és elfogadták az Ő kegyelmét, azok az Ő erejének köszönhetően boldogan tekintenek ama nagy napon az ég felé, és megtapasztalják Jézus ígéretének teljesedését: „És szólnak ama napon: Íme Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örülünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ézs 25:9).

Az aratás fogalma

Mit jelent az, hogy „megérett az aratnivaló” (Károlinál „megszáradt”, a ford. megj.)? Mit akart mondani az angyal ezzel a kijelentéssel: „Indítsd a sarlódat és arass; mert a földnek aratni valója megszáradt” (Jel 14:15)? A mezőgazdászok megvárják, amíg a termés beérik, és csak aztán aratnak. Jézus, a mennyei Arató is vár; mindaddig nem jön el, míg az aratnivaló teljesen meg nem érik. Jelenések 22:11–12 versei másképpen írják le az aratást: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz ezután is; és aki szent, szenteltesse meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz.” Isten végidőre szóló üzenetének hirdetése örök következményekkel járó döntések elé állítja az embereket. A Szentlélek dolgozik a szívükben. Választásuk – elfogadni vagy visszautasítani Isten szeretetét, kegyelmét és igazságát – örök sorsukat határozza meg.

Amikor az összes feltétel teljesedik, az aratnivaló megérett az aratásra. Abban az időben csak két embercsoport lesz a földön: egyfelől akik fenntartások nélkül, teljesen átadták magukat Krisztusnak, és semmi sem in-gathatja meg Iránta való hűségüket, másfelől pedig akik kompromis-zsumokba süllyedve nem törődtek a tisztességükkel, és eladták magukat az ördögnek. Abban a pillanatban a teljes világegyetem meglátja Krisztus megváltottakban megnyilatkozó jellemét, ahogy a Sátán jellemét is a kárhozatra ítéltékben.

Az ebben a negyedévben tanulmányozott üzenet célja a nagy aratást előkészíteni Isten országa számára. Az aratás Márk evangéliuma 4. fejezetében leírt elvére vonatkozóan Ellen G. White a következőket írta: „»Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.« Krisztus sóvárogva várja, hogy képmása megmutatkozzék egyházában. Krisztus akkor jön el népéért, ha majd az Ő jellemét tökéletesen tükrözni fogja. Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövete-lét. (Lásd 2Pt 3:12) Ha mindazok, akik Krisztus nevét vallják, gyümölcsöt teremnének dicsőségére, gyorsan befejeződne az evangélium magvetése az egész világon; az utolsó termés is hamar beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát” (*Krisztus példázatai*, 69. o.).

Ímé a rendkívül jó hír! Jézus befejezi, amit elkezdett népe tagjainak életében. Ő a mi hitünk fejedelme és bevégezője (Zsid 12:1–2). Ahogy Pál apostol írta a Filippibeliekhez címzett levelében: „Meg lévén győződve

arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1:6). A kegyelem nagyobb, mint a bűn, mert „ahol meg-növekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővelkedik” (Róm 5:20).

Nehéz lehet megérteni, hogyan fogja megvalósítani Jézus a végső aratást bűntől szennyes életünkben, de tudnunk kell, hogy mindez kegyelem és hit által valósul meg. Krisztus kegyelme és hit által nekünk tulajdonított feddhetetlensége révén üdvözülünk, miközben elfogadjuk életünket megszentelő erejét, és naponta növekszünk lelkileg a Vele való járásunk során.

Alkalmazás

Elmélkedésre

E heti tanulmányunk világossá teszi számunkra, hogy Jézus véghezviszi ebben a világban elkezdett munkáját. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyságul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14). A „bizonyságul” szó különlegesen fontos ebben a szövegben. Egy tanú eskü alatt tesz vallomást. Az általa nyújtott bizonyítékok szavai igaz voltát erősítik meg. Ilyen értelemben az evangélium utolsó hirdetése több lesz, mint az evangélium igazságának szóbeli hirdetése: élő bizonyágtevés lesz, amely Krisztus követőinek élete által nyilvánul meg. Szívüket megváltoztatta az isteni közbelépés, az igazság, amely „minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek” hirdettetik (Jel 14:6). Ez a bizonyágtevés a következő reakciókat fogja kiváltani: vagy elfogadják, vagy elutasítják Krisztust. Válaszuk a végső aratáshoz vezet.

Íme, a jó hír: a történelem nem ismétli önmagát a végtelenségig. Nem egy végtelen kör az idő síkján. Az egész történelem egy csúcspont felé halad: a föld végső aratása és Urunk, Jézus Krisztus visszatérése felé. A világ nagy válságának utolsó óráiban senki sem maradhat semleges. A férfiak és nők vagy megmenekülnek Isten kegyelme által – ők azok, akiknek szívét átalakította Isten igazsága, betöltek a Szentlélekkel, és tanúi voltak Isten neve dicsőségének –, vagy megszenyvedték életük önzésének rabjai maradnak, akik felett démonok uralkodnak. Komoly időket élünk, és választásainknak örök következményei vannak, ezért fel kell tennünk magunknak az alábbi kérdéseket, amelyek megváltoztat-
hatják az életünket.

Tanácsok a tanítónak

Olvasd fel hangosan a kérdéseket! Kérd meg a csoportod tagjait, hogy gondolatban elmélkedjenek a kérdéseken, miközben felolvasod őket, ezért hagyj egy kis szünetet a kérdések között!

- 1** Van-e valami az életedben, ami megakadályoz abban, hogy teljesen oda-szenteld magad Jézusnak a történelem ezen utolsó óráiban? Ha igen, mi lenne az?
- 2** Olvasd el Zsidók 12:15 versét! Minden gyökérből gyümölcs sarjad, jó vagy rossz gyümölcs. Van-e a szívedben keserűségnek, féltékenységnek, haragnak, ellenséges érületnek, kívánságnak vagy önzésnek gyökere?

Záró ima

Miközben az óra befejezésére készülsz, kérd meg a csoportod tagjait, hogy elmélkedjenek a saját életükön, és kérjék Istentől, hogy kegyelme által adjon nekik győzelmet minden olyan dolog felett, ami megakadályozhatja a felkészülésüket Jézus visszajövetelére. Mielőtt imádkoznál, valaki a csoportból olvassa fel 2Korinthus 5:17 versét: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az; a régiek elmúltak, íme újjá lett minden.”

Az örökkévaló evangélium

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Máté 28:19-20; Apostolok cselekedetei 1:8; Róma 3:24-26; 1Korinthus 15:1-4; 1Péter 1:18-20; Jelenések 14:6-12

Alapige: „És láték más angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” (Jel 14:6).

„*Halld Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr*” (5Móz 6:4)! Ez volt az ősi Izrael világos, azonosítható és erős hitvallása, amikor a környező politeista, pogány népek számtalan fa és kő „istent” imádtak.

Az évszázadok során a *Sema* (ez az imádság neve, a héber „halld” szó után) éneklése emlékeztette a zsidókat arra a lelki látásra, ami néppé fogta őket össze és erősítette elhatározásukat, hogy megőrizték sajátosságukat, egyediségüket mint az egyetlen igaz Isten imádói.

Jelenések 14. fejezete a hetednapos adventisták *Semája*, ez a bennünket azonosító hitvallás, ami meghatározza, hogy kik vagyunk népként, ez írja le küldetésünket a világban. Röviden: Jel 14:6-12 szakasza vázolja fel egyedi prófétai küldetésünket, ez fűti az evangélium hirdetése iránti szenvedélyünket.

Az e heti tanulmánnyal kezdünk bele Jel 14:6-12 szakaszának részletes vizsgálatába, méghozzá a kegyelem szemüvegén át, miközben hallgatjuk, amint Isten a szívünkhöz szól.

Április 8–15. – **A vallásszabadság hete**

Április 15. – **A vallásszabadság napja** (adományok)

A Biblia utolsó könyvéről, *A jelenések könyvéről* a legtöbb embernek nem Isten kegyelme jut az eszébe. Isten végidei üzenetét fontolgatva a gondolataik sokszor azonnal a félelmetes fenevadak, a misztikus szimbólumok és a furcsa képek felé terelődnek. *A jelenések könyve* ahány embert megerősít, annyit meg is rémít, ami azért szomorú, mert valójában ezt az iratot Isten kegyelme hatja át és teszi reménytelivé. Vagyis az ijesztő fenevadak és az üldözésre, az előttünk álló nehéz időkre vonatkozó figyelmeztetések között Isten bőven ad okot arra, hogy örüljünk szabadításának.

1 Olvassuk el Jel 1:1-3 és 14:6 verseit! Mit árulnak el ezek a részek nemcsak *A jelenések könyvéről*, hanem az „örökkévaló evangéliumról” is?

A jelenések könyvének egésze Jézusról szól, ez az Ő üzenete népe számára, ami különösen a végidőben élő egyházára alkalmazható, a végidei reménység kegyelemmel átítatott irata. Úgy mutatja be Krisztust mint a megöletett Bárányt, áldást ígér azoknak, akik olvassák, megértik az abban kifejtett igazságokat, illetve azok szerint cselekszenek is.

Jel 1:5-6 verse szerint Jézus „szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, és királyságává tett minket és az ő Istenének és Atyjának papjaivá” (ÚRK). Krisztusban bűnbocsánatot kapunk, kegyelme megbocsátja múltunkat, erőt ad nekünk a jelenben és reménységet biztosít a jövőre nézve. Vagyis Krisztusban megszabadulunk a bűn büntetésétől és hatalmából, majd egy nap, hamarosan a bűn jelenlététől is megmenekülünk. Ez a Biblia utolsó könyvének, *A jelenések könyvének* üzenete.

Az üzenet sürgető: először az a kép villan fel előttünk, amint egy angyal szélsebesen repül az ég közepén, és nála van „az örökkévaló evangélium”.

Az evangélium? Üdvösség Krisztusba vetett hit által? Krisztus értünk vállalt, engesztelő halála által? Az örök élet ígérete, nem a saját tetteink, hanem Krisztusé által? Mindez ott van a hármass angyali üzenet elején? Pontosan!

Nem csoda, hogy kegyelemmel teljes üzenetek ezek, reményt és ígéretet adnak nekünk, megtört, szenvedő embereknek!

Könnyű *A jelenések könyvében* a fenevadakra és a végidőre utaló figyelmeztetésekre összpontosítani, de hogyan tanulhatjuk meg mindezt ki-egyensúlyozni azzal, ami tagadhatatlanul a könyv legfontosabb üzenete: Krisztus önként, értünk vállalt halálával?

Figyeljük meg, mivel kezdődik Jel 14:6, a hármass angyal üzenet eleje: az „örökkévaló” evangéliummal. Amennyiben nem sikerül megértenünk az evangélium mélységét, nem fogjuk meglátni a hármass angyal üzenet lényegét. Nem foghatjuk fel egészen az Isten ítéletének órájáról szóló üzenetnek, vagy Babilon bukásának, vagy a fenevad bélyegének kérdéseit, ha nem látjuk tisztán az evangélium lényegét.

2 Olvassuk el Róm 3:24-26, 5:6-8 és 1Kor 15:1-4 verseit! Hogyan mutatkozik meg az „örökkévaló evangélium” ezekben a részekben? Minek a reménye táruul itt élénk?

Az evangélium lélegzetelállítóan jó hír: Krisztus meghalt a bűneinkért, feltámadt dicsőségben, szeretete, gondoskodása mindig körülvesz. Kiontott vérébe és feltámadásának erejébe vetett hit által megszabadulunk a bűn büntetésétől és hatalmából is. Pál apostol gondolatai elmerültek Krisztusban, Ő a középpontja tanításának és prédikálásának. A megfeszített Krisztus váltotta meg múltbeli vétkeinek kárhoztatásától, a feltámadott Krisztustól nyert erőt a jelenre, és a visszatérő Krisztus adott neki reményt a jövőre nézve.

Figyeljünk meg négy pontot a Római levél idézett szakaszaiban!

- 1) Isten ingyen, kegyelemből igazít meg.
- 2) A kegyelem Isten igazságának kinyilatkoztatása.
- 3) Az igazul meg kegyelemből, aki hit által elfogadja Jézust.
- 4) Isten már akkor bemutatta szeretetét irántunk, amikor még bűnösök voltunk.

Krisztus kegyelmét nem érdemeljük meg, nem vagyunk rá méltók, nem dolgozhatunk meg érte. Jézus olyan gyötrelmes, fájdalmas halált halt, amit az elveszett bűnösök tapasztalnak majd. Őt érte az Atya bűnnel szembeni haragjának vagy ítéletének teljessége. Isten azért fordult el tőle, hogy minket elfogadhasson. A minket megillető halált szenvedte el, hogy mi az Ő életét élhessük. Meglepő tehát, hogy az üdvösséget szükségképpen hit által nyerjük, a törvény cselekedetei nélkül? Ugyan mit adhatnánk hozzá akár a legjobb szándékból fakadó tetteinkkel, Szentlélekkel teljes cselekedeteinkkel ahhoz, amit Krisztus tett értünk a kereszten? Már az idők kezdete előtt készen állt Isten megváltási terve (Ef 1:4; 2Tim 1:9; Tit 1:2), ezért is nevezik „örökkévaló” evangéliumnak. Isten már a világ teremtése előtt tudta, hogy mi fog történni, ezért állította fel a megváltási tervet a válság kezelésére, még mielőtt az bekövetkezett.

A hármaskor üzenet a kegyelem története, ami a Megváltó felmérhetetlen szeretetéről szól. Jézus annyira szeret bennünket, hogy inkább vállalta a poklot, mint hogy bármelyikünket is hagyjon elveszni. Ez a háttér, mérhetetlenül mély, felfoghatatlan, el nem múló, végtelen szeretet története.

Isten soha semmi nem éri meglepetésként, nincs kitéve az emberi döntések változó szeleinek. Amint már láttuk, nem valamiféle későn jött gondolat volt a terve, hogy megment bennünket a bűn uralma alól, miután a bűn felütötte rút fejét. Nem találta készületlenül a bűn borzalmas drámája.

3 Mit tanítanak 1Pt 1:18-20 és Jel 13:8 versei a megváltási tervről?

Jel 14:6 versében „az örökkévaló evangélium” kifejezés vonatkozik a múltra, a jelenre és a jövőre is. Amikor Isten az erkölcsi döntések meghozatalának képességével teremtette meg az embert, számított rá, hogy dönthetnek rosszul is. Amennyiben a teremtményei rendelkeztek a választás lehetőségével, fel is lázadhattak szeretetteljes természete ellen. Ezt csak úgy lehetett volna elkerülni, ha robotokat alkot, akiket valamilyen kozmikus isteni parancs irányít és befolyásol. Isten alaptermészetével ellentétes a kikényszerített engedelmesség. A szeretet szabad választást igényel, és amint valaki megkapja a szabad döntés hatalmát, fennáll a rossz döntések meghozatalának lehetősége. A megváltási terv megfogalmazódott Isten elméjében már összeüleink édeni lázadása előtt.

„Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve »*ama titoknak kijelentése*« volt, »*mely örök időktől fogva el volt hallgatva*« (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13–14. o.).

Az „örökkévaló evangélium” nemcsak a múltból és a jelenről szól, hanem ez az alapja a reményteli jövőnek, hiszen örökké Istennel élhetünk majd, aki sajnó szívvel várja, hogy örökre velünk legyen.

Olvassuk el Ef 1:4 versét! Gondoljunk bele, Isten „magának kiválasztott minket Őbenne a világ teremtése előtt”, hogy üdvösséget nyerjünk Krisztusban! Miért különösen bátorító ez az igazság?

- 4** Olvassuk el újból **Jel 14:6** versét! Milyen körben kell hirdetni az örökkévaló evangéliumot? A válasz miért fontos egyházunk és küldetésünk szempontjából?

Az első angyal sürgető, végidei üzenete szerint az „örökkévaló evangéliumot” hirdetni kell minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek. Ez a misszió olyan hatalmas, nagyívű és olyannyira átfogó, hogy mindent felölel. A legnagyobb erőfeszítéseket igényli és teljes elköteleződést. Elvezet bennünket az önös érdekeinkbe való belefeledkezésből Krisztus szenvedélyes szolgálatához. Nálunk hatalmasabb az, ami inspirál, és a saját szűk gondolataink keretei közül hatalmasabb látáshoz vezet.

- 5** Olvassuk el **Mt 28:19-20** verseit! Hogyan illeszkedik ez a rész az első angyal üzenetéhez?

Paul David Tripp: *A Quest for More: Living for Something Bigger Than You* című könyvében minden ember pszichikai szükségletét taglalja, hogy valamilyen, önmagán túlmutató dolog része legyen. „Az emberek arra teremtettek, hogy részei legyenek a saját életüknél valami hatalmasabbnak. A bűn következtében az életünket leszűkítjük önmagunk korlátai közé. Krisztus azért árasztja ki kegyelmét, hogy kiszabadítson bennünket kicsiny, csak magunkra összpontosító birodalmunk klauszrofóbiás börtönéből, és így szabadon élhessünk Isten országának örök céljaiért és megalégítő örömeiért.”

Nincs annál ösztönzőbb, eredményesebb, kielégítőbb, mint ha részei lehetünk egy isteni mozgalomnak, amit a gondviselés emelt fel, hogy valami jóval nagyobb, hatalmasabb feladatot végezzen el annál, mint amit bármelyik ember önmagában véghezvihetne. A Jelenések 14. fejezetében található isteni parancs a legnagyobb megbízatás, amit az Úr az egyháznak adott. Komoly, fontos felkérés, hogy a menny legfőbb feladatának végzésére szánjuk az életünket: mutassuk be Isten végtelen szeretetét közvetlenül Jézus visszatérése előtt.

Milyen tapasztalatunk volt azzal, amikor önös érdekeinken túlmenően valami nagyobb dologban vettünk részt? Ez az élmény hogyan segít, hogy jobban megértsük a mai rész lényegét? Ugyan mi lenne annál fontosabb, mint amikor a kozmosz Teremtője hív, hogy örökre szóló változást mozdítsunk elő a világban?

Az első adventisták a Biblia figyelmes, komoly tanulmányozása közben egyre jobban megértették ezeknek az üzeneteknek a jelentőségét. Felfogták, hogy Istennek üzenete van pontosan ennek a nemzedéknek a számára, sürgető, végidei üzenet, amit minden nemzedéknek, törzsnek, nyelvnek és népnek hirdetni kell, így készítve fel a világot Krisztus visszatérésére. Kezdetől fogva a hármass angyal üzenet volt az adventista misszió ösztönzője.

1874-ben küldte el a Generál Konferencia az első misszionáriust Európába. Ellen G. White azt írta John Andrewsról, hogy „ő a legképzettebb ember a soraink között.” Andrews legalább hét nyelven beszélt, kívülről tudta az egész Újszövetséget és az Ószövetség legnagyobb részét. Kiváló tudós, termékeny író, nagy hatású prédikátor és képzett teológus volt. Vajon miért kellett egy ilyen embert elküldeni oda, ahol csak kevés hívő volt? Miért kellett a „legképzettebb” embert elküldeni egy ismeretlen misszióterületre? És ő vajon miért akart odamenni? Néhány évvel korábban meghalt a felesége. Miért akarta hátrahagyni a családját és a barátait Amerikában, hogy két gyermekével elhajózzon egy idegen országra, mindent kockára téve Krisztus ügyéért?

Ennek csak egy oka van. Hitte, hogy Jézus hamarosan visszajön, és a végidei igazság üzenetének el kell jutnia az egész földre.

Történelmünk során a legkiválóbb, legjobb embereink a világ végére is elutaztak, hogy hirdessék Isten végidei üzenetét: tanárok, egészségügyi dolgozók, lelkészek, földművesek, szerelők, ácsok és iparosok. Voltak közöttük egyházi alkalmazottak és mások, gyülekezetek tagjai, akik hittek Jézus közeli visszatérésében.

6 Olvassuk el Mt 24:14, ApCsel 1:8 és Jel 14:6 verseit! Milyen hasonlóságokat találunk ezekben az igékben?

Az örökkévaló evangélium hirdetése földrajzi határvonalakon átível, egészen a föld legeldugottabb részeire is elér. Eljut minden nyelvű és kultúrájú emberhez, végül pedig a hatása érezhető az egész világon. Lelkesítő tudni, hogy az üzenetünk az ENSZ által számontartott kétszázharmincöt ország közül eddig eljutott több mint kétszáz tízbe.

Mi lehet a te szereped, és hogyan tölthetnéd be még jobban, hirdetve a hármass angyal üzenetét „minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek” (Jel 14:6, ÜRK)?

Gondoljuk még tovább a szerdai tanulmányból azt, hogy nekünk van szükségünk bekapcsolódni valamibe, ami hatalmasabb nálunk, túlmutat csekély, rövid, gyakran bűnös, romlott és kiábrándító életünkön (ugyan ki az, akire nem vonatkozik ezekből valami?! Érthető is ez a vágy. Fizikai szempontból jelentéktelen húskötegek vagyunk, hordozzuk a mindössze pár font súlyú, szénalapú szerves anyagból való agyunkat, ami az összetételében közelebb áll egy adag sültcsirkéhez, mint a számítógép merevlemezéhez.

Vajon milyen jelentősége lehet e kis, egymástól független húskötegeknek a végtelen világban? Csupán magunknak élni, amikor körülöttünk és rajtunk túl annyi minden létezik, az olyan, mintha az ember egész életére egy magánzárkába lenne becsukva egy nagyvárosban, aminek a lüktetése érezhető a falakon át is. Mégis milyen hatalmasabb, káprázatosabb és jelentősebb következményekkel járó célért élhetnénk, mint az örök élet ígéretének hirdetéséért, amit Jézusban kapunk?

„Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés, csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). A föld lakóinak el kell döntenüök, ki mellé állnak” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 524. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 8–14; Ellen G. White: *Az imádság*, 19. fejr., „Az igazi imádság nem függ a helytől, az időtől vagy a körülményektől” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Hogyan teltek a Jób napjai? _____
2. Mi a neve annak a helynek, ahol nincs rend, és a világosság olyan, mint a sűrű sötétség? _____
3. Ki bolondítja meg a bírakat? _____
4. Miben bővelkedik az asszonytól született ember élete?

5. Hány percesek legyenek az imáink? _____

Általános áttekintés

E heti tanulmányunkban elkezdjük részletesen elemezni a Jelenések 14:6–12 verseiben leírt hármass angyal üzenetét. A teljes Szentírásban az angyalok Isten hírnökeiként vannak bemutatva. A Jelenések könyvében az ég közepén repülő angyalok isteni eredetű üzenetet képviselnek, amely nagy gyorsasággal elterjed a föld minden részére. Ezeket az üzeneteket természetesen Isten népének kell hirdetni az utolsó napokban. Jézus eljövedele előtt az örök evangélium üzenete az ítélet kontextusában sebesen terjed az egész bolygón. Miért örök ez az evangélium? Miért kap lehetőséget ezen a világon minden emberi lény, hogy válaszoljon az evangélium felszólítására? A történelem utolsó napjaiban élő minden személy üdvössége miért függ attól, hogy milyen választ ad ezekre az üzenetekre? E heti tanulmányunk megválaszolja ezeket a kérdéseket, és magyarázatot ad az „örök evangélium” kifejezés értelmére is.

E heti tanulmányunk másik szerepe jobban megértetni velünk Krisztusnak az Ő élő egyháza érdekében végzett küldetését a történelem utolsó napjaiban. Az ég közepén az örök evangéliummal repülő angyal ezt a végidőre vonatkozó igazságot „minden nemzetségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek” hirdeti (Jel 14:6). Az üzenet terjedelmes. Felszólít, hogy ajánljuk fel Isten országának a legértékesebb javainkat. Megkér, hogy működjünk együtt Krisztussal az emberekhez intézett utolsó felhívás terjesztésében, és élvezzen elsőbbséget életünkben Isten küldetése az elveszett emberiség megváltásáért.

Magyarázat

Isten jóváhagyása személyes pecsétjét teszi az Ő népére, hogy kiválassza az igazságot a hamisságtól. Az ókori Izrael napjaiban, miközben a körülötte élő pogány népek több istent imádtak, Izraelnek világos, megkülönböztetett, erős hitvallása volt, amelyet 5Mózes 6:4 versében olvashatunk („Semá Jisráel”, azaz „Halld, Izráel!”).

Az izraelita családok naponta kétszer, reggel és este elismételték ezt az imádságot: Halld, Izráel: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!” (5Móz 6:4). A száműzetés évszázadai alatt ennek a kijelentésnek a kimondása emlékeztette a zsidókat arra a lelki szemléletre és útra, amely népként egységben tartotta őket. Eme imádság eléneklése erőt adott nekik szilárdan

megállni a próbákban, és ellenállni a kísértéseknek, amelyek megpróbálták rávenni őket hitvallásuk megtagadására.

Valószínűleg 5Móz 6:4 verse volt az első mondat, amit egy zsidó gyermek az ókori Izraelben megtanult. A zsidó édesanyák állandóan tanítgatták gyermekeiket a Semá éneklésére lefekvés előtt.

A hit eme azonosító elemének erejét nagyon jól szemlélteti egy a második világháború befejezte után történt eset. Néhány rabbi sorra meglátogatta a keresztény árvaházakat, zsidó gyermekek után kutatva. A háború alatt sok zsidó szülő Európában keresztény árvaházba küldte gyermekét, hogy ily módon megmentse őket a náciaktól. Ezek a szülők abban reménykedtek, hogy a háború után ők vagy a rokonaik megtalálják a gyermekeiket, és kiveszik őket az árvaházakból.

A háború után az árvaházakat működtető papok és apácák többsége nem akarta megengedni ezeknek a zsidó gyermekeknek, hogy visszatérjenek a családjaikhoz, ezért a felkutató rabbiknak azt mondták, hogy nincsenek az állományukban zsidó gyermekek. Egy látogatás alkalmával az egyik rabbi megkérte az intézményt vezető papot, hogy engedje meg, hogy este, lefekvés előtt visszajöjjen. A pap nehezen ugyan, de beleegyezett. Amikor a rabbi visszatért, belépett a gyermekek hálótermébe, és miközben az ágyak között sétált, a Semá szavait énekelte. A gyermekek egymás után elkezdtek sírni, és az édesanyjukat szólították, majd elismélték az ima szavait. A papokat teljesen meglepte ez a fordulat. Nem tudták kitörölni a gyermekek emlékeit az édesanyjukról, aki lefekvéskor a Semá szavait dúdolta nekik. Az árvaház pap vezetője nem tehetett mást: el kellett ismernie, hogy „tévedett”. Izrael eme elveszett gyermekei így „hazatérhettek népükhöz” és a Tórához. „Az Úr, a mi Istenünk, egy Úr!” Ezek a szavak zsidó azonosságukat igazolták. Örökre be voltak vésődve elméjükbe, tudatukba.

A három angyal üzenet: azonosságunk legfontosabb eleme

A Jelenések hármasközi üzenete a hetednapos adventisták számára a Semával egyenértékű, ez az az elem, amely egyesít minket. Ez a mi megkülönböztető hitnyilatkozatunk, meghatározza, hogy kik vagyunk, és ismerteti a világgal a küldetésünket.

Egyedi profetikusan azonosságunk leírása Jelenések 14:6–12 verseiben található, ebből az igeszakaszból merítünk erőt és lelkesedést az evangélium világszéles hirdetéséhez. Ellen G. White ugyanezt a gondolatot a következőképpen fejezi ki: „Isten különleges értelemben órállókul és vilá-

gosság hordozóiul helyezte a világba a hetedik napi adventistákat. Rájuk bízta a pusztuló világnak szóló utolsó figyelmeztetést. Isten Szavából rájuk ragyog a csodálatos világosság. Rájuk bízta a legünnepélyesebb, legfontosabb feladatot, az első, második és harmadik angyal üzenetének hirdetését. Nincs más, ami ilyen nagy fontossággal bírna. Nem engedhetik meg, hogy más kösse le a figyelmüket” (*Bizonyságtételek*, 9. köt., 19. o.).

Ezek az üzenetek örök és egyetemes érvényűek, és azonnali cselekvésre sürgetnek. Középpontjukban az örökkévaló evangélium áll. Mi az evangélium? A Krisztus életéről, haláláról, feltámadásáról, főpapi szolgálatáról és közeli visszatéréséről szóló jó hír. Jézus megszabadít a bűntől, és erőt ad a győzelemhez. Megérteni az evangéliumot azt jelenti, hogy megérteni Isten halhatatlan, felfoghatatlan, kiapadhatatlan szeretetét irántunk. Az evangélium Isten szívében kezdődik. Mielőtt mi keresnénk Őt, Ő már megkeresett minket. Mielőtt egyetlen lépést tettünk volna felé, Ő már magához vonzott szeretete erejével. János apostol tanúsítja ezt az igazságot felejtethetetlen kijelentésével: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 4:10). Kiegészítésképpen Pál apostol hozzáteszi: „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róm 5:8).

Az evangéliumban Isten Krisztus által kezdeményezi a megmentésünket. Krisztus azt a tökéletes életet élte, amit nekünk kellett volna élnünk, meghalt azzal a halállal, amellyel nekünk kellene meghalnunk, szeretete és a Szentlélek által magához vonzott minket, kegyelme és ereje megváltoztatja életünket. A kereszttel megszüntette a bűn uralmát felettünk. Ha elfogadjuk Isten kegyelmét és áldozatát, és hiszünk az örök élet ígéretében, fiai és leányai leszünk.

Az örök evangélium a hármas angyali üzenet középpontjában áll. Ezen utolsó napokra vonatkozó üzenetek mind Jézusról szólnak, és arra buzdítanak, hogy hagyjuk el az emberi büszkeséget és önigazultságot, és teljes bizalmunk legyen Jézusban az üdvösségünket illetően. Hit által elvezetnek Jézus igazságának elfogadásához, igazságtalan magatartásunknak az Ő feddhetetlenségével való helyettesítéséhez. Krisztus tökéletes élete a mienk lehet, ha keresztre feszített Megváltónkként elfogadjuk Őt. Az evangélium Jézushoz hív úgy, ahogy vagyunk, és válaszként Jézus szeretetére, vágyódni fogunk mennyei életet élni. Isten kegyelme elfedezi múltunkat, de többet is tesz ennél: dinamikus elvként dolgozik életünkben, és erőt ad engedelmesnek lenni. Pál apostol Róm 1:5 versében vilá-

gosan ír erről: „Aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot a hitben való engedelmességnek okáért, minden pogányok között, az ő nevéért.” Isten kegyelme „arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világban” (Tit 2:12). Ebben áll az evangélium kimondhatatlanul jó híre.

Isten kegyelme üdvözt, szeretete elbűvöl, ereje megváltoztat – válszunk erre nem lehet más, mint hogy másoknak is elmondjuk, mit tett értünk Krisztus. Keresztény bizonyágtevésünk Isten szeretetével csordultig telt szívünk kiáradása. Amikor az evangélium behatol bűntől megkeményített és bemocskolt szívünkbe, vágyunk másoknak is beszélni az Ő kegyelme történetéről. Az örök evangélium megértése bizonyágtevésünk alapja. Jelenések 14:6 versének üzenetét, amelyet a világ minden pontján hirdetünk, mindenikünk megtapasztalta már személyes életében.

E heti tanulmányunk központi gondolata az evangélium megértése, tapasztalatként való megélése és hirdetése Jézus közeli eljövételének kontextusában.

Alkalmazás

Személyes elmélkedésre

Az e heti lecke tanulmányozásakor megtörténhet, hogy a csoport tagjai közül többükben is kérdések fogalmazódjanak meg a saját üdvösségüket illetően. Lehet, hogy nem biztosak abban, hogy a bűneik megvannak bocsátva. Talán nagy fájdalomban volt részük az életben, és azt kérdezik, hogy hol volt Isten, amikor a halál völgyén mentek keresztül. Esetleg rejtett szenvedéllyel küzdenek, vagy rossz magaviseleti tulajdonságokkal, amelyeket nem tudnak legyőzni.

Ne feledd: az evangélium mindenkié, így hát nekik is szól. Ugyanaz a Krisztus, aki meghalt másokért, értük is életét áldozta. Ő minden gyermekét szereti. Kegyelme és ereje mindenkire kiterjed.

Kérd meg csoportod egyik tagját, hogy hangosan olvassa fel az alábbi Ellen White-idézetet: „Oly bűnös, tehetetlen és alárendelt állapotban, amilyenben éppen most vagyunk, jöjjünk Jézushoz! Mint tehetetlen, bűnös emberek jelenhetünk meg előtte, és bűnbánóan lábaihoz borulhatunk. Szeretetének karjaival átölel, sebeinket bekötözi és minden tisztatlanságunktól megtisztít, mert ebben gyönyörködik” (*Jézushoz vezető út*, 52. o.).

Ebben rejlik az evangélium szépsége. Ne féljünk! Jézus nem tartja a kezében a büntetés ostorát, hogy ítéletével lesújtson ránk. Kitarja kar-

jait, hogy átöleljen szeretetével, megbocsásson, erőt adjon és fontos tanúként elküldjön ezekben az utolsó napokban bizonytságot tenni dicsőséges kegyelméről.

Kérd meg csoportod tagjait, hogy elmélkedjenek az alábbi kérdéseken a szombatiskolai óra végén és az előttük álló héten!

- 1 Biztos vagyok az üdvösségemben most, ebben a pillanatban? Ha igen, miért? Ha nem, mi akadályoz meg abban, hogy elhiggyem: Jézus csak arra vár, hogy bekötözze a sebeimet és szeretetének karjaival átöleljen?
- 2 Tanúként mit tettem azért, hogy ezen a héten bizonytságot tegyek másoknak Isten megbocsátásáról, irgalmáról és szeretetéről? Milyen más úton hirdethetem a közelemben élő embereknek az Isten kegyelméről szóló üzenetet?

Féljétek Istent és adjatok dicsőséget neki!

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 1Mózes 22:12; Prédikátor 12:15-16;

1Korinthus 3:16-17; Kolossé 3:1-2; Zsidókhoz 12:1-2; Jelenések 14

Alapige: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12)!

Valahogy így hangzik a dán Søren Kierkegaard egy példázata a vég-időről: Tűz ütött ki egy nagy színházban a színpalak mögött. Az előadás egyik szereplője, a bohóc kilépett a színpadra, hogy figyelmeztesse a közönséget: *Menjenek ki, tűz van!* A nézők ezt viccnek vélték, azt gondolták, hogy csupán a műsor része, csak tapsoltak. A bohóc megismételte a figyelmeztetést: *Induljanak kifelé, menjenek ki!* Minél határozottabban mondta, a közönség annál hangosabban tapsolt. Kierkegaard szerint így ér majd véget a világ, vagyis az egészet viccnek képzelő bölcsek egy-behangzó tapsolása közepette.

Nem tréfa a világ vége, sem az odavezető események – mint tudjuk. A világ az özönvíz óta a legnagyobb válság előtt áll. A végidő szimbólumaként Péter is utal a vízőzön történetére, figyelmeztet, hogy amint a régi világ víz által pusztult el, az utolsó időkben „*az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek*” (2Pt 3:10). Figyelmeztetést kaptunk arról, hogy mi közeledik, tehát most fel is kell készülnünk rá.

A *jelenések könyvének* célja, hogy nemzedékünk felkészítsen egy népet Jézus közeli visszatérésére, és az Úrral együtt átadjuk a világnak a végidei üzenetet. A könyv bemutatja Isten terveit, és lerántja a leplet arról, amit Sátán forral. Isten utolsó hívó szavát közli, az egész emberiségnek szóló sürgető, örök, egyetemes üzenetét.

1 Olvassuk el János apostol sürgető, végidei felhívását **Jel 14:7** versében (lásd még **1Móz 22:12; Zsolt 89:8; Péld 2:5; Préd 12:15-16; Ef 5:21**)! Milyen konkrét dologra szólít az Ige?

A görög Újszövetségben a *phobeó* szó szerepel Jel 14:7 versében, ami azt jelenti, hogy „félni”, de itt nem olyan értelemben, mintha félni kellene Istentől, hanem „hódolat”, „csodálat” és „tisztelet” jelentéssel. Az Isten iránti abszolút hűség, az akarata előtti teljes meghajlás gondolatát fejezi ki, az istenközpontú, nem pedig énközpontú hozzáállást. Ez az el-lenkezője annak, ahogyan Lucifer viszonyult Istenhez Ézs 14:13-14 versei szerint, amikor ezt mondta szívében: *„Az égbe megyek föl, Isten csillagai fölé helyezem trónomat, és az összegyülekezés hegyén telepszem meg, messze északon. A magas felhők fölé megyek föl, és hasonló leszek a Magasságoshoz”* (ÚRK).

Krisztus lelkülete azonban ilyen: *„Amikor Isten formájában volt... megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2:6, 8, ÚRK).

A nagy küzdelem lényegében akörül forog, hogy elfogadjuk-e Isten akarátát. Lucifer egocentrikus módon nem volt hajlandó önmagán kívül semmiféle más tekintély előtt meghajolni. Ahelyett, hogy alávetette volna magát a trónon ülőnek, ő akart uralkodni a királyi széken. Egyszerűen fogalmazva: Isten félelme azt jelenti, hogy gondolatainkban Őt tesszük az első helyre, az önzéstől, a büszkeségtől elfordulva teljes egészében érte élünk.

Nyilván fontos, ha a három angyal közül az elsőnek éppen ez a kijelentés hagyja el elsőként az ajkát, tehát hallgatnunk kell rá!

Mi a tapasztalatod Isten félelmével? Hogyan tudnád pozitív módon elmagyarázni valakinek, hogy miért jó félni az Istent?

Mit tanít még a Biblia az Isten félelméről?

2 Olvassuk el **5Móz 6:2, Zsolt 119:73-74 és Préd 12:15-16** verseit! **Mi következik abból, ha féljük Istent?**

E szakaszból kitűnik, hogy kapcsolat van Isten félelme és a parancsolatok megtartása között. Az istenfélelem a hódolat és a tisztelet hozzáállása, ami engedelmisséghez vezet. A sürgető mennyei felhívás arra szólítja a kegyelem által megváltottakat, hogy engedelmeskedjenek Isten parancsolatainak (Ef 2:8-10). A kegyelem nem szabadít fel bennünket az Isten parancsainak való engedelmisség alól. Az evangélium a törvény kárhoztatásától szabadít meg, nem az engedelmisség felelősségétől.

A kegyelem nemcsak megszabadít a múlt vétkeiktől, hanem erőt is ad ahhoz, hogy istenfélő, engedelmes életet élhessünk a jelenben. Pál apostol kijelenti: *„Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk, hogy az ő nevében való hit engedelmisségére juttassunk el minden népet”* (Róm 1:5, ÚRK).

Némelyekben az a furcsa képzet él, hogy a kegyelem általi üdvösség valahogy érvényteleníti Isten törvényét, vagy minimálisra csökkenti az engedelmisség szerepét. Azt hiszik, hogy ha bármit mondunk az engedelmisségről, az már törvényeskedés. *Egyedül Jézusra van szükségem!* – hirdetik. Viszont a kérdés az, hogy *„Melyik Jézusra?”* Az önmaguk által kitaláltra, vagy a Szentírás Jézusára? Az Írás Krisztusa soha nem utalt arra, hogy csökkent volna az értéke a törvényének, ami jellemének mása. Ő soha nem késztet arra, hogy minimalizáljuk a Biblia tanításait, amelyek világosan bemutatják, hogy ki is Ő valójában és mi a terve a világgal. A Szentírás Krisztusa nem vezet arra, hogy tanításait csupán kegyes, de lényegtelen közhelyekké alacsonyítsuk. Krisztusban testesül meg minden tantételbeli igazság, Ő a testet öltött igazság, az életben megmutatkozott tan.

A *jelenések könyvének* utolsó felhívása arra szólít, hogy Jézusba vett hit által fogadjunk el mindent, amit Ő felkínál. Kérlek, hogy „féljük” Istent; istenfélelmünket pedig azzal fejezhetjük ki, hogy hiszünk megváltó hatalmában, ami erőt ad az istenfélő, engedelmes élethez.

Hogyan világítanak rá az istenfélelem jelentésére Jézus szavai: „Ne féljete azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljete inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyehennán” (Mt 10:28).

A fogyasztói társadalom világában, amikor a szekuláris értékek az ember énjét helyezik a középpontba, a menny éppen arra hív, hogy elfordulva az énközpontúság zsarnokságától és önmagunk fontosságának pöffeszkedésétől Istent helyezzük az életünk középpontjába. Vannak, akiknek az élete a pénz körül forog, másoknál az örömök vagy a hatalom a központi kérdés. Megint mások talán a sportra, a zenére vagy a szórakozásra fókuszálnak. *A jelenések könyvének* üzenete harsonaszóként hív Isten félelmére, tiszteletére, mert Ő az életünk igazi központja.

3 Mit tanítanak Mt 6:33, Kol 3:1-2 és Zsid 12:1-2 versei arról, hogy Istennek kell életünk középpontjában lennie?

A föld végső küzdelmének központi kérdése az emberek elméjéért dúló harc. Ez tulajdonképpen a szövetségi hűség, a tekintély és az Isten akarata iránti elköteleződés körül forog. A jó a nagy küzdelem utolsó csatáját a gondolataink uralmáért vívja a gonosz ellen. Pál apostol így tanácsol: *„Az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is”* (Fil 2:5; az angol King James fordításban az *indulat* helyett az *értelem* szó szerepel – a fordító megjegyzése.). Lényünk „citadellája” az értelmünk, ez a cselekedeteink kútforrása. A *„legyen”* szó a döntésre, a választásra, az akarat tudatos cselekedetére utal. Krisztusi indulat legyen bennünk – azt jelenti az ennek érdekében meghozott döntés, hogy a gondolatainkat az örökkévalóság dolgaival töltjük meg, engedjük, hogy Jézus formálja azokat. A tetteink mutatják meg, hol tartanak a gondolataink. Isten félelme azt jelenti, hogy övé az első hely az életünkben. Figyeljük meg, hogy bizonyos értelemben milyen könnyű irányítani a gondolatainkat, legalábbis amikor ennek tudatában vagyunk! Gyakran az a baj, hogy ha nem igyekszünk tudatosan a helyes dolgokkal foglalkozni, *„az odafelvalókkal... nem a földiekkel”* (Kol 3:2), bukott, bűnös természetünk miatt a gondolataink természetes módon az alantas, világi dolgok felé húznak. Éppen ezért kell céltudatosan, szánt szándékkal azt választanunk, hogy a mennyei dolgokról gondolkozunk, ahogyan Pál mondta, élve a szabad akarat szent ajándékával.

„Továbbá, testvéreim, azokról gondolkozzatok, amik igazak, amik tisztességesek, amik igazságosak, amik tiszták, amik szeretetreméltók, amik jó hírűek, ha van valami erényes, és ha van valami dicséretes” (Fil 4:8, ÚRK).
Hogyan tanulhatjuk meg azt, amit itt mond Pál?

Amikor az Ószövetségben vizsgáljuk az „adatok dicsőséget Istennek” kifejezés előfordulását, érdekes módon azt találjuk, hogy gyakran (de nem kizárólagosan) az isteni ítélettel összefüggésben jelenik meg (Józs 7:19; 1Sám 6:5; Jer 13:15-16; Mal 2:2), éppen úgy, mint az első angyal üzenetében (Jel 14:7). Ezzel a gondolattal találkozunk Jel 19:1-2 verseiben is: *„Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom az Úrén, a mi Istenünkén, mert igazak és igazságosak az ő ítéletei”* (ÚRK).

- 4** Olvassuk el **1Kor 3:16-17, 6:19-20 és 10:31** verseit! E szakaszok szerint mi az egyik módja Isten dicsőítésének?

Pál apostol szerint a testünk Isten temploma, Isten Lelke lakozik bennünk, megszentelve az Ő jelenléte által. A Szentírás arra hív mint egy kürtszó, hogy az életünk minden részében dicsőítsük Istent. Amikor Ő az életünk középpontja, egyedül arra vágyunk, hogy dicsőséget adjunk neki úgy az étrendünkkel, mint az öltözetünkkel, a szórakozásunkkal és azzal, ahogyan az emberekkel bánunk. Dicsőítjük Istent, ha a jellemét, a szeretetét mutatjuk be a világban azzal, hogy elköteleződünk akaratának teljesítése mellett. A föld végidei ítéletének fényében ez még fontosabbá válik.

- 5** Mire szólít Pál apostol **Róm 12:1-2** szakaszában az életünk minden választásával kapcsolatban?

Az újszövetségi görögben a testekre vonatkozó szó az, hogy *szómata*, aminek jobb fordítása volna a lényünk teljessége – test, elme, érzelmek. Egy angol fordítás az „*okos tisztelteteket*” helyett az „*okos istentiszteleteteket*” kifejezést használja. Más szóval, amikor az ember teljes mértékben elkötelezi magát „Isten félelme és dicsőítése” mellett minden tettel, értelmét, testét és érzelmeit neki adva, ez az okos istentisztelet. Az Isten ítéletének fényében pedig az engedelmisség elhatározása valóban jó gondolat!

Gondolkodjunk azon, hogy mit kezdünk a testünkkel! Mit tehetünk annak érdekében, hogy valóban dicsőítsuk Istent a testünkkel is?

„Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét” (Jel 14:12). Ez a képe Isten hűséges népének az utolsó napokban. Viszont akkor és most is egyedül Jézusba vetett hit által tarthatja meg bárki Isten parancsolatait. Figyeljük meg, az idézett szöveg nem azt mondja, hogy a „Jézusban való hit”, bár ez rendkívül fontos, mert a „Jézus hite” kifejezéssel még többet árul el. A hit minősége tette képessé Krisztust arra, hogy győzni tudjon Sátán leghevesebb kísértései felett. A hit Isten ajándéka, amit minden hívő megkap. Amikor gyakoroljuk a Szentlélek által a szívünkbe helyezett hitet, az növekszik. A győzelem nem a saját akaraterőnknek köszönhetően következik be, hanem az élő Krisztus ereje munkálkodik általunk. Nem magunk miatt győzünk, hanem Krisztus miatt.

Mi azért lehetünk győztesek, mert Ő győzött, azért kerekedhetünk felül a kísértésen, mert Ő felülkerekedett.

6 Olvassuk el Zsid 4:14-16 és 7:25 verseit! Mi a győzelem eszköze, ami által istenfélő életet élhetünk és dicsőséget adhatunk Istennek?

Jézus, Isten Fia győzött az ördög ravaszságai felett. Isten ígéreteibe vetett bizalommal nézett szembe a kísértésekkel, alávetve magát az Atya akaratának, az Atya erejére támaszkodva. Benne bízva, rá nézve, belé vetett hittel mi is győztesek lehetünk. Számunkra Jézus minden mindenkiben, a hármass angyal üzenet is róla szól. *A jelenések könyve* nem a vereség, hanem a győzelem üzenete, egy olyan népről szól, amely Krisztus kegyelme és ereje által győz.

A „győz” szó valamilyen formája tizenegy alkalommal fordul elő *A jelenések könyvében*. A keresztény egyházat az I. századtól napjainkig bemutató, a hét gyülekezetről szóló látomásban minden nemzedék sorában voltak olyan hívők, akiket János „győztesnek” nevez. Az idők végén a „győztesek” örökölnék mindent (Jel 21:7). Ez nem törvényeskedés. A győzelem Jézus Krisztus által történik, akinek tökéletesen igaz, makulátlan élete révén és csakis így kaphatjuk meg az örök élet ígértét. Ez a cselekvő hit, ami átformál, megváltoztatja az életet, csodálatos kegyelem a hívő életében.

Vannak olyan dolgok az életedben, amelyeket szeretnél legyőzni? Hogyan válthatjuk tettekre a vágyainkat? Milyen gyakorlati lépéseket tehetünk meg, hogy mi is „győztesek” lehessünk?

Gondolkodjunk még Pál szavain Zsid 7:25 versében: „Üdvözíteni tudja örökre azokat, akik általa járulnak Istenhez” (RÚF). Örökre üdvözíti! A magyar fordításokban *mindenképpen, mindenkor* vagy örökre szavakkal visszaadott görög szó jelentése az, hogy „teljesen”, „tökéletesen”. Jézus ment meg bennünket, a mi részünk az, hogy átadjuk magunkat neki, igényeljük a győzelmét. Benne kell bízunk, nem önmagunkban!

„Így foglalhatjuk össze a Jelenésekben a »féljétek az Istent« kifejezést: ez Isten utolsó hívása az emberiségnek, hogy válasszák Őt, a dicsőséges, fenséges Istent... aki győz a vele és az emberiséget illető tervével szembeszegülő gonosz erői felett (lásd Jel 14:9-11). Ez a félelem nem rettegésben, remegésben nyilvánul meg, legalábbis most (lásd Jel 6:14-17), hanem Isten törvényének örömteli és szeretetből fakadó elfogadásában, kizárólag az Ő imáadásában. Egyetlen más hatalom sem tartható méltónak ilyen tiszteletre és hűsége. Valójában nincs is más választás, mert a kozmikus horizonton mutatkozó lehetőségek csupán a megsemmisülésre ítélt démoni erők tettei (Jel 16:13-14; 17:14; 20:11-15). Az Úr félelme tehát egy pozitív isteni hívás... hogy a kozmikus küzdelemben álljunk Isten oldalára, örömmel álljunk meg hatalmas dicsóséggel övezett jelenlétében, hiszen örök közösségben leszünk vele (Jel 21:3-4; 22:3-5)” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 27. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 15–21; Ellen G. White: *Az imádság*, 20. fejj., „Mit jelent Jézus nevében imádkozni?” bekezdésig

1. Elifáz szerint kiben nem bízik Isten?

2. Mi történik azzal, aki prédává juttatja barátait?

3. Mit mondott Jób a foga húsáról?

4. Ki ítéli meg a magasságban lévőket is?

5. Kinek a nevében végezték a tanítványok a munkájukat?

Általános áttekintés

A hármass angyal üzenet mennyei tartalmát közvetíti az ember számára, melynek célja felkészíteni a világot Jézus második eljövételére. Ezek az üzenetek Isten szándékából arra hivatottak, hogy gyakorlati hatással legyenek az életünkre. Feltárják előttünk Jézus tervét az utolsó időkre vonatkozóan. A három angyal üzenet sokkal több elméleti hitelveknél, amelyeknek nincs fontos befolyása az életünkre. Jóllehet ünnepestélyes figyelmeztetést hordoznak magukban a megtéretlen emberek számára (amit nem hagyhatunk figyelmen kívül), ezeknek az üzeneteknek a célja az, hogy közelebb vonjon minket Jézushoz.

E heti tanulmányunk az első angyal üzenetének két fontos kifejezésére összpontosít. Az első: „Féljétek az Istent!”; a második pedig: „Néki adjatok dicsőséget!” Amint látni fogjuk a héten, félni Istent kegyességet, végtelen bölcsességet, hihetetlen hatalma és csodálatos kegyelme iránti csodálatot, tiszteletet jelent. Az Úr félelme különleges lelkiállapot, olyan lelkiület, amelyben az ember hűséges Istenhez. Az önzés, az énné és a fogyasztásnak tulajdonított túlzott fontosság korában az első angyal felhívja, hogy olyan életet éljünk, amelynek középpontjában nem mi, hanem Isten áll. Isten dicsőítése utalás az életmódunkra, és életünk minden területét befolyásolja, kezdve attól, hogy mit eszünk és iszunk, egészen addig, hogy mivel tápláljuk az elménket, vagy hogy milyen helyekre járunk el. Isten dicsőítése hatással van arra, hogy mit olvasunk, mit nézünk a tévében vagy az interneten.

E heti tanulmányozásunk során közelről megvizsgáljuk ezt a két kifejezést, hogy megértsük a hatását, amit ránk, a XXI. században élő emberek életére gyakorol. Együtt felkutatjuk, hogy Jézus Krisztus evangéliuma miként tesz minket képessé félnünk Istent és ugyanakkor dicsőítenünk is Őt.

Magyarázat

Az Istent félő ember életében Isten központi helyet foglal el. Ahelyett, hogy megszorító, örömet rontó és boldogságot korlátozó élete lenne, azaz, hogy Istent tette élete központjává, meghatározza valódi azonosságát, feltárul előtte élete igazi célja, öröme, boldogsága kiteljesedik. Jézus világosan összekapcsolja akarata ismeretét és teljesítését a boldogságunkkal.

János 13:17 versében ezt mondja Megváltónk: „Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.” Szegény élete van annak, aki önmagára korlátozza életét. Nyomorult, aki önző magatartása börtönné foglya. Krisztus ismerete, az iránta való engedelmesség, az önnön személyünkönél fontosabb dolgokért való élés a legnagyobb örömeinkben részesít az életben. Teremtőnk életre alkotott minket, igazi életre, országá örömeiért. Zsoltárok 16:11 versében olvassuk: „Te tanítasz engem az élet ösvényeire, teljes öröm van tenálad; a Te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.”

Az Adventista Bibliakommentár a következő mélyszántású magyarázatot fűzi a Jelenések 14:7 versében elhangzó „Féljétek az Istent!” felszólításhoz: „Az Isten-félelemre vonatkozó üzenet főként ennek az angyalnak a prédikálása idején bír jelentőséggel, mivel ebben a korban az emberek az anyagiasság és a gyönyörök isteneit, illetve saját találmányaikat imádják” (7. köt., 827. o.).

A *Motivation and Emotion* c. folyóiratban (T. Kasser, et al.: „Changes in Materialism, Changes in Psychological Well-being: Evidence From Three Longitudinal Studies and an Intervention Experiment”: *Motivation and Emotion* 38 [2014], 1–22. o.) több tanulmány is rámutatott, hogy „minél anyagiasabbak az emberek, jólétük és célirányos motiváltságuk annál visszafogottabb lesz, de ennek az ellenkezője is igaz: erősödik az indíttatásuk, növekszik a jólétük, minél kevesebbet foglalkoznak az anyagi dolgokkal. Habár a materializmus hasznos a gazdasági növekedés szempontjából, egyéni szinten negatív hatása lehet, szorongásos, depresszív állapotokat idézhet elő. Kapcsolatokat, közösségeket tehet tönkre, és a környezetre is ártalmas lehet” (Kirstie Purset: „How Consumerism and Materialism of Modern Society Make Us Unhappy, Lonely, and Unconfident” [<https://www.learning-mind.com/consumerism-and-materialism-9-unhappy/>]).

Jelenések 14:7 versének Isten félelmére történő felszólítása voltaképpen felhívás az igazi boldogság megtalálására, mely boldogság az Isten akaratának való engedelmisségben teljeseedik ki. Jelenések 14:7 felszólít, hogy Krisztusban találjuk meg legnagyobb gyönyörűségünket és legmélyebb örömeinket. Amikor átadjuk életünket Jézusnak, engedelmisségünk természetes módon fakad szívünkéből. Kötelességünk gyönyörűség lesz számunkra, a Krisztusért hozott áldozat pedig őszinte öröm.

Ellen G. White gondolatait idézzük erre vonatkozóan: „Minden igazi engedelmisség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmisség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja

magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, tulajdonképpen saját indítékainknak teszünk eleget. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Amikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kíválságunk, hogy megismerhetjük Őt, életünk a folytonos engedelmesség élete lesz. Krisztus lényének értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűn gyűlöletes lesz számunkra” (*Jézus élete*, 668. o.).

Dicsőséget adni Istennek azt jelenti, hogy megtiszteljük Istent életvitelünkkel. Isten dicsőítése annak a ténynek az elismerését feltételezi, hogy Krisztus követői vagyunk, a világ világossága, a föld sója. Jelenések 14:7-ben a „dicsőség” szó az eredeti görög szövegben a doxa, amely gyakran fordul elő az Újszövetségben. A szónak két jelentése van. Az első a tiszteletre, a hírnévre és az elismerésre utal. Ebben az értelemben dicsőséget adni Istennek, annyit tesz, mint megadni neki az Őt megillető tiszteletet és elismerést. Jár neki, hisz Ő teremtett és vált meg minket, Ő az, aki szüntelenül óvja életünket, és egy napon el fog jönni értünk. Emellett van a szónak egy másik jelentése is, amelyet gyakran szem előtt tévesztünk. Bizonyos esetekben az Újszövetségben a doxa jelenthet ragyogást vagy dicsőséges megjelenést is. Pál apostol szerint Isten dicsősége ragyogott Jézus Krisztus arcán (2Kor 4:6). „Amikor Isten Krisztus által kinyilatkoztatott dicsősége az evangéliumon keresztül megvilágítja a hívő szívét és elméjét, átalakítja őt a világosság fiává, »világosság lesz az Úrban«” (Ef 5:8). Ezért »az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsóségről dicsóségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől« (2Kor 3:18)” (*Adventista Bibliakommentár*, 6. köt., 503. o.). E kettős jelentés megtestesítése: Isten dicsőítése és hírnevének védelme, miközben megengedjük dicsősége fényének, hogy megmutatkozzék életünkben. Ez kell, hogy legyen minden keresztyén célja.

Ez a kettős jelentés elvezet minket néhány alapkérdés megfogalmazásához. Dicsóíthatjuk-e Istent, ha nem vigyázunk a testünkre, ha szándékosan áthágjuk az egészséges életmód elveit? Milyen kapcsolat van az életmódunk és a lelki életünk egészsége között?

1Korinthus 6:19–20 szakaszában Pál apostol megválaszolja ezeket a kérdéseket: „Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsóítsátok azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

Pál segít jobban megértenünk, mit jelent dicsőíteni Istent: „Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére műveljete” (1Kor 10:31). Amikor átadjuk életünket Krisztusnak, testünk a Szentlélek temploma lesz. A hitetlent minden bizonnyal lenyűgözheti, elítélheti, megindíthatja Isten Lelke, de csakis az odaszentelt életű keresztény életében lakozhat. Testünk a Szentlélek lakóhelyévé válik. Ez valóban csodálatos gondolat: az Istenség harmadik Személye a hívők életében lakozik! Következésképpen testünk meggyalázása és az egészség elveinek szándékos áthágása Teremtőnk megbecstelenítése. A Krisztuséi vagyunk, mivel Ő alkotott és váltott meg minket.

Van még egy oka annak, amiért lényeges Istent dicsőítenünk az egészséges életmód gyakorlásában. A lelkiség és a testi egészség szorosan összefügg egymással. A Szentlélek agyunk lelki képességei által kommunikál velünk. Ha az agyunk az egészségtelen szokásaink miatt gyenge minőségű vérellátásban részesül, kevésbé leszünk képesek megkülönböztetni a Szentlélek hangját. A megváltási terv és a bibliai igazságok megértése elhomályosul, lehetetlenné válik. Ha egészségünk elhanyagolása miatt tönkretesszük a testünket, bizonyágtevésünkkel nem dicsóíthatjuk Istent. Ez az elv nemcsak az egészségünk szempontjából káros szokásainkra érvényes; kiterjed arra, is, hogy mit olvasunk, milyen tévéműsorokat nézünk meg, milyen internetes tartalmakat fogyasztunk, továbbá érinti az életmódunk számos részletét.

Féljük Istent: legyen Isten életünk központja, és dicsóítsuk Őt minden cselekedetünk által! Ez a felszólítás az ítélet órájának felhívása, mely arra indítja Isten népét, hogy felkészüljön Jézus második eljövételére. Kegyelme és ereje által dicsóíthatjuk Őt, tisztelhetjük az Ő nevét, és reményt hirdető fényekként világíthatunk ebben a sötét világban. Ilyennek kell lennie életünknek, ez a mi sorsunk!

Alkalmazás

Olvasd el és elmélkedj felette!

Néhány évvel ezelőtt Mark Finley lelkész egy idős hölgynek segített leszoknia a dohányzásról. Együtt tanulmányozták a Bibliát, együtt tanácskoztak és imádkoztak, de úgy tűnt, semmi sem működik. A nőben egyszerűen nem volt meg a kellő motiváció a cigaretta elhagyásához. Szeretett dohányozni, és csak félszívvvel akart felhagyni ezzel a szokással. Egy nap, amikor Finley lelkész meglátogatta, az idős nagymama széles mosollyal fogadta:

– Finley testvér! Sikerült! Elhagytam a dohányzást! Pár napja már, hogy nem gyújtottam rá!

A lelkész türelmetlenül megkérdezte az idős hölgytől, hogy mi idézte elő a változást. Ezt válaszolta:

– Nem mi, hanem ki! A hét éves kisunokám! Egy este a kedvenc fotelben ültem és cigarettáztam, amikor az unokám az ölembe ült, és ezt mondta: „Nagymama, amikor nagy leszek, én is úgy akarok pőfékelni, mint te!” Nos, ennyi kellett nekem, lelkész testvér! Azonnal letettem a cigarettát!

Ha egy nagymama képes felhagyni a dohányzással az unokája érdekében, Isten kegyelme és a Szentlélek ereje által mi nem mondhatunk le bármely olyan szokásunkról, amely nincs összhangban az Ő akaratával, a Krisztus kedvéért? Az ördög folyton azt sugallja nekünk, hogy lehetetlen legyőznünk a rossz szokásainkat és a bűnös hajlamainkat, Jézus azonban ezt mondja: „A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról... Légy hű mindhalálig, és néked adom az életnek koronáját” (Jel 2:7–10). Jézus megadja nekünk az erőt a gonosz legyőzéséhez.

Tedd fel csoportod tagjainak a következő kérdéseket:

- 1** Hogyan szólít fel a hármass angyal üzenet az engedelmességre és a kegyes életre a világ történelmének e válságos órájában?
- 2** Hogyan adja meg számunkra Jézus, a mi Urunk és Üdvözítőnk mind az akaratot, mind pedig az erőt a győzelemhez?

Az ítélet jó híre

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 51:3-6; Dániel 7:9, 14, 26;
Jelenések 4:2-4; 5:1-12; 14:7; 20:12

Alapige: „Ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7).

A Biblia egyik legvilágosabb állítása, hogy Isten az ítélet Istene, és előbb-utóbb, ilyen vagy olyan módon a most olyannyira hiányzó ítélet be fog következni, méghozzá maga Isten, „*az egész föld bírása*” (1Móz 18:25; lásd még Zsolt 58:12; 94:2; 98:9) által. Vagy amint Pál írja: „*mind-egyikünk maga fog számot adni magáról Istennek*” (Róm 14:12, ÚRK).

Ijesztő gondolat, nem igaz? Számot kell adni magunkról Isten előtt, aki ismeri a legbensőbb dolgainkat is, aki „*minden cselekedetet... ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az*” (Préd 12:16).

Ám végső soron az ítélet Isten jóságát és kegyelmét mutatja be, azt, hogy Ő egyszerre igazságos és kegyelmes a megváltottakkal, sőt még azokkal is, akik elvesznek.

Ezen a héten az ítélet mélyebb témáit boncolgatjuk majd, a világegyetemben zajló nagy küzdelem összefüggésében. Különösen meg fogjuk nézni, hogy mi történik, amikor Isten hűséges népe áll az elkerülhetetlen „eljövendő ítélet” (ApCsel 24:25) elé.

A Biblia utolsó könyve, a Jelenések a jó és a rossz közötti ősrégi küzdelem tetőzésére összpontosít. A lázadó angyal, Lucifer megkérdőjelezte Isten igazságát, igazságos voltát és bölcsességét. Azt állította, hogy tisztességtelenül, igazságtalanul irányítja a világmindenséget. Az Isten jellege körüli konfliktusban központi a szerepe *A jelenések könyve* végítéletének.

1 „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7). Mi a jelentősége annak, hogy az első angyal üzenete Isten ítéletét említi közvetlenül az „örökkévaló evangélium” után? Milyen kapcsolat van az „örökkévaló evangélium” és Isten ítélete között?

Az első angyal üzenetének egyaránt része az evangélium és az ítélet, és e kettő elválaszthatatlanul összefonódik egymással. Az „örökkévaló evangélium” nélkül semmi reményünk nem lenne az ítéletben, hiszen amint látni fogjuk, az „örökkévaló evangélium” az *egyetlen* reményünk. Nem kérdéses, hogy az evangéliumnak része az ítélet bejelentése.

Az ítélet során az el nem bukott világok látni fogják, hogy Isten mindent megtett az emberek megmentéséért, ami csak lehetséges volt. Az ítélet mutatja be Isten igazságát és kegyelmét, szeretetét és törvényét, üdvözítő kegyelméről és szabadító erejéről szól.

Az ítélet része annak, hogy Isten végleg megoldja a bűn okozta problémát. A jó és a gonosz közötti egyetemes nagy küzdelemben Isten megcáfolta Sátán vádjait a kereszten, majd az ítélet során felfedi, hogy mindent megtett, amit csak tehetett a megmentésünkért és a kereszthez vezetésünkért.

Feltáruznak a menny végtelen, minden részletre kiterjedően pontos feljegyzései (lásd Dán 7:10). Olyan értékesek vagyunk Isten szemében, hogy az egész univerzum megállva figyeli, milyen döntéseket hoztunk a Szentlélek késztetésére, a Krisztus által ingyen, a Golgota keresztyén biztosított megváltás fényében.

Olvassuk el Zsolt 51:3-6 szakaszát! Milyen fényt vet ez a rész az ítélet céljára és jelentőségére?

A keresztség és az ítélet egyaránt azt tárja elénk, hogy Isten igazságos és kegyelmes. A törvényszegés a bűnös halálát követeli: „*A bűn zsoldja halál*”. A kegyelem azonban így válaszol: „*Az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban*” (Róm 6:23). Amennyiben Isten törvényét meg lehetne változtatni vagy el lehetne törölni, Jézusnak egyáltalán nem kellett volna meghalnia. A halála mutat rá a törvény örökérvényű voltára. Az ítélethozatal alapja a törvény.

2 Olvassuk el Jel 20:12 versét! Hogyan zajlik az ítélet felettünk? Mi köze van az üdvösségünkhöz a jó cselekedeteinknek?

A tetteinkben mutatkoznak meg a döntéseink, mint ahogyan az Isten iránti hűségünk is. Ef 2:8-9 verseiben ez áll: „*Kegyelemből tartattatok meg, hit által... nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.*” Amikor azonban Krisztus megvált bennünket, meg is változtat. „*Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre*” (Ef 2:10).

A Szentlélek ereje által véghezvitt jó cselekedeteink nem üdvözítenek, de tanúskodnak a hitünk őszinteségéről. Isten végítélete lerántja a leplet minden tettetésről, képmutatásról, hamisságról, lényünk legmélyére tekint. Ellen G. White az ítéletben az Isten előtti helyzetünket felvázolva enged bepillantást abba, hogy az evangélium kéz a kézben jár az ítélettel.

„Az Isten nevét vallókat alázatra és szívük mélységes vizsgálatára vezesse az, hogy Isten népe úgy jelenik meg, mint akik szennyes ruhában állnak az Úr előtt. Akik az igazságnak engedelmeskedve valóban megtisztítják a lelküket, a legalázatosabban vélekednek önmagukról. Minél alaposabban figyelik Krisztus makulátlan jellemét, annál erősebben vágnak arra, hogy az Ő képére formálódjanak át, annál kevésbé látják magukat tisztának, szentnek. Miközben tisztában kell lennünk bűnösségünkkel, Krisztusra kell hagyatkoznunk, aki az Igazságunk, Megszentelőnk és Megváltónk. Nem cáfolhatjuk Sátán ellenünk felhozott vádjait, egyedül Krisztus szólalhat fel sikeresen az érdekünkben. Ő el tudja hallgattatni a vádolót olyan érvekkel, amelyek nem a mi érdemeinken, hanem az övéen alapulnak” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 471–472. o.).

Hogyan mutatkozik meg Ellen G. White szavaiban is, hogy az evangélium elválaszthatatlan az ítélettől? Milyen reményt táplálhat bennünk e kettő kapcsolata?

Dániel és Jelenések prófétai iratai párt alkotnak, a földi történelem végnapjaiban kibontakozó eseményeket vázolják fel. *A jelenések könyve* kijelenti, hogy eljött Isten ítéletének órája, *Dániel próféta könyve* pedig felfedi, mikor kezdődött az ítélet.

Dániel 7. fejezetében Isten kinyilatkoztatást adott a prófétának a világ történelméről. Nemzetek felemelkednek és elbuknak, üldöző hatalmak elnyomják Isten népét. Bemutatja a szöveg Babilont, Médó-Perzsiát, Görögországot, Rómát, majd a Római Birodalom felbomlása után az egyház ezerkétszázhatvan évig tartó üldöztetését (Dán 7:25; lásd még Jel 12:14). Ezt követően Isten egy dicsőséges mennyei jelenetre tereli Dániel gondolatait, arra, amikor mindent helyreállít. A próféta figyelmét a birodalmak emelkedéséről és bukásáról, valamint a földi elnyomó hatalmakról a világegyetem trónterme és Isten végítélete felé tereli, amikor majd helyreállít mindent, ami elromlott, és megalapítja örökkévaló, igazságos országát.

Prófétai látomásban Isten a földi káosz és küzdelem színteréről elragadta Dánielt a mennyei szentély dicsőségébe, ahol összeült a világegyetem legfelsőbb bírósága, és Krisztus, a világ jogos Ura átveszi Atyjától az országot, ami Őt illeti.

3 Dán 7:9-10, 13 versei bemutatják azt, amit Dániel látott. Mi lesz a végeredménye az ítéletnek (lásd Dán 7:14, 26-27)?

Az egész emberiség sorsa eldől a mennyei törvényszéken, az igazság diadalmaskodik, győz, uralomra jut. Ez a legcsodálatosabb, leglátványosabb jelenet az egész Szentírásban, és nagyszerű hír, hogy az ítélet igen jól végződik Isten hűséges népe számára, akiket beborít Krisztus igazságának palástja.

Jézus az egész világmindenség szeme láttára az Atyjához lép. Mennyei lények sereglenek Isten trónja köré. Az univerzum el nem bukott teremtményei áhítattal, lenyűgözve figyelik az ítéletet. Az évezredek át dúló hosszú küzdelem hamarosan lezárul. Teljes egészében, maradéktalanul eldőlt a világegyetem trónjáért vívott harc.

Beigazolódott Dániel látomása a felemelkedő és alászálló birodalmakról. Ezek szerint tehát miért bízhatunk Isten Igéjében az utolsóval, „Isten soha el nem múló, örök országával” kapcsolatban is?

Jelenések 4. fejezetében János egy nyitott ajtót lát a mennyben, majd szólítja egy hang: „*Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell történniük*” (Jel 4:1, ÚRK). Jézus hívta az apostolt, hogy a mennyei szentély nyitott ajtaján át bepillantva tekintse át a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem örök jeleneteit. Jánossal együtt mi is benézhetünk a nyitott ajtón, hogy felvillanjon előttünk a megváltás örökkévaló terve. Mi vagyunk a tanúk azokban az ügyekben, amelyekről ítéletet hoznak a mennyei törvényszéken. A szemünk előtt bontakoznak ki a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem alapvető kérdései.

4 Milyen hasonlóságokat látunk Jel 4:2-4 és Dániel 7. fejezetének ítéleti jelei között?

Itt a trónterem látszik. Az Atya Isten ül a trónuson, körülötte mennyei lények. Isten ítéletét mennydörgés és villámlás szimbolizálja. Jel 4:4 versében arról is értesülünk, hogy huszonnégynél helyezkedik el Isten trónja körül.

Ki ez a huszonnégynél? Az ókori Izraelben a lévita papságnak huszonnégynél rendje volt. A papok képviselték a népet Isten előtt. 1Pt 2:9 versében pedig az apostol úgy mutatja be az újszövetségi hívőket, hogy „*választott nemzetség, királyi papság*”. Talán a huszonnégynél jelképez minden megváltottat, akik egy nap örömmel állják majd körül Isten trónusát, vagy esetleg azokat szimbolizálja, akik feltámadtak Krisztus halálakor, és vele emelkedtek fel a mennybe (Mt 27:52; Ef 4:7-8).

Ez mindenképpen jó hír. Isten trónja körül ott vannak néhányan a földről megváltottak közül is. Hozzánk hasonlóan szembesültek kísértésekkel, de Krisztus kegyelme és a Szentlélek ereje által győztek. „Fehér ruhában” vannak – ez Krisztus megszentelő igazságát jelenti, ami befedezi bűneiket és megtisztítja őket. Fejükön arany korona, ez jelzi, hogy a gonosszal vívott küzdelemben győztek, és ők is részei a mennyben a hívők királyi családjának.

Látjuk, amint felállítják a királyi széket, amelyen Isten foglal helyet. A trón körül mennyei lények vannak, és hamarosan az egész menny énekelni kezd, a dicséret crescendója egyre erősebb és erősebb: „*Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremttettek*” (Jel 4:11).

Jel 5:1-3 szakaszában ismét egy trónt látunk. Bemutatnak egy teker-cset, aminek mindkét oldalára írtak és amit isteni pecsét zár le, de azt mennyen és földön senki nem tudja kinyitni. A mennyei lények remeg-nek, igen komoly a helyzet. Egyetlen angyal sem méltó arra, hogy képvi-selje az emberiséget a föld feletti végső ítéletben. János sír, mert a teker-cset senki nem nyithatja ki. Akkor az egyik vén, a földről megváltottak egyike bátorítóan szól az apostolhoz: Jézus, Isten Báránya méltó arra, hogy kinyissa a könyvet.

Jel 5:5 versében látja meg János a bűn problémájának végső megol-dását. Az idős próféta szembesül vele, mi az egyetlen módja annak, hogy az ember felmentést kapjon Isten trónja előtt az utolsó ítéletben. „*De egy a vének közül azt mondta nekem: Ne sírj! Íme győzött a Júda törzséből való oroszlán, Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet... És láttam... egy Bárányt állni, mint egy megöletettet*” (Jel 5:5-6, ÚRK).

5 Olvassuk el Jel 5:8-12 szakaszát! Hogyan reagál az egész menny a bejelen-tésre, hogy Jézus méltó az ítélet tekercsének kinyitására és a megváltá-sunkra?

Jézus, az Isten Báránya, aki az emberiség megváltásáért feláldozta az életét, átveszi és kinyitja az ítélet tekercsét. Az egész menny lelkes dicsőí-tésbe kezd. Jézus győzelme Sátán kísértései felett, golgotai kereszthalála, feltámadása, főpapi szolgálata biztosítja az üdvösséget mindenkinek, aki hit által elfogadja kegyelmét. Isten népe számára az ítélet nagyszerű hír. Arról szól, hogy véget ér a bűn uralma, és Isten népe megszabadul.

Van ennél bátorítóbb üzenet? Jézus bennünket képvisel az ítéletben. Tökéletes, igaz élete befedez minket. Igazsága bennünk munkálkodik, megújít. Kegyelmével megbocsát, átformál és erőt ad az istenfélő élethez.

Nem kell félnünk! Jézus véd bennünket az ítéletben, a gonoszság erői vereséget szenvedtek. Az ítélet Isten népe „érdekében” születik meg (Dán 7:22). Nem az az ítélet célja, hogy kiderüljön, mennyire rosszak va-gyunk, hanem Isten jóságát hivatott bemutatni.

Gondoljunk ismét az ítélet csodálatos reménységére! Jézus a Helyettesünk. Miért csak benne reménykedhetünk?

Figyeljük meg, mit ír Ellen G. White Isten népének állapotáról az utolsó napokban, az ítélet és a világ végének idejében:

„Egyedüli reménységük Isten kegyelmében van, egyedüli védelmük az ima. Amint Jósua könyörgött az Angyalnak, úgy fog a maradék egyház is töredelmes szívvel és buzgó hittel bűnbocsánatért, szabadulásért esedezni Szószólójuk, Jézus által. Teljes mértékben tisztában vannak életük bűnösségével, látják gyengeségeiket és méltatlanságukat, önmagukra nézve már-már kétségbe esnek. A kísértő ott áll, hogy vádolja őket, ahogy Jósua mellett is állt ellenségesen. Rámutat szennyes ruháikra, jellemhibáikra. Hangoztatja gyengeségeiket, ostobaságukat, hálátlanságuk bűneit, hogy mennyire mások, mint Krisztus, mindazt, amivel szégyent hoztak Megváltójukra...

Krisztus követői ugyan követtek el bűnöket, de nem adták át magukat a gonosz uralmának. Félretették bűneiket, alázattal, töredelmesen ke-resték az Urat, az isteni Szószóló pedig könyörög értük. Akit a legjobban megbántottak hálátlanságukkal, aki ismeri bűneiket, de bűnbánatukat is, ekkor kijelenti: »Az Úr dorgáljon meg téged, Sátán! Az életemet adtam értük, a markaimba metszettem őket«” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 473–474. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 22–28; Ellen G. White: *Az imádság*, 20. fej., a „Mit jelent Jézus nevében imádkozni?” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Ki számára „nemes érc” és „ragyogó ezüst” a Mindenható?

2. Kinek a szeme lesi az alkonyatot?

3. Ki függeszti fel a földet a semmiség fölé?

4. Mikor látta, alapította és vizsgálta meg Isten a bölcsességet?

5. Milyen bizonyosság rejlik a kitartó, Istent ostromló imában?

Általános áttekintés

Sok keresztény felett elhatalmasodik a félelem, amikor az ítéletre gondol. Elképzelik Istent mennyei udvarának ítélőtermében, ahol a világegyetem Bírójaként mérlegre teszi az emberek jó és rossz cselekedeteit. Az a homályos elképzelésük, hogy ha több a jó cselekedetük, mint a rossz, akkor üdvözülnek, ha viszont a gonosz cselekedeteik nyomnak többet a megmérettetésen, akkor elkárhoznak.

E heti tanulmányunk során meg fogjuk érteni, hogy ez az elképzelés az ítéletről nemcsak hamis, hanem egyenesen Sátán egyik nagy csalása, amellyel megpróbálja eltorzítani az Isten jelleméről alkotott képet. Sátán bosszúálló Bíróként akarja bemutatni Istent, haraggal teljes zsarnokként, aki megbünteti teremtményei minden egyes bűnét, amit valaha elkövettek.

Az előttünk álló héten a végtelenül szerető Istent fedezzük fel, aki mindent megtesz azért, hogy üdvözítsen minket, és még nálunk is jobban szeretné, hogy a mennybe jussunk. Az ítélet igazolja azt az isteni valóságot, miszerint a menny mindent megtett az egész emberiség megmentéséért. Ha elveszünk, az azért lesz, mert ismételten ellenálltunk az isteni szeretet szüntelen hívásának. Az ítéletkor a jó cselekedeteink fontosak, mivel bizonyítják az Isten – Krisztus kereszthalálával kinyilatkoztatott – végtelen és feltétel nélküli szeretetére adott válaszukat. Jó cselekedeteink tanúsítják, hogy őszintén hiszünk Jézusban. Tudjuk, hogy mindaz, amit tett, tesz és tenni fog értünk Jézus, kiteljesíti bennünk a vágyat, hogy örökre Őt szolgáljuk.

Magyarázat

A Jelenések könyve bejelenti, hogy „eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Nem utal az ítélet természetére, ahogy arra sem, hogy mikor kezdődik el. Dániel ellenben megteszi könyve 7–9. fejezeteiben. A Jelenések és a Dániel könyve szorosan kapcsolódik egymáshoz. Dániel könyvének megértése segít a Jelenések könyvének megértésében. Amikor Dániel próféta a 7. fejezetben az ítélet természetéről ír, Krisztusnak a világ zsarnoki hatalmasságai feletti győzelme kontextusában utal rá. Ezelőtt, ugyancsak a 7. fejezetben, négy fenevadról tesz említést, amely üldözi, elnyomja Isten népét. Dániel 7:17, 23 versei szerint ezek a fenevadak királyokat vagy birodalmakat jelképeznek. A 7. fejezet kulcsszavai az „ország” és a „hatalom”.

Ebben a világban nagy küzdelem folyik az ellenőrzés megszerzéséért. Végül megerősödik a kis szarv befolyása; ez a politikai-vallásos hatalom megváltoztatja Isten törvényét, és megpróbálja uralma alá vonni az egész világot. Figyelmünk ezután a földről a menny felé irányul. Az „öreg korú” – mennyei Atyánk – összehívja a mennyei ítélőszéket. Az ember Fia csatlakozik az Atyához. Ebben az ítéletben Krisztus a világegyetem jogszerinti vezetőjeként nyilatkozik meg. Ezt írja Dániel próféta: „Látám éjszakai látásokban, és ímé az égnek felhőiben mint valami emberfia jőve; és méne az öreg korúhoz, és eleibe vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget és országot, és minden nép, nemzet és nyelv néki szolgálja; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik, és az ő országa meg nem rontatik” (Dán 7:13–14).

Az ítélet alatt Krisztus, akié a hatalom, az egész világegyetem jogszerinti uralkodójaként nyilatkozik meg. Sátán királysága teljességgel gonoszként, csalóként, önzőként és rombolóként van bemutatva. A menny felfedi előttünk, hogy az Istenség a Golgotán mindent megtett az emberiség megmentéséért. A kis szarv (a római pápaság) és az emberi hatalmasságok az ítélet során megkapják büntetésüket, Isten népe pedig kedvező ítéletben részesül, következésképpen Krisztussal együtt uralkodni és ítélni fog a második eljövétel utáni ezer év alatt. A Krisztushoz hűséges, elkötelezett hívő keresztények számára, akik bíztak az Ő kegyelmében és magukra öltötték az Ő igazságának ruháját, az ítélet jó hír.

Dániel 7. fejezete Belszár babiloni király uralkodásának első évében íródott. Dr. Siegfried Horn archeológus, az Andrews Egyetem professzora szerint „a babilóniaiak a túlvilágot tekintve nagyon borúlátóak voltak. A halál utáni világ az ő szemléletük szerint egy nagyon sötét, poros hely volt, ahol a kenyér keserű, a víz fanyar ízű, és a halottak madártollazatból készült ruházatot viseltek, hogy védjék magukat a hidegtől. A túlvilági éjszakában a napisten biztosított számukra fényt, edelt és vizet” (*Ministry*, 1981, 54. köt., 12. szám, 25. o.).

Horn ekképpen folytatja: „Hatalmas különbség van az egyiptomiak és a babilóniaiak túlvilági ítéletről alkotott felfogása között. Csupán keveset tudunk arról, hogy a babilóniaiak mit hittek a túlvilági sorsukra vonatkozóan, az egyiptomiak azonban számos bizonyágtételt hagytak hátra e tekintetben. Ezek a halotti szövegek különböző nézeteket örökítettek meg az Egyiptomi Óbirodalomban, a Középbírodalom szarkofáguszövegeiben és az Újbírodalom szövegemlékeiben, a Halottak könyvében. A közel 3000 év alatt a hitviláguk bizonyos szempontból változott, amit a szövegek változatossága is szemléltet. [...] Részletesen leírják

– szavakkal és képek által –, hogy mire számíthat az ember a halál után, illetve hogyan biztosíthat be magának kedvező ítéletet az istenek részéről” (27. o.).

Az Egyiptomi Halottak Könyve a lehető legkifejezőbb módon írja le az ítéletről alkotott egyiptomi felfogást az Újbírodalom idején. Ez a rész a könyvnek a halottak sorsáról rendelkező ítélőszékről szóló fejezetében található. „Ozirisz az ítélő teremben áll, kezében tartja az igazság mérlegét, arra várva, hogy ítéletet mondjon a halottak felett. Mindazok, akik könnyűnek találatnak a megmérettetésen, meg fognak semmisülni. [...] Ez a hosszú és összetett szöveg tartalmazza a Negatív Vallomást, amelyben a halottak felsorolják (előbb Ozirisz, majd további negyvenkét bíró előtt), hogy melyek azok a bűnök, büntettek és törvénytelenségek, amelyeket nem követtek el. Ezt követően az elhunytak szívének súlyát összevetették Maat istennő tollával” (Ancient Egypt Online, „The Judgment of the Dead”, [<https://ancientegyptonline.co.uk/judgment-of-the-dead/>]).

Ha a megítélt elhunyt személy gonosz cselekedetei nehezebbek voltak, mint a jó cselekedetei, a mérleg gonosz tetteket tartalmazó serpenyője az örök sötétség javára billent, az illető személy szívét pedig egy szörny elé vetették, amely arra várt, hogy felfalja. Az egyiptomi szövegek felfedik előttünk, hogy szinte senki sem nyerhetett meg egy ilyen küzdelmet az istennel, akik kegyetlenek és szeretet nélküliek voltak.

Fontos felfigyelnünk az ítéletről alkotott pogány felfogás és a bibliai álláspont közötti ellentétre, ahogyan azt a Dániel és a Jelenések könyve is bemutatja. Jelenések 14:7 versében azt olvassuk, hogy „eljött az Ő ítéletének órája”. Ez az óra nemcsak Isten ítéletének ideje a világ felett, hanem Isten szeretete és kegyelme kinyilatkoztatásának ideje is a világegyetem előtt. Amikor Krisztus meghalt a kereszten, az egész világmindenség tanúja lehetett Isten szeretete megnyilatkozásának. Nincs nagyobb, félreérthetetlenebb kinyilatkoztatása Isten szeretetének Golgota keresztnél, mely világosan hírül adja a világnak: Isten a szeretet!

Mindezek ellenére felmerülnek még válaszra váró kérdések a jó és a rossz közötti egyetemes küzdelem kapcsán. Hogyan mutatkozik meg a gyakorlatban Isten szeretete minden egyes személy életében? A földön minden ember elegendő bizonyítékát kapta ennek a szeretetnek ahhoz, hogy örök következményekkel bíró döntést hozzon meg? Mindent megtett, minden lehetőséget felhasznált Isten a világon élő minden ember üdvösségéért? Vagy tehetett volna többet? Ahhoz, hogy a világegyetem biztonsága örökre szavatolva legyen, és Isten szeretete a kétely leghalvát

nyabb árnyéka nélkül betöltse az el nem bukott világok lakóinak és minden idők megváltottjainak szívét, szükséges, hogy ezekre a kérdésekre választ kapjunk.

Az ítélet végén az egész univerzum boldogan éneklí „Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Báránynak énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te útjaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet, mert csak egyedül vagy szent! Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek” (Jel 15:3–4). Mindenki el fogja ismerni Isten igazságosságát, feddhetetlenségét és szeretetét, jók és rosszak, üdvözültek és kárhozottak egyaránt. A világegyetem mindörökre védve lesz a büntől, mivel Isten szeretete megnyilatkozott a kereszten, és megnyilatkozik majd a végső ítéletben is.

Alkalmazás

Személyes elmélkedésre

E heti tanulmányunk gazdag lelki tanulságokat közvetít mindennapi életünk számára. Az első fontos elv: a föld történelmének fontos órájában élünk, Isten ítéletének idejében. Most dől el a teljes emberiség sorsa. Ahogy a zsidó vallási naptárban az engesztelési nap az ítélet napja volt, amelyen Izrael teljes népe összegyűlt a régi szentélyben, hogy megvallja bűneit és önvizsgálatot tartson, ugyanúgy ma is az ítélet órája a bűn megvallására, megtagadására és megtérésre hív. Az ítélet órájának hívása Isten parancsa, mely felszólítja az embereket, hogy adják át magukat teljesen Krisztusnak a föld történelmének tetőpontján.

E heti tanulmányunk második lényeges igazsága: ha hiszünk Krisztusban, nem kell félnünk az ítélettől. Biztosak lehetünk abban, hogy szerető Istenünk átvezet minket az ítéleten. Jézus nemcsak az Ítélnőnk, hanem az Ügyvédünk is (Jn 5:22; 1Jn 2:1). Földi bíróságokon ilyen nem fordulhat elő, hiszen ez érdekösszeférhetetlenség lenne, a mennyei bíróságon azonban a mérleg a mi javunkra billen. Ha csak egy mód van rá, hogy Jézus megmentsen minket, meg fogja tenni!

Tanulmányunk harmadik igazsága: a végső vizsgálat során Krisztus megtiszteltetik, Sátánt elítélik, az igazak pedig üdvözülnek. A Jelenések könyvében bemutatott ítélet megértése bizalommal tölt el, hogy egy napon a teljes világegyetem imádni fogja a Teremtő, Megváltó és Győzelmes Királyt.

Megbeszélésre

- 1** Miért megnyugtató a tudat, hogy az Ítélőd egyben az Ügyvéded is?
- 2** Mit jelent teljesen átadni magunkat Krisztusnak az ítélet órájában, a föld történetének tetőpontján?

április 29 – május 5.

Isten ítéletének órája

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 3Mózes 16:16; Ezsdrás 7; Dániel 8; 9; Máté 3:13-17; Márk 15:38; Róma 5:6-9

Alapige: „Ezt pedig cselekedjétek, tudván az időt, hogy ideje már, hogy az álomból felserkenjünk; mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgett” (Róm 13:11-12).

Évekkel ezelőtt a *National Geographic* beszámolt egy erdőtűzről az Egyesült Államok Yellowstone Nemzeti Parkjában. A tűz után erdészek járták végig a terepet, hogy felmérjék a károkat. Az egyik erdész egy fa tövében egy valósággal hamuvá égett madarat talált. A hátborzongató látvány egészen felkavarta a férfit, aki egy bottal megpiszkálta a madarat.

Amikor hozzáért, három picic madárfióka szaladt ki a halott anyamadar szárnyai alól. A szerető anya a fenyegető veszély tudatában levitte a fiókáit a fa tövébe és a szárnyai alá gyűjtötte őket. Elrepülhetett volna, hogy biztonságban legyen, de nem akarta magára hagyni a kicsinyeit. Beszédes kép ez a Krisztusban biztonságban lévő hívókról!

Krisztust Isten ítéletének tüze égette a Golgotán, és mindazok, akik benne vannak, örök biztonságra lelnek a szárnyai alatt. A kereszten úgy ítélték el Krisztust, mint egy bűnözőt, hogy mi majd a mennyei ország igaz polgárainak ítéltethessünk. Bűnözőként ítélték el, hogy mi elkerülhessük az örök halál pusztító tüzét – képletesen, de a szó legszorosabb értelmében is.

Amint már láttuk, Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie az ítéletnek. Az angyal hangosan kiáltja, hogy „*eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:7). *Dániel próféta könyve* adja meg az ítélet kezdetének idejét.

- 1** Olvassuk el **Dán 8:14** versét! A szentély megtisztítására vonatkozóan milyen időrendi felsorolást találunk *Dániel próféta könyvében*?
-
-

Minden zsidó pontosan értette a földi szentély megtisztításának a jelentőségét, ami a nagy engesztelési napon történt – ez az ítélet napja volt. Dániel ismerte a szentély megtisztításának és az ítéletnek a fogalmát, a kétezer-háromszáz nap azonban nem volt világos a számára.

- 2** Olvassuk el **Dán 8:27** és **9:21-22** verseit! Hogyan reagált Dániel a kétezer-háromszáz napról szóló látomásra, és mit mondott neki Isten?
-
-

Dániel 8. fejezete végén a próféta elájul. Utána kijelenti: „*Álmélkodtam ezen a látomáson, és nem tudtam megérteni*” (Dán 8:27, ÚRK) – vagyis a kétezer-háromszáz napról szóló látomást (a többire ugyanis már megkapta a magyarázatot; lásd Dán 8:19-22). A következő rész, Dániel 9. fejezete feljegyzi: Gábiel angyal Dánielhez megy, hogy elmagyarázza neki a kétezer-háromszáz éves próféciát. „*Dániel, most jöttem, hogy értelemre tanítsalak*” (Dán 9:22).

Dániel felettébb elcsodálkozik, amikor Gábiel felfedi előtte a választ az imájára, ami sokkal nagyobb ívű, mint ahogy képzelhette. Gábiel angyal végigvezette Dánielt a korszakokon, feltárta előtte az igazságot az eljövendő Messiásról, megadta szolgálata kezdetének és kegyetlen halálának pontos idejét. Ezek az események közvetlenül kapcsolódnak Dániel 8. fejezetében a szentély megtisztításához. Más szóval: elválaszthatatlanul kötődik Krisztus halálához az ítélet.

Miért különösen fontos az, hogy Jézus halála (amire Dán 9:24-27 utal) közvetlenül kapcsolódik az ítélethez (Dán 8:14)? Milyen alapvető igazságra mutat rá ez?

3 Olvassuk el Dán 8:17, 19 és 26 verseit! Az angyal kijelentése szerint milyen időszakra vonatkozik Dániel 8. fejezetében a kétezer-háromszáz napról szóló látomás? Miért fontos ezt tisztán látni?

Vannak, akik szerint ez szó szerint kétezer-háromszáz napot jelent. Úgy vélik, hogy Dániel 8. fejezetében a kis szarv a szeleukida hadvezérre, Antiokhosz Epiphanészre (Kr. e. 216–164) vonatkozik, aki megtámadta Jeruzsálemet és megfertőztette a zsidók templomát, noha a kétezer-háromszáz nap nem is illik az ő idejéhez. Ez a magyarázat ráadásul el-lentétben áll az angyal világos kijelentésével, miszerint a látomás „*a távoli jövőndőről szól*” (Dán 8:26, RÚF). Antiokhosz nem a végidőben élt.

Dániel 8. fejezetében Gábiel magyarázni kezdi a kétezer-háromszáz napos próféciaát. Megnevezi, hogy a kos a Méd-Perzsa Birodalmat jelképezi, a kecskebak pedig Görögországot (Dán 8:20–21). A következő szereplőt, a kis szarvat ugyan nem azonosítja, eltérően a két előző hatalomtól, de ez nyilván Rómát jelképezi (Dán 8:9, 23–24). Ezek után mutatja be Rómának egy vallási-politikai szakaszát, amikor „*földre veti az igazságot*” (Róm 8:10–12, 25) és beleavatkozik Krisztus mennyei szolgálatának dolgaiba (Dán 8:10–12). A fejezet csúcspontja Dán 8:14 versében a szentély megtisztítása, ami Isten válasza a földi és vallási hatalmak provokációjára, arra, hogy bitorolni próbálták Isten hatalmát.

Gábiel kész elmagyarázni Isten prófétai időrendjét. Dániel 8. fejezetének végén világosan látjuk, hogy a próféta nem értette a látomásnak a kétezer-háromszáz napra vonatkozó részét (Dán 8:27). A korábbiakat, a kost, a kecskebakot és a kis szarvat érintő magyarázat már elhangzott, sőt az első kettőt név szerint is azonosította az angyal (Dán 8:20–21), de a szentély megtisztítására nem adott magyarázatot.

Gábiel megjelenik Dániel 8. fejezetében, majd ismét feltűnik a 9. fejezetben. Ezt mondja a prófétának: „*Amikor könyörögni kezdél, egy kijelentés hangzott el, és én azért jöttem, hogy elmondjam azt neked, mivel kedvel téged az Isten. Értsd meg a kijelentést, és értsd meg a látványt*” (Dán 9:23, RÚF)! Milyen „*látványt*” vagy „*látomást*”? A következő részben látni fogjuk, hogy a kétezer-háromszáz napra vonatkozó rész, az előző látomás, Dániel 8. fejezetének egyetlen, még megmagyarázatlan szakasza lesz ez.

Gábiel azt mondja Dánielről, hogy „te kedves vagy Isten előtt” (ÚRK). Mit árul ez el a menny és a föld közötti bensőséges kapcsolatáról?

- 4 Mire szólítja fel Dánielt az angyal Dán 9:23 versében? Miért fontos ez Dán 8:14 versében a szentély megtisztításának megértésével kapcsolatban?**

Az angyal egyértelműen utasította Dánielt: „*Gondold meg azért a szót, és értsd meg a látomást*” (Dán 9:23, ÚRK). Milyen szót és milyen látomást? Mivel Dániel 9. fejezetében nincs látomás, Gábiel angyal bizonyára a 8. fejezetben található látomásnak a még meg nem magyarázott részére utalt, amit a próféta nem értett – a kétezer-háromszáz napos próféciára (Dán 8:27).

- 5 Gábiel folytatja a magyarázatot Dán 9:24-27 szakaszában. Jézus életének és szolgálatának mely eseményeit említi?**

A prófécia első szakasza Isten népére, a zsidókra vonatkozik. „*Hetven hét szabatott a te népedre*” – a zsidó népre (Dán 9:24). A bibliai próféciában egy próféta nap egy valóságos évnél felel meg (4Móz 14:34; Ez 4:6). Amikor Dánielnél és a Jelenésekben szimbolikus képet látunk, általában az idői prófécia is szimbolikus. Úgy is meggyőződhetünk arról, hogy a prófécia nap-év elve érvényes itt, hogy Dániel próféciájában ezt alkalmazva minden esemény tökéletesen illeszkedik az idővonalon (lásd a holnapi részt). E szerint az elv szerint a hetven hét négyszázkilencven nappól áll, és mivel egy próféta nap egy valós évet jelöl, a négyszázkilencven nap négyszázkilencven évet jelent.

Gábiel elmondja Dánielnek, hogy négyszázkilencven év „*van kiszabva*” (a *hátak* héber szó jelentése az, hogy „meghatároztatik”). Miből lett kiszabva? Csak az a másik idői prófécia jöhet itt szóba, amire a szöveg még utal: Dán 8:14 versében a kétezer-háromszáz nap. Ez a négyszázkilencven nap egy idői prófécia, ami közvetlenül kapcsolódik Dán 8:14 idői próféciájához, a 8. fejezet látomásának egyetlen, még meg nem magyarázott részéhez, ami ott az egyetlen idői prófécia. Tehát láthatjuk, Gábiel Dániel segítségére siet, hogy a próféta megérthesse, amit az előző fejezetben nem értett meg, a kétezer-háromszáz napot.

Gábiel egy olyan eseménnyel kezdte a négyszázkilencven évről szóló prófeciát, ami Dániel és a zsidó nép számára különösen fontos volt – a Jeruzsálem újjáépítéséről szóló paranccsal. Ugyan több rendeletet is kiadtak Jeruzsálemre vonatkozóan, de Ezsdrás 7. fejezetéből megtudjuk, hogy a Kr. e. 457-ben született rendelet nemcsak azt tette lehetővé a zsidóknak, hogy visszatérjenek őseik földjére, hanem vallási közösségüket is megerősíthették ott (Ezsd 7:13, 27).

Fontos megjegyezni, hogy Artaxerxész Kr. e. 457 őszén adta ki a rendeletét, amitől számítva Dániel szerint hatvankilenc hétnek, vagyis 483 évnek kell eltelnie a Messiásig. A történelem idővonalán Kr. e. 457-től indulva így elérünk Kr. u. 27-ig. A Messiás szó azt jelenti, hogy „felkent”. Jézus Krisztus, a Messiás keresztsége Kr. u. 27-ben történt (lásd Mt 3:13-17). Dániel évszázadokkal korábban megjövendölte keresztségének pontos évét, azt az időt, amikor elkezd három és fél éven át tartó szolgálatát.

6 Olvassuk el Dán 9:26 verse mellett Róm 5:6-9 szakaszát! Milyen fontos igazságot jelent ki itt az Ige?

„A hatvankét hét elmúltával pedig kiirtják a Messiást, és senkije sem lesz” (Dán 9:26, ÚRK). A Messiás „kiirtatik”, vagyis keresztre feszítik, és egy angol fordításban a vers úgy végződik, hogy „de nem saját maga miatt”. Más szóval Krisztus halála a Golgota keresztfáján nem miatta, hanem értünk történt. Ezért is írta Pál: „Az Isten pedig a mihozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt” (Róm 5:8).

Dán 9:27 versében azt olvassuk, hogy a hét, vagyis az utolsó hét év közepén Krisztus „véget vet a véres áldozatnak és az ételáldozatnak”. Az utolsó, a hetvenedik hét közepén, vagy Kr. u. 31-ben Krisztus a vérével erősítette meg az örök szövetséget, amikor meghalt a kereszten, és akkor megszűnt az áldozati rendszer minden prófétai jelentősége. Ezek a prófeciák rámutatnak, hogy Kr. u. 31 tavaszán keresztre feszítik Krisztust, a Messiást, aminek következtében többé már nincs prófétai jelentősége az áldozati rendszernek. Ezek a jövendölések beteljesedtek a legapróbb részletekig. Krisztus a páska idején áldoztatott fel értünk, pontosan amikor a főpap megáldozta a páskabarányt.

Olvassuk el Mt 3:15-16 és Mk 15:38 verseit, gondolva az előbbiekre! Hogyan támasztják alá ezek a versek Dán 9:24-27 szakaszának prófeciáját?

A kétezer-háromszáz éves prófécia első négyszázkilencven éve kimondottan az ókori zsidó népre és a Messiás eljövételére mutat, míg az időszak fennmaradó része Isten népét (zsidókat és pogányokat), valamint a mennyei szentély megtisztítását és végezetül Krisztus második adventjét érinti.

Az első négyszázkilencven év idején jött el először a Messiás. Ez az időszak Kr. u. 34-ben végződött. A kétezer-háromszázból kivonva négyszázkilencvenet ezernyolcszáztíz évet kapunk, ez az időszak Isten népére vonatkozik. Kr. u. 34-hez ha hozzáadunk 1810-et, 1844-hez jutunk.

A szentély megtisztítása, illetve az arra vonatkozó igazság helyreállítása, valamint a mennyben a végidei ítélet fényében tekintendő az, hogy Jel 14:6-7 verseiben Isten utoljára szólítja az egész emberiséget: fogadja el szeretetét, kegyelmét, és éljen hűséges, engedelmes életet.

- 7 Olvassuk el 3Móz 16:16 versét! Miért kellett megtisztítani a szentélyt? Milyen tanítás rejlik ebben az evangéliumot illetően?**

A nép bűnei és vétkei miatt meg kellett tisztítani a szentélyt, ami csak állatok vérével történhetett. Hasonló a helyzet velünk is. Szükségünk van a Megváltóra, akinek az életét szimbolizálták a nagy engesztelési napon leölt állatok. Ez az egyetlen módja annak, hogy felmentést kapjunk az ítéletben.

- 8 Olvassuk el 3Móz 23:26-29 verseit! Isten parancsa szerint mit kellett a népnek tennie a nagy engesztelési napon, ami az ítélet napja volt? Mit jelent ez számunkra ma?**

Az izraelitáknak meg kellett sanyargatniuk magukat. Ez a kifejezés azt jelzi, hogy meg kellett aláznunk magukat Isten előtt, megvizsgálva szívünket, megvallva bűneiket, megtérve és megtisztítást kérve, amíg a főpap a földi szentély megtisztítását végezte.

Dániel 7-9. és Jelenések 14. prófétai fejezetei különösen az ítélet órájának felkészülésre hívó, sürgető üzenetére fókuszálnak. 1844 óta az ítélet órájában élünk. Az első angyal kijelenti: „Eljött az ő ítéletének órája” (Jel 14:7). Akkor hát hogyan „sanyargatjuk meg magunkat” ma?

Íme egy gyors és könnyű módja Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hétről szóló prófécia áttekintésének:

Az első a hetven hét (Dán 9:24).

A következő a hetven hétből a hét hét és hatvankét hét, vagyis hatvan-kilenc hét (Dán 9:25).

Utána következik az utolsó, a hetvenedik hét (Dán 9:27).

Végül pedig az utolsó hét kétszer három és fél éves szakaszra válik szét – „a hét felén” (Dán 9:27).

Tehát hetven hét, amit hatvankilenc hét és egy hét tesz ki, az utolsó hét pedig ketté lett osztva. Kr. u. 457-től kezdve egyszerű matematikai számítással elérünk 1844-ig.

Dániel 8. fejezetében azonban nem találjuk meg, hogy mikor kezdődött a kétezer-háromszáz nap. „*Kétezer-háromszáz estéig és reggelig, azután visszakapja a szent hely az igazságát*” (Dán 8:14, ÚRK).

Kétezer-háromszáz nap – honnan kezdve? Miért ne onnan számítanánk, amikor Dániel a látomást kapta, „*Belszár király uralkodásának harmadik esztendejében*” (Dán 8:1)? Mert így nem jön ki. Dániel 8. fejezetének látomása későbbi eseménnyel kezdődik, nem szerepel benne Babilon, mert Médó-Perzsiától Görögországon, valamint Rómán át az utolsó időig tart. Miért számítanánk egy, a látomásban szereplő eseményt, a szentély megtisztítását attól, Babilontól, ami nincs benne? A látomás csúcspontjának kezdő dátumát magában a Méd-Perzsa Birodalom idején kezdődő látomásban kell megtalálni, amitől kezdve ez a vég idejéig tartó időszak igen sok év.

Melyik évben kezdődik? Dániel 8. fejezete nem árulja el, csak a 9. fejezet.

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 29–35; Ellen G. White: *Az imádság*, 21. fejl., az „Isten angyalai készségesen segítenek, amikor Isten vezetését keressük” bekezdésig

1. Hol lakott Jób úgy, „mint király a hadseregben”? _____
2. Ki állította magáról, hogy a sakálok testvére? _____
3. Mely bűn lett volna gyalázatosság és a bírák ítéletére méltó?

4. Ki mondta kiról azt, hogy „issza a csúfolást”? _____
5. **Hol ápolhatunk Istennel benső, lelki közösséget?**

Általános áttekintés

A matematika egzakt tudomány. A Dániel és a Jelenések könyve ítéltre vonatkozó jövődöléseiben a Szentlélek egyértelmű, matematikai bizonyítékokat nyilatkoztatott ki, amivel azt kívánta megerősíteni, hogy bízhatunk Isten Igéjében. E heti tanulmányunkban elemezni fogunk néhányat e bizonyítékok közül.

Dániel 9. része a Biblia egyik legfigyelemreméltóbb fejezete. Világosan feltárja Jézus keresztségének és kereszthalálának pillanatát, és előre vetíti az evangélium pogányok számára történő hirdetését. Ezek a próféciák nem homályos kifejezések által vagy általánosságok formájában vannak megfogalmazva. Amikor szembesültek e jövődölések pontosságával, és megértették a jelentőségüket, sokan, akik addig kételkedtek bennük, Krisztus őszinte követői lettek.

Dániel 9. fejezete válasz a 8:27 versben bemutatott látomásra: „Álmélkodám ezen a látáson, és senki sem értette.” Dániel 8. részének látomása az ókori Görögország Médo-Perzsia feletti uralkodásáról szól, amely egy kecskebak és egy kos közötti összecsapás formájában van megjelenítve. Ezután egy kis szarv (a római pápaság) emelkedik fel és uralja a politikai és vallási színteret. A kis szarv hatalma folytán eltorzítja az igazságot Jézusról, és Dániel 8:12 verse szerint „földre veti” azt. Majd Dániel meghallja az angyalt, amint felteszi a következő kérdést: „Meddig tart...?” (Dán 8:13) – azaz meddig győzedelmeskedik a tévelygés? Meddig uralkodik az ördög? Mikor lesz helyreállítva az igazság, s foglalja el jogos helyét Isten népe között? Mikor uralkodik az igazságosság és ér véget a gonoszság? A választ Dán 8:14 versében találjuk: „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.”

Magyarázat

A „megtisztul” ige (Károlinál: „kiderül”) az eredeti héber szövegben a *nisdaq* (Dán 8:14). A különböző fordítások szerzői több jelentést tulajdonítottak ennek a szónak: „helyreáll”, „megigazul”, „megtisztul”, „megbosszultatik”. A héber *nisdaq* ige minden valószínűség szerint az összes felsorolt jelentést magában hordozza.

Dániel 8:13–14 szakaszának szabad fordítása ekképpen hangzana: „Mikor áll helyre a szenthely, mikor kerül vissza jog szerinti helyére,

mikor tisztul meg a bűntől, mikor bosszultatik meg az Isten neve, és mikor magasztaltatik fel az Ő igazsága?” Az angyal válasza pedig: „Kétezer-háromszáz este és reggel után; akkor tisztul meg a szenthely” (14. vers). Erre a kérdésre a teljes válasz nem Dániel 8. részében található. A fejezet végén a próféta elájul (Dán 8:27), miközben az angyal a látomást magyarázza neki. Következésképpen telnek az évek. Aztán a 9. fejezetben a próféta értelemért imádkozik, hogy megértse a kapott látomást, és az angyal visszatér, hogy feltárja a látomás megmagyarázatlan részét (Dán 9:20). A 9:24 versben ezt mondja az angyal: „Hetven hét szabatott a te népedre.”

A Dániel 9. fejezetében említett hetven hét a hosszabb, 2300 napos próféciából „szabatott” (8:14). A „szabatott”-ként fordított héber szó egyedül itt jelenik meg a zsidó Ószövetségben. Szó szerint is fordítható: „leváogatott”. A rabbik a szót egy hosszabb periódusból lemetsett, levágott intervallum megjelölésére használták. Ebben az igeverben is ezt a jelentést hordozza. A zsidó nép, a templom és Jeruzsálem jövője szintén szerepel ebben a próféciában. Az itt említett hetven hét egy kegyelmi időszak volt, amely abból a célból adatott, hogy Izrael megbékéljen Istennel. Ez alatt a periódus alatt jött el a Messiás, hogy „elhozza az örök igazságot” a benne hívők számára (Dán 9:24).

Feltevődik a kérdés: Milyen bizonyíték található ebben a szövegben arra vonatkozóan, hogy a hetven hét – vagy 490 nap – nem szó szerint értendő? Az itt „hét”-ként fordított héber szó a hét napból álló időegységnek, a hétnek a kifejezésére használatos (a szóban forgó periódus tehát a hetvenszer 7 nap), mivel azonban a megjövendőlt események egy sokkal hosszabb időszakot fednek le, mint 490 szó szerinti napot, ezt a periódust nyilván a nap-év elv alapján kell értelmeznünk (Ez 4:6; 4Móz 14:34), azaz egy profetikus nap egy szó szerinti évnek felel meg.

Gerhard Pfandl, a Hetednapi Adventista Egyház Bibliakutató Intézetének munkatársa a következő értékes magyarázatot fűzi 4Móz 14:34 verséhez: „Isten szándékosan használta a nap-év elvet, mégpedig nevelési céllal: »A napok száma szerint, amelyeken megkémleltétek a földet (tudniillik negyven napon, egy-egy napért egy-egy esztendő), negyven esztendeig hordozzátok a ti hamisságotoknak büntetését, és megismeritek az én elfordulásomat« (4Móz 14:34). Majd egy példázat keretében Ezékiel prófétának megmondattott, hogy 390 napot feküdjön a bal felén, 40 napot meg a jobb felén: »... egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam neked.« (Ez 4:6). Csakhogy 4Mózes 14. és Ezékiel 4. fejezetei nem apokaliptikus szövegek. Következésképpen Isten világosan kijelenti: egy nap egy évnek felel meg. Az apokaliptikus textusokban ez so-

sincs megemlítve, ez az elv magától értetődő” (*Journal of the Adventist Theological Society*, 23/1 [2012], 9. o.).

Ez az elv alkalmazandó a Dániel és a Jelenések könyve időpróféciáira is. Helyettesítsük be a napot az évvel, és megfejtettük a próféciát. A megjövendőlt események a profetikus kronológiában a maguk helyére kerülnek.

Dániel 9:25 versében a hetven hét 490 profetikus napnak felel meg, vagyis 490 szó szerinti évnak. Ez a hetven hetes időszak a Jeruzsálem újjáépítését előirányzó rendelet kiadásakor veszi kezdetét. Amikor Babilont legyőzte Médo-Perzsia, az új vezetők három külön rendeletet adtak ki, megengedve a zsidóknak, hogy hazatérjenek a babiloni rabságból Jeruzsálembe. Az első két dekrétum, amely Círus (Ezsd 1:1–4), illetve Dárius (Ezsd 6:1–12) nevéhez fűződik, nem tartalmazta teljességükben a következő elemeket: Jeruzsálem újjáépítését, a templom helyreállítását és Izraelnek mint igazságszolgáltatási rendszernek a legitimitását. A harmadik és egyben utolsó rendelet, amelyet Artaxerxész adott ki Kr. e. 457-ben, nemcsak hogy megengedte a zsidó nép visszatérését szülőföldjére, hanem a szükséges élelmiszerkészletet is biztosította a hazatelepüléshez, továbbá elismerte Jeruzsálemet országuk polgári, igazságügyi és vallási központjának.

A Kr. e. 457-ben kezdődő prófécia átível századokon, 69 profetikus héten (vagy 483 szó szerinti éven) át, egészen Kr. u. 27-ig. A jövődölés szerint ez a profetikus időszak a Messiásnak, a Felkentnek az eljövetelével ért véget. Kr. u. 27-ben (Tiberius császár uralkodásának 15. évében) Jézus Krisztus, a Messiás megkeresztelkedett, azaz felkenetett a szolgálatára, pontosan akkor és úgy, amikor és ahogy az meg volt jövődölve (Lk 3:1–3, 15–16, 21–22).

A Messiás a hét közepén „kiirtatik”

Dániel több száz évvel előtte megjövendőlte Krisztus keresztségének időpontját. Gábiel magyarázata Dániel számára tovább folytatódik. Ahogy azt az e heti tanulmányunk feltárja, a Messiás a hetven hetes prófécia utolsó hetének közepén „kiirtatik”, azaz keresztre feszítik. Erre Kr. u. 31-ben került sor, ahogy Dániel megjövendőlte.

Gábiel Dánielnek adott magyarázatának értelmében Istennek az Ő népével, Izraellel kötött szövetsége a profetikus hetven hetes időszak lezárultával, azaz Kr. u. 34-ben véget ért, és ettől kezdve mindenki számára fel lett ajánlva, előbb a zsidóknak, majd a pogányoknak is, akik elfogadták Jézust Üdvözítőjüknek (lásd Róm 1:16; 2:6, 10).

Időközben a szentélyben végzett szolgálatok példázatértékű szertartások voltak, amelyek Jézus áldozatát és a megváltási tervet szemléltették. Halálakor a szentélyi szolgálatok elveszítették jelentőségüket, elérték céljukat. A bűnösöknek most már nem kell bárányt áldozniuk a templomban – közvetlenül Jézushoz járulhatnak, és elfogadhatják az Ő vérét, mely elfedezi bűneiket. Jézus Isten Báránya, aki értünk áldoztatott fel a prófécia által megjelölt időpontban.

A 2300 évből maradt rész

Említettük, hogy a dánieli próféciában a hetven hét a 2300 éves periódusnak csupán az első 490 éve. Ez az időszakasz a zsidó népre vonatkozik. A 2300 évből megmaradt rész egészen a vég idejéig tart. A jövődőlés első részének eseményei hihetetlen pontossággal teljeseznek. Ez a precizitás biztosít minket, hogy a prófécia második részének eseményei is teljesezni fognak, mégpedig pontosan úgy, ahogy meg voltak jövődölve.

A teljes prófécia tehát „a Jeruzsálem újjáépítése felől való szózat”-tal kezdődik, Kr. e. 457-ben (Dán 9:25). Kr. e. 457-től 2300 évet számítva a történelem idősíkján (beleértve a Kr. e. 1. évről a Kr. u. 1. évre való átterést, nulladik év nincs), eljutunk 1844-ig. Ez a dátum a mennyei szentély megtisztítását, valamint az ítélet kezdetét vezeti be, amit az engesztelési nap jelképezett.

Alkalmazás

Kérd meg csoportod tagjait, hogy gondolkodjanak el a következő kérdésen: Miért nagy a jelentősége annak, hogy az engesztelési nap által szemléltetett ítéletnapon, a szentély megtisztításának idején élünk?

Elmélkedjete a csoportban a heti tanulmányunkban bemutatott három igazságon!

Az első: Bízhatunk a Szentírásban. Matematikai szempontból egzakt, és pontos minden részletét tekintve. Pontosán megjövendőli a történelmi kronológiában az eseményeket, olyannyira, hogy még a kételkedőket is meggyőzi a hitelességéről. A próféciák megerősítik az Isten Igéjének hitelességébe vetett bizalmunkat.

A második: Az ítélet órájának üzenete szívünkhöz szóló felhívás, hogy még mélyebben elköteleződjünk Krisztus, a mi életünk Ura iránt. A vég idején az Isten népéhez tartozók önvizsgálatot tartanak, megkérik Istent, hogy bocsássa meg a bűneiket, és tisztítsa meg őket minden olyan

magatartástól vagy szokástól, amely nincs összhangban az Ő akaratával. Az igazak könyörögni fognak Istenhez, hogy takarja be őket Krisztus igazságának, feddhetetlenségének ruhájával (Ézs 61:10).

A harmadik: Isten népét sürgeti az idő, hogy megújult lelkesedéssel bizonytságot tegyen rokonainak, szomszédainak, munkatársainak. Az ítélet órájának figyelmeztetése a menny utolsó felhívása a bűn miatt beteg világ számára. Ez az az üzenet, amely felkészíti a szíveket Jézus második eljövételére.

Zárd a bibliatanulmányt a következő gyakorlati kérdésekkel. Kérd meg csoportod tagjait, hogy gondolkodjanak a válaszokon a következő héten:

- 1** Teljesen átadtam az életem Krisztusnak a történelem e kritikus időszakában? Ha nem, mi az, ami visszatart?
- 2** Meg vagyok-e győződve abban, hogy Krisztusban biztos az üdvösségem? Miért igen, vagy miért nem? Miért kell egyedül az Ő feddhetetlenségében bíznom? Mit jelent ez a gyakorlatban? Reménységem teljesen Őbenne horgonyoz? Ha nem, akkor mit tehetek azért, hogy valóban Krisztus legyen reménységem sziklája?

A Teremtő imádása

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ézsaiás 40:26; János 19:16-30; 2Korinthus 5:17; Kolossé 1:17; Jelenések 1:9; 4:11

Alapige: „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtetek” (Jel 4:11).

Könnyű adottnak venni dolgokat, különösen olyasmit, amit mindig is ismertünk, tapasztaltunk. A kisgyerekek is természetesnek veszik, hogy ott vannak a szüleik, akiket egész kis életükben ismertek. Mi is természetesnek vesszük a napot, az égboltot, a levegőt és a lábunk alatt a talajt.

Vajon elgondolkoztunk már azon, hogy az életünkben mennyi mindent gondolunk biztosnak? Milyen gyakran fordul elő, hogy megállunk és feltesszük magunkban a híres filozófiai kérdést: *Miért létezik valami, ahelyett, hogy semmi nem létezne?*

Először is, miért létezik az univerzum és benne megannyi fenséges, pompázatos és elképesztő dolog? Milyen nagy logikai ellentmondás merülne fel, ha a világegyetem nem volna itt – és benne mi sem? A legújabb tudományos teória szerint (ezek ugyanis általában változnak) egykor az univerzum nem létezett. Más szóval: a létezésünk esetleges, és csoda, hogy egyáltalán itt vagyunk. Ellentétben a világmindenség eredetével kapcsolatos különféle mítoszokkal, hogy a semmiből vagy valamilyen matematikai egyenletről keletkezett, a világ csakis azért létezik, mert Isten, a Teremtő megalkotta mindennel együtt, ami benne van.

Mennybemenetele (ApCsel 1:9) után Jézus meglátogatta az apostolok közül még egyedül életben lévő Jánost Pátmosz szigetén, ahová a kegyetlen római császár, Domitianus száműzte.

1 Olvassuk el Jel 1:9, valamint Mt 13:21, Jn 16:33 és ApCsel 14:22 verseit! Mi az üzenete e részeknek Jézus követői számára?

János, akit elszakítottak a családjának, a barátainak és a keresztény közösségnek a támogatásától, nem maradt egyedül a megpróbáltatások és bajok között, amelyek azért érték, mert Jézus követője volt. Szolgálatára még nem ért véget. Egy vakítóan fényes angyal kereste fel az elhagyott szigeten, hogy közvetlenül az Isten trónjától jövő üzenetet adjon át neki. Ennek a Jézustól eredő üzenetnek visszhangoznia kell az évszázadokon át, hogy reményt adjon minden nemzedéknek, de legfőképpen felkészítse Isten végidei népét Jézus visszajövetelére. Komoly figyelmeztetést közvetít, ugyanakkor bátorít is az utolsó időre nézve, amikor felkészülünk a végső napok megpróbáltatásaira (vagy bármilyen próbára, ami előtt állunk éppen).

Aki belép a barlangba, amiről azt tartják, hogy ott látogatta meg Jánost a mennyei angyal a prófétai üzenettel, a bejáratnál azonnal meglát egy táblát *A jelenések könyve* egészét összefoglaló felirattal: „*Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

A jelenések könyvének központi témája Isten tisztelete. Az Úr úgy teremtett meg bennünket, hogy képesek legyünk az imádatra. Mindannyian imádunk valamit vagy valakit. Lehetővé teszi az igaz imádat, a Teremtőé, hogy felismerjük életünk valódi célját, okot ad az életre. Nemcsak olyasmit biztosít, amiért érdemes meghalni, hanem még valami sokkal fontosabbat: azt, amiért érdemes élni, sőt ha a szükség úgy hozná, még megpróbáltatásokat is elviselni érte. Miközben pedig a végső válsághelyzetek kibontakoznak, jobban megértjük azt, hogy „*sok nyomorúságon át kell az Isten országába bemennünk*” (ApCsel 14:22, ÚRK).

Szenvedéseket, megpróbáltatásokat álltak ki Isten hűséges szolgálói, így János is, akkor miért gondolnánk, hogy bennünket semmi baj nem érhet (lásd 1Pt 4:12-15)?

- 2** Mivel fejeződik be Jel 14:7 versében az első angyal üzenete? Mire kérlek még utoljára ez az üzenet, ami az ítélet órájára figyelmeztet (lásd még Ézs 40:26; Jn 1:1-3; Róm 1:20)?
-
-

Jel 14:7 verse azzal a felhívással végződik, hogy imádjuk a Teremtőt. Ez az üzenet különösen fontos most, amikor a tudományos világ, sőt a kereszténység nagy része is elfogadta az evolúciót, azt a tanítást, ami minden bibliai és keresztény tan gyökerére sújt. Ha az evolúció igaz volna, a hitünk szükségképpen hazugság lenne. Ennyire kiélezett kérdés ez!

A Jelenések utolsó felhívása tehát a Biblia első könyvében, Mózes *első könyvében* gyökerezik. Az imádat kérdése körül dúló kozmikus küzdelem lényegét nem érthetjük meg igazán, amíg nem látjuk világosan a teremtés jelentőségét. „*Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1, ÚRK). Ez a vers az egész Szentírás alapja. „*Kezdetben teremtette Isten...*” Az ebben a szakaszban szereplő „teremtette” szó héberül a *bárá'*, amit kizárólag úgy használnak, hogy Isten az alanya.

Ahhoz, hogy némi képet kapjunk Isten korlátlan hatalmáról, gondolkodjunk például csak az egyik teremtményére – a napra! A nap egyetlen másodperc alatt több energiát termel, mint amit az emberiség az idő kezdete óta előállított kőolaj, gáz, szén vagy tűz által.

A nap átmérője 1392700 km, és képes megtartani 1 millió földnagyságú bolygót, de a nap csak egy a galaxisunk, a Tejút legalább 100 milliárd csillaga közül. A Pisztolycsillag 10 milliószor annyi energiát bocsát ki, mint a mi napunk. 1 millió, a naphoz hasonló bolygó könnyen elérne a Pisztolycsillagban. Véges értelmünkkel hogyan is foghatnánk fel a teremtést!?

A teremtés rámutat Isten döbbenetes hatalmára és végtelen erejére. Az Úr teremtő ereje nemcsak az eget és a földet hívta létre, hanem népéért is munkálkodott a századokon át. Ő az Isten, akitől ered a világ, aki mindig jelen van benne, és soha nem hagyja el népét a világban.

Hogyan világít még jobban rá Isten szeretetére a teremtett világ elképesztően hatalmas volta? Hiszen noha oly parányiak vagyunk a világmindenséghez képest, Krisztus mégis meghalt értünk!

A Teremtő Isten, aki létrehozta a napot, a holdat és a csillagokat, aki döbbenetes erejével megteremtette ezt a bolygót és betöltötte élőlényekkel, érdeklődéssel fordul mindannyiunk felé. Ő az Isten, aki kiszabadította népét az egyiptomi szolgaságból, vezette őket pusztai vándorlásuk során, mannát hullatott nekik az égből, ledöntötte Jerikó falait és legyőzte Izrael ellenségeit. Isten, aki végtelen erejével megteremtette az univerzumot, felmérhetetlen hatalmával vereséget mér a gonoszság erőire is, amelyek minden lélekért harcolnak.

3 Zsolt 139:15-18, ApCsel 17:27, 2Kor 5:17 és Kol 1:17 versei szerint mennyire van közel hozzánk Isten?

A teológusok beszélnek Isten transzcendentális voltáról, ami azt jelenti, hogy Ő felette áll mindennek, az egész teremtett világnak. Ugyanakkor beszélnek immanenciájáról is, arról, hogy valamiképpen jelen van a mi világunkban, és amint a bibliai történelem tanúsítja, mélységesen bekapcsolódik a történesekbe. Az Úr „*magasságban és szentségben*” lakozik, ugyanakkor „*a megtörttel és alázatos szívűvel is*” (Ézs 57:15, ÚRK). Jézus ezt mondta hűséges követőiről: „*Én öbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szeretted őket, amint engem szeretted*” (Jn 17:23, ÚRK). Meghittebb, szorosabb már nem is lehetne ez a kapcsolat!

Istenünk nagysága és hatalma olyan mérhetetlenül óriási, hogy átfogja a kozmoszt, ugyanakkor mindannyiunk életét is. Megígéri, hogy újjáteremt, átformál, a saját hasonlatosságára alakít át. Gondoljunk csak bele, hogy ez mit jelent! A világot megteremtő és a galaxisok milliárdjait fenntartó Isten, akiben „*élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28) a mi szívünkben is munkálkodik, új szívet ad, megtisztít a bűntől és új teremtté tesz bennünket Krisztusban. Megerősítő, vigasztaló a tudat, hogy Istenünk, ez az elképesztő hatalmú Úr szeret bennünket, gondoskodik rólunk!

Hogyan tanulhatsz meg reményt és vigasztalást találni abban, hogy Isten ilyen közel jön hozzánk? Vagy talán inkább megrémít, mivel ismeri a leg-sötétebb titkaidat is? Hogyan találhat az ember békességet ebben a tekintetben?

Figyeljük meg az első angyal üzenetét! *Örökkévaló evangélium. Az ítélet órája. Imádjátok a Teremtőt!* Gondoljuk meg, hogy milyen szoros a kapcsolat ezek között! Amikor az ítéletben megállunk a Teremtőnk előtt, egyedül az evangélium ad reményt. *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”* (Róm 8:1). Nem esnek kárhoztatás alá sem most, sem az ítélet idején!

A Teremtő Isten üzenetének központi szerepe van a jelenvaló igazságban, különösen akkor, amikor az evolúció (még ha „keresztény” köntösben jelenik is meg) a keresztény hit alapját fenyegeti elpusztítással.

Az evolúciós gondolkodás támadása idején Isten azonban elindított egy egyházat, egy népet, amelynek már a neve is bizonyosság az evolúció ellen. Ennek a népnek kell hirdetnie azt az alapvető igazságot, hogy Isten a Teremtő és a Megváltó.

4 Olvassuk el Róm 5:17-19, Ef 3:9, Kol 1:13-17 és Jel 4:11 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok Jézusról, Teremtőnkről és Megváltónkra?

Figyeljük meg, milyen szorosan kapcsolódik Jézus teremtető volta ahhoz, hogy Ő a Megváltó! Teremtő voltának elhomályosodásával – és az evolúció tana elkerülhetetlenül erre vezet – megváltói szerepét is megkérdőjelezzük. Jézus azért jön, hogy megszabadítson bennünket a bűntől, a haláltól, a szenvedéstől és az erőszaktól, miközben az evolúció tanítása szerint a bűn, a halál, a szenvedés és az erőszak éppenséggel a teremtés eszköze volt? Isten éppen attól a folyamattól ment meg bennünket, amit eredetileg Ő maga alkalmazott? Veszélyes hazugság ez!

Ami pedig még rosszabb, hogy az evolúció gúny tárgyává teszi Jézus kereszthalálát. Miért? Pál elválaszthatatlan kapcsolatot lát a bűn Ádám általi betörése és Jézus halála között (lásd Róm 5:17-19). Tehát közvetlen a kapcsolat Ádám és Jézus között. Az evolúciós elképzelés szerint azonban nem vezethette be a halált a bűntelen Ádám, hiszen éppen a halál – az évmilliókon át pusztító halál – volt állítólag a szükséges erő, ami Ádám megteremtéséhez kellett.

Tehát az evolúció elmélete az alapjától kezdve rombolja a kereszt bibliai alapját. A hetednapi adventisták viszont élő bizonyoságként szólítják a világot a Teremtő imádatára e tévtanítással szemben.

Csodálhatjuk és imádkozhatjuk az Urat, a Teremtőt, de ennél még tovább megyünk. Az előzőekben megállapítottuk, viszont érdemes újból megfigyelni, hogy a Teremtőnk egyben a Megváltónk is. Isten, aki megteremtett bennünket ugyanaz, mint aki megváltott. Azt mondta: *„Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra”* (1Móz 1:26), és Ő nem más, mint aki a kereszten felkiáltott: *„ELI, ELI! LAMA SABAHTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet”* (Mt 27:46). Kell ennél több indok arra, hogy féljük Istent és dicsőséget adjunk neki, imádjuk Őt?

Bűnbe süllyedt emberként hogyan adhatunk megfelelő választ erre a lenyűgöző igazságra? Hogyan felelhetünk erre? Az első angyal üzenete így hangzik: *„Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”* (Jel 14:7).

5 Olvassuk el **Jn 19:16-30** szakaszának beszámolóját Jézus kereszthaláláról, és közben gondoljunk az eddig megvizsgált bibliaszövegekre azzal kapcsolatban, hogy Jézus a Teremtő! **„Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtetett”** (Kol 1:16, ÚRK). Hogyan reagáljunk Isten szeretetének csodálatos ki-
fejezésére?

A kereszt után érkezett az első angyal üzenete, ami a Teremtő imádatára szólít, miután az egész világmindenség és Krisztus követői előtt is nyilvánvalóvá vált, hogy *„aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”* az nem más, mint aki noha Isten volt, *„szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez. És amikor emberi formában volt, megalázta magát, engedelmes volt halálig, mégpedig a kereszthalálig”* (Fil 2:7-8, ÚRK).

Micsoda látvány lehetett ez azok számára, akik ismerték Jézust, mielőtt emberként a földre jött! Nem meglepő, hogy a mennyei lények is imádják Őt. Mi pedig, akiket a vérén váltott meg, vajon mi más tehetnénk, mint hogy imádjuk Teremtőnként és Megváltónként?

A kereszt fényében miért bizonyul szörnyű tévtanításnak az az elképzelés, miszerint bűnös emberként bármit is hozzátehetnénk ahhoz, amit Krisztus a kereszten elvégzett? Vajon mi volna az, ami még hozzáadhatna ahhoz, amit a Teremtő már megtett értünk?

A Szentírás egyik központi témája Isten imádata, ami mindig is vita tárgyát képezte az emberek között, sőt Isten népe között is. Az Ószövetség idején a próféták korholták Isten népét, amiért idegen isteneket imádtak vagy pedig a pogány világ vallási szokásait követve tisztelték az Urat. A kozmikus küzdelem kellős közepében feszül az Isten imádata és az idegen istenek tisztelete közötti ellentét, és ehhez társul még Isten törvényének semmibevétele.

„Az imádat az emberi lét legalapvetőbb aspektusát szólítja meg, azt illetően, hogy mit kell tenni a Teremtő jelenlétében az embernek, az élő teremtménynek... Csak az élők imádhathják az Urat, a halottak nem imádhathják Őt... Aki megteremtett bennünket, az hív, hogy adjuk neki az életünket, így fejezve ki imádatunkat. Majd életünket gazdagabban viszszerelve mások áldására élhetünk. Az imádat létezésünk természetét és célját érinti. Szükségünk van arra, hogy ne minden önmagunk körül forogjon, így megszabaduljunk az önzéstől. Értelmét veszti a létünk, ha nem imádjuk Istent, célt tévesztett, ezért a halálba, a teljes megsemmisülésbe tart, mert elszakadunk az élet forrásától” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 42. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Jób 36–42; Ellen G. White: *Az imádság*, 21. fejj., az „Isten angyalai készségesen segítenek, amikor Isten vezetését keressük” bekezdéstől a fejezet végéig

1. Hogyan szabadítja meg Isten a nyomorultat?

2. Hogyan jelzi Isten az Ő jelenlétét?

3. Hol olvashatunk a Bibliában a kaszáscsillagról (Orionról)?

4. Milyen válaszokat adott Jób az Úrnak?

5. Mikor múlnak el a bajaink és a gyötrelmeink?

Általános áttekintés

A Szentírás alapvető igazsága, hogy Isten hét szó szerinti napon teremtette világunkat. A Szentírás ezekkel a szavakkal kezdődik: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet” (1Móz 1:1). A Biblia utolsó könyve imádatra hív, annak imádatára, „aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait” (Jel 14:7). Isten méltó a mi imádatunkra, mivel Ő teremtett minket. Nem evolúció vagy genetikai baleset eredményei vagyunk. Sokkal többek vagyunk, mint az állatvilág fejlettebb egyedei. Emberek vagyunk, hihetetlen értéket képviselünk, mivel Isten alkotott minket. Mindenikünk egyedi az Ő szemében.

E heti tanulmányunk a szombat jelentőségét tárja fel a teremtés összefüggésében. A szombat arról beszél, hogy milyen értéket képviselünk Isten szemében. Helyesen értelmezve, a szombat megsemmisít bármiféle kisebbségi komplexust, megszünteti az alacsony önbizalmat. Teremtés által a Krisztuséi vagyunk, következésképpen a szombat a Krisztusban megvalósuló pihenésről is szól. Szombaton megpihenünk a világ értékrendje által diktált kimerítő munkától. A szombat meghív, hogy elmélkedjünk az örök értékek felett, megpihenjünk Krisztusban üdvösségünkért, és bízunk Isten teremtő hatalmában, mely át tud minket formálni, hogy napról napra jobban hasonlítsunk rá.

E heti tanulmányunk során jobban megértjük, mit jelent a szombat, a Krisztussal való közösség örök emlékműve. Hétről hétre minden szombaton imádjuk Istent, s ezzel megérezzük a menny előízét. Amint látni fogjuk, a Jelenések könyve az örökkévalóság fényében feltárja előttünk a szombat fontosságát.

Magyarázat

1988 novemberében Charles Colson írt egy cikket „Astronauts Who Found God: A Spiritual View of Space” („Űrhajósok, akik megtalálták Istent: lelki perspektíva az űrről”) címmel. Ebből idézünk: „John Glenn asztronauta visszatérése a világűrbe 36 évvel azután, hogy körbepérelte a Földet a pályája mentén, újra a közösségi tudat előterébe emelte a világűr felfedezésére vállalkozó hősöket. [...] 1998-ban, utolsó útutazását követően a 77 éves Glenn azt nyilatkozta, hogy számára lehetetlen úgy tekinteni erre a csodálatos teremtett világra, hogy ne higgyen Isten

létezésében. »A látvány csak tovább erősíti hitemet!« (Charles Colson: *Breakpoint Commentary*. 1998. november 5.).

Az emberek talán nem tudják, hogy az első űrhajósok mélyen vallásosak voltak, és a végtelen világűr láttán a meggyőződésük csak tovább erősödött. „Neil Armstrong és Buzz Aldrin volt a két első űrhajós, aki le szállt a Holdra, és megtette azokat az emberiség számára oly nagy lépéseket. Azt viszont lehet, hogy nem tudod, hogy mielőtt kilépett volna az űrhajóból, Aldrin magához vett egy Bibliát, egy ezüst kelyhet, valamint úrvacsorai kenyeret és bort. Ott, fent a Holdon, az első dolga volt úrvacsorai istentiszteletet tartani. [...]»

Frank Borman volt a Föld pályáján túl először repülő űrhajó parancsnoka. 400.000 km magasból letekintve a Földre, Borman a következő rádióüzenetet közvetítette: »Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.« Majd később így magyarázta a megnyilatkozását: »Az az erős érzésem volt, hogy léteznie kell egy nálunk hatalmasabb erőnek, hogy van Isten, és valóban volt egy kezdet« (Charles, Colson: *Breakpoint Commentary*. 1998. november 5.).

Az említett űrhajósok mind azt érzékeltették szavaikkal, hogy a világunk nem a véletlen eredménye, és az élet sem egy űrbéli baleset következtében alakult ki a Földön. Feleszméltek 1Móz 1:1 versének igazságára: világunkat egy mindenható, mindentudó Isten teremtette.

Jelenések 14. fejezetének hármaskénti üzenete hangos szóval hirdeti a teremtés és a mindentudó Isten üzenetét. Istent sosem éri meglepetés. Előrelátja a jövő eseményeit. Isten alkotta meg ezt a különleges üzenetet, hogy figyelmeztesse az emberiséget a humanista, posztmodern kor kihívásaira. Nem véletlen tehát, hogy amikor szárnyra kapott a fejlődéstan elmélete, Isten üzenetben felszólította a világot a Teremtő imádatára.

Három nagy filozófiai-politikai hatalom emelkedett fel a XIX. században, amely meghatározta a történelmet. A fejlődéstan (1) nagy hatása volt a tudóstársadalomra, és milliók életét érintette. A kommunizmus és a marxizmus (2) kifosztotta az emberi életet, szintén milliók sorsát befolyásolva. Sigmund Freud tanításai milliók gondolkodását változtatták meg a pszichológia területén.

A szombat műemlék a Teremtő tiszteletére egy olyan törvénytelen korban, amikor az elvilágiasodás folyamatosan teret hódít. Ahogy az e heti tanulmány is rámutat, a szombat az Alkotónk iránti odaadásunk szimbóluma, annak a ténynek az elismerése, hogy az élet nem genetikai baleset

eredménye. Isten akarata és terve folytán létezőnk, jól meghatározott céllal. A teremtés megértése – ahogyan azt a szombati imádat feltárja előttünk – megszabadít az evolúció embertelenítő béklyóiból. Istennek minden élet számít, mivel minden személy egyedi alkotás, akit Teremtőnk különleges módon formált meg, hogy a tervében kijelölt specifikus célt megvalósítsa.

Istennek minden ember életével célja van

Amikor Bruce Olson 19 éves volt, elment a Kolumbia és Venezuela közötti határvidék őserdejébe, hogy az ottani lakosságnak – egészen pontosan a Barí törzs tagjainak – hirdesse az evangéliumot. Primitív, őshonos lakosságról van szó, amely elszigetelten él a dél-amerikai őserdőben, és főként erős harci képességéről és heves, barbár taktikáiról ismert. Bruce-t nem nyugtalanította a barik faragatlan modora, és kész volt akár az életét is feláldozni, csakhogy elvigye nekik az evangéliumot. Heteket töltött a körökben, és megpróbálta megnyerni a bizalmukat. Előtte a nyugati társadalmak egyetlen képviselője sem lépett a területükre. Idővel azonban a Barí törzs tagjai megkedvelték, megszerették ezt a kedves, gondoskodó fiatalembert. Miközben az evangéliumról beszélt nekik, fokozatosan új életet kezdtek Krisztusban. A mindenható Teremtő megváltotta az életüket. Az egykoron harcos, erőszakos törzs a béke védelmezője és hirdetője lett a régióban.

Miközben Bruce igazi eredményeket ért el az evangélium terjesztésében, váratlan esemény történt. A kolumbiai gerillák elrabolták az ifjú evangélistát, és a dzsungel szívében található rejték helyre vitték. A kolumbiai állami hadsereg mindeközben megpróbálta bevonni a Barí törzset a gerillák elleni háborúba. A törzs vezetősége azonban ezt elutasította, mondván, hogy az erőszak további erőszakot szül.

Bruce-t hónapokig tartották fogva embertelen körülmények között, de mindennek ellenére nem roskadt össze a nyomás alatt. Megnyerte elrablói bizalmát, és végül kapott tőlük egy Bibliát, amiből naponta bizonyosságot tett nekik Istenről. Több mint százan a gerillaharcosok közül elfogadták Krisztust, majd letették a fegyvert, és újra rendes kolumbiai állampolgárok lettek.

A Bruce Olson ellen felvonultatott gonosz erők ellenére a mindenható Teremtőnek terve volt az ő életével, amit a pokol összes ereje sem akadályozhatott meg. Teremtőnknek nemcsak Bruce Olson számára volt terve, Istennek a mi életünkkel is célja van, mi több: nemcsak hogy tervet fek-

tetett le számunkra, hanem a Szentlélek által vezetni is fog céljai elérésében. A szombat gazdag áldásainak megértése hozzásegít Isten számunkra kidolgozott terve és célja mélyebb megértéséhez.

Amint az az e heti tanulmányunkból is kiderül, a héber bara szó által kifejezett cselekvésre egyedül Isten képes. Az ember a rendelkezésére álló anyagból alkot, Isten azonban a semmiből teremtett. Megszólal Isten, és megjelenik a tapintható, kézzel fogható anyag (Zsolt 33:6, 9; Zsid 1:1–2). Amikor Isten beszél, szavára dolgok jönnek létre, mivel Isten Igéjében teremtő erő van. Szombati istentiszteletünkkel elismerjük, hogy az ég és a föld Teremtője mindenható Isten.

Ha Isten elég erős és hatalmas ahhoz, hogy létrehozza és benépesítse világunkat, kétséggkívül az életünket is képes megváltoztatni. A szombat a megigazulás (nyugalmunk egyedül Krisztusban valósul meg) és a megszentelődés jelképe (erőnk csakis Krisztusban teljesedik ki). Ezékiel próféta világosan fogalmaz: „Adám nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ő közöttük, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük” (Ez 20:12). Miközben Istent imádjuk szombaton, Ő újjáalkot minket. A Teremtő újjáteremt bennünket.

A végső konfrontáció – melynek középpontjában az imádat áll, amint azt a Jelenések könyve feltárja előttünk – éppen azért következik be, mert Krisztus megteremtett, megváltott és átformált minket, majd pedig eljön értünk. Az ördög gyűlöli a szombatot, mivel mindazt gyűlöli, amit a szombat képvisel. A hetedik napi szombat Krisztus tekintélyének, uralkodásának, kegyelmének és erejének a jelképe. Sátán becsaphatja az embereket, elhitetvén velük, hogy a szombatnak nincs jelentősége, alááshatja a Teremtő tekintélyét, és milliókat készíthet arra, hogy őt kövessék. Ezért küldte Isten Jelenések 14. fejezetében az üzenetét az utolsó napokban élők számára: fel akarja készíteni a világot a Teremtő-Megváltó eljövetelére, aki vissza fogja adni bolygónknak eredeti, édeni ragyogását.

Alkalmazás

Elmélkedésre

A teremtés Istene alkotta meg a napot, a holdat és a csillagokat. Csofálatos erejével megteremtette bolygónkat, melyet élő lényekkel töltött meg. Ugyanaz az Isten megszabadította népét az egyiptomi rabságból, vezette pusztai tévelygése során, mannát adott neki az égből, leomlasztotta Jerikó falait, és legyőzte Izrael ellenségeit. Ez az Isten irántad és irántam is érdeklődik, és beveti teremtői erejét, hogy legyőzze életünk

ellenségét, mely lelkünkre tör. E bibliai igazság megértése és elfogadása az a részlet, mely a különbséget teszi.

Mindenki közülünk naponta küzd kísértésekkel. De íme a hihetetlenül jó hír: ugyanaz az Isten, aki munkába állította a végtelen teremtet, hadrendbe állítja ugyanazt a végtelen erőt a pokol lelkünk elvesztéséért küzdő erői legyőzésére. Jézus sokkal többet ajánl fel, mint frusztrációkkal teli vereséget, ismételt bukásokat vagy botladozásokat ugyanazokban az akadályokban. Kit szolgálunk? A mindenható Teremtőt, akinek végtelen ereje és hatalma van. Ez az erő a mienk lehet, ha hit által elfogadjuk. Teremtőnk ereje átalakít, megváltoztat, megújít.

Beszélgetés és ima

Kérd meg csoportod valamelyik tagját, hogy olvassa fel 2Korinthus 5:17 versét: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden.”

Mit jelent új teremtetésnek lenni? Beszéljétek meg a csoportban!

Az óra végén imádkozz csoportod tagjaiért, és kérd Istent, hogy segítsen nekik még jobban megérteni, hogyan változtathatja meg teremtető ereje által az életüket.

A szombat és a vég

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 5Mózes 5:12-15; Zsoltárok 33:6, 9; Jakab 2:8-13;
2Péter 3:13; Jelenések 14; 21:1

Alapige: „És hogy megvilágosítsam mindenknek, hogy miképpen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben, aki mindeneket teremtett a Jézus Krisztus által” (Ef 3:9).

Az ember méltósága teremtettségéből fakad. Mindenkinek külön fontosságot ad az, hogy Isten egyedi módon teremt. A szemében egyaránt hatalmas érték a születendő gyermek az anyaméhben, a négy végtag bénulásban szenvedő tizenéves, a Down-szindrómás fiatal, az Alzheimer-kóros nagymama, mindannyiunknak Ő az Atyánk, az Ő gyermekei vagyunk. *„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált templomokban nem lakik... És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén”* (ApCsel 17:24-26).

Közös az örökségünk, egy családhoz tartozunk, testvérek vagyunk, akiket ugyanaz az Isten formált és alakított. A teremtés adja az önértékelésünk valós alapját. Miután a gének és kromoszómák találkozása nyomán kialakult a személyiséged egyedi biológiai szerkezete, Isten félretette azt a mintát. Az egész világmindenségben nincs még egy olyan ember, mint te. Egyedi, különleges teremtmény vagy, akiben Isten óriási értéket lát, ezért a kozmoszt megalkotó Úr magára vette az emberi testet, és feláldozta önmagát érted meg a bűneidért.

Amennyiben az ember nem lenne több sejtek pusztán találomra összerendeződött csoportjánál, csak a véletlen termékénél, egy fejlett afrikai majomnál, kevés jelentősége volna az életünknek. Létünk céltalan, csak a fennmaradásért folytatott harc lenne a nyolcmilliárd főre becsült emberiség csupán egy tagjaként, akik a Föld nevű bolygón az élettérért küzdenek egymással. Azonban a bibliai teremtéstörténet életcél és erkölcsi tartást is ad nekünk. Isten teremtett bennünket, és majd számot kell adnunk neki a tetteinkről. Alkotónk felelőssé tesz bennünket. Abszolút értékeket állapított meg, amelyek az „erkölcsi relativizmus” korában is érvényesek.

- 1** Olvassuk el **Róm 14:10, Jak 2:8-13 és Jel 14:7** verseit! Az elszámoltathatóságra és a felelősségre vonatkozóan mi következik abból, hogy Isten ítéletet tart? Hogyan kapcsolódik össze az ítélet Isten parancsolataival és az imádat kérdésével?

Jelenések 14. fejezetében az ég közepén repülő angyalok azt hirdetik, hogy *„eljött az ő ítéletének órája”* (Jel 14:7). Mivel Isten erkölcsi döntések meghozatalának képességével teremtett meg bennünket, felelősek vagyunk a választásainkért. Amennyiben csak öröklött tulajdonságok és a környezet termékei, sejtek véletlenszerű csoportosulásai volnánk, a tetteinket nagyrészt olyan erők határoznák meg, amelyeket mi nem irányíthatunk. Az ítélet ténye azonban arra utal, hogy van erkölcsi felelősségünk. A földi történelem kritikus idejében, az ítélet órájában Isten hív, hogy az örökkévalóság fényében hozzunk döntéseket. Az első angyal nyomatékosan felszólít: *„Imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait”* (Jel 14:7), amivel kiemeli: imádatunknak az képezi az alapját, hogy Isten teremtett bennünket. Ugyanakkor a szombatünneplésünkkel bemutatjuk, hogy hisszük: Jézus méltó az imádatunkra, mivel Ő a Teremtő. Ezzel tanúsítjuk, hogy az élet minden területén Isten által elrendelt elvnek ismerjük el a Tízparancsolatot. A törvény Isten kormányzatának alapja és jellemének bemutatása, ezért ez az ítélet zsinórmértéke. A szombat parancsolatai iránti hűségünkkel elismerjük kötelezettségünket az engedelmes életre.

Hogyan befolyásolja a viselkedésünket az, ha megértjük a teremtés jelentőségét? Öröklött tulajdonságainknak és környezetünknek milyen hatása van a napi döntéseinkre? Isten kegyelme által hogyan győzhetjük le azokat a jellemhibáinkat, amelyek nem a mi választásainkból fakadnak?

Világunknak óriási szüksége van a teremtés megerősítő üzenetére, éppen ezért adta nekünk Isten a szombatot. Az 1800-as évek közepe táján, amikor az evolúció hipotézisének szele elérte az intellektuális világot, Isten a reménység meglepő üzenetét küldte. Ezt az üzenetet tanulmányozzuk Jel 14:6-7 verseiben.

Sátán mindenféle módon igyekezett eltorzítani a teremtés fogalmát, mert gyűlöli Jézust, és nem akarja, hogy megkapja a Teremtőként és Megváltóként Őt megillető tiszteletet. A szombat áll a középpontjában annak a nagy küzdelemnek, ami akörül folyik, hogy méltó-e Krisztus a Teremtőnek járó imádatra. Isten végidei üzenete az egész emberiséget szólítja, hogy térjenek vissza, imádják Krisztust, az ég és a föld Teremtőjét. Tiszteletünknek az képezi az alapját, hogy Ő teremtett meg bennünket.

2 Jel 14:6-7 szakaszával összefüggésben olvassuk el 1Móz 2:1-3, 2Móz 20:8-11 és 5Móz 5:12-15 verseit! Hogyan mutatkozik meg a teremtés és a megváltás közötti kapcsolat a szombat parancsolatában is?

A szombat az Istenben való nyugalunk örök szimbóluma, a Teremtő iránti hűségünk különleges jele (Ez 20:12, 20). Nem önkényes, törvényeskedő követelmény, hanem éppen azt mutatja be, hogy Istenben találunk igazi megnyugvást a cselekedetek általi megváltás elképzelésétől. A szombat Istenről szól, aki elérte számunkra azt, amit mi semmiképp sem biztosíthatnánk önmagunknak. A Szentírás hív, hogy minden szombaton találjunk nyugalmat Isten szeretetében és gondoskodásában. A szombat a nyugalom szimbóluma, nem a cselekedeteké, a kegyelemé, nem a legalizmusé, a bizonyosságé, nem a kárhoztatásé, az Istenre való hagyatkozásé, nem pedig az önmagunkra utaltságé. Minden szombaton Isten jóságának örülünk, dicsőítjük Őt a megváltásért, amit csak Krisztusban találhatunk.

A szombat kapocs az Éden múltbeli tökéletessége, valamint az eljövendő új ég és új föld dicsősége között (Ézs 65:17; Jel 21:1).

A nyugalomnap visszahív a gyökereinkhez, a családjunk eredetéhez köt. Az idő kezdete óta folyamatos volt a szombatünneplés, ami a korszakokon át összekapcsol a teremtéssel. Segít emlékezni a nagyszerű igazságra, hogy Isten gyermekei vagyunk, és meghitt, szoros kapcsolatra hív vele.

Hogyan utal a szombat parancsolatára Jel 14:6-7 szakasza? Miért fontos ez a végidei üzenetünk szempontjából (lásd 2Móz 20:8-11)?

Az ördög nem is nagyon leplezett hamisítványt vezetett be, hogy megpróbálja lerombolni a teremtés sajátos, egyedi voltát. Így hangzik, amit még közülünk is elfogadnak néhányan: elsődlegesen Isten a Teremtő, de az életet hosszú korszakokon át hozta létre, az evolúció folyamata által. Ezzel a megközelítéssel igyekeznek összhangba hozni a „tudományos adatokat” a teremtési beszámolóval. Az állítás szerint a teremtés napjai hosszú, meghatározhatatlan időszakok voltak, és évmilliárdok óta létezik élet a földön.

3 Olvassuk el Zsolt 33:6, 9 és Zsid 11:3 verseit! Mit mondanak el a teremtésről ezek az egyértelmű bibliaiszövegek?

A bibliai beszámoló világos. *„Mert ő szólt és meglett, ő parancsolt és előállott”* (Zsolt 33:9). *„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtetett”* (Zsid 11:3). Mózes első könyvének 1. fejezete kijelenti, hogy Isten hat valóságos, huszonnégy órából álló nap alatt teremtette a világot, a hetedik napon pedig megnyugodott. 1Mózes 1-2. fejezetének nyelvi szerkezete más jelentést nem tesz lehetővé. Még a hatnapos teremtést el nem fogadó teológusok is elismerik, hogy az író szándékában a hat nap alatt történt teremtés tanítása állt.

Mózes első könyvében a napot jelentő héber szó a „jóm”. Amikor a Bibliában a „jóm” szóhoz egy sorszámnév kapcsolódik (harmadik nap, első nap stb.), az huszonnégy órára behatárolja az időszakot. Egyetlen olyan eset sem található a Bibliában, amikor a „jóm” szó és egy sorszám kapcsolata határozatlan időszakot jelölne, kivétel nélkül mindig huszonnégy órát jelent.

Továbbá ha Isten nem hat, valóságos nap alatt teremtette a világot, akkor milyen jelentősége lenne a szombatnak? Miért rendelte volna el? Abszolút értelmetlen lenne a hatnapos teremtés örök emlékének nevezni, ha eleve nem hatnapos volt a teremtés. A teremtés hosszú korszakainak elfogadásával a hetedik nap, a szombat szerepét vonnánk kétségbe, valamint a Szentírás hitelességével kapcsolatban is komoly kérdések merülhetnek fel.

A szombatot támadva Sátán Isten hatalmát vitatja. És mivel áshatná jobban alá a hatnapos teremtés emlékünnepe, mint a hat nap alatt történt teremtés tagadásával? Nem csoda hát, hogy annyian, még keresztények is mit sem törődnek a hetedik nappal, a szombattal. Sátán ezzel késztíti elő a talajt végső csalásához.

Az évezredekkel ezelőtt a mennyben elindult nagy küzdelem Isten hatalma körül dúl, és ma is azt éri a támadás.

4 Foglaljuk össze Jel 14:7, 9 és 12 verseit, és fejezzük be az alábbi mondatokat!

Jel 14:7 felhívás _____

Jel 14:9 komoly figyelmeztetés, hogy ne _____

Jel 14:12 bemutat egy népet, amely _____

Ezek a szakaszok világossá teszik, hogy az utolsó napokban a jó és a gonosz, Krisztus és a Sátán közötti konfliktus központi kérdése az imádat. A Teremtőt vagy a fenevadat imádjuk? Mivel a teremtés az egész hitünk alapja (hiszen minek lenne bármi értelme a hitünkben, ha nem Isten volna a Teremtő?), a teremtés örök, változhatatlan jele éppen a *Mózes első könyvének* teremtéstörténetébe ágyazott hetedik nap, a szombat (1Móz 2:1-3). Ez a legalapvetőbb tanítás legalapvetőbb szimbóluma, ennél már csak Isten maga még alapvetőbb.

Ebből következően a szombat tagadása a Teremtő Isten hatalmának az elbitorlását jelenti, méghozzá a lehető legmagasabb szinten. Sátán az egész mögé kerülve kísérli meg gyökerestől kitépni, amivel valóban Isten helyét próbálja elfoglalni (2Thessz 2:4).

Az utolsó napokban természetesen a Jézus iránti szeretetünk, a hozzá való hűségünk az igazi kérdés, és a Biblia szerint a szeretetünket a parancsolatok megtartásával fejezzük ki (1Jn 5:3; Jel 14:12). A parancsolatok közül pedig egyedül a szombat törvénye mutat rá arra, hogy Isten a Teremtő (lásd 2Móz 20:8-11). Nem is csoda, hogy az Urat és a fenevadat imádók között ez lesz az igazi választóvonal külső szimbóluma (Jel 14:11-12). Tekintettel arra, hogy minden máshoz képest mennyire alapvető a szombat jelentősége, nem is lehetne más a végső kérdés, mint a Teremtő Isten imádata.

Sokan úgy érvelnek, hogy igazából nem számít, melyik napon tartjuk a nyugalomnapot, ha megünnepeljük. Hogyan felelhetünk erre az érvelésre a Bibliából?

A szombat menedék a fárasztó világban. Minden héten magunk mögött hagyva a világi gondokat, belépünk Isten *üdülőközpontjába*, ami a szombat. A neves zsidó író, Abraham Heschel a szombatot Isten palotájának nevezi az időben. Isten mennyei palotája minden hetedik napon leereszkedik a mennyből a földre, hogy huszonnégy órára Isten behívjon bennünket jelenlétének dicsőségébe, amikor meghitt közösségben lehetünk vele.

Heschel a szombat komolyságáról, szépségéről szóló könyvében e szavakkal ír a nyugalomnap jelentőségéről: „A szombat a Paradicsom metaforája, Isten jelenlétének bizonyága. Imáinkban várjuk a messiási korszakot, ami egy szombat lesz. Minden szombat arra készít fel bennünket. Amennyiben az ember nem tanulja meg, hogyan élvezze most örömmel a szombat ízét... nem fogja tudni az örökkévalóság ízét sem élvezni az eljövendő világban.”

A teremteskor Jézus külön lakhelyet készített számunkra, ahol menedéket találhatunk, ahol biztonságban lehetünk. A munkája elkészült. Amikor megpihenünk szombaton, megnyugszunk szerető gondoskodásában, várjuk az örök nyugalmat, ami hamarosan elérkezik az új égen és új földön.

5 Olvassuk el Ézs 65:17, 66:22, 2Pt 3:13 és Jel 21:1 verseit! A szombatünnepelés hogyan mutat előre az örökkévalóságra?

A földet kezdetben megteremtő Isten fogja végezni az újjáteremtést is, és a szombat továbbra is örök jele marad annak, hogy Ő a Teremtő (lásd Ézs 66:22-23). A zsidók a héber *olam haba*, az „eljövendő világ” szimbólumát, előízét látták a szombatban.

Az ég közepén repülő három angyal üzenete arra hív bennünket, hogy imádjuk a Teremtőt. Ezzel ad választ a menny a 21. század sok elkeseredett, reménytelen emberének. A Teremtőre mutat, aki kezdetben létrehozta a világot, a Megváltóra, aki majd mindent újjá tesz az ítélet és minden bűn eltörlése után. „*Aki a trónon ült, ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. Így szólt: Írd meg, mert ezek a beszédek megbízhatók és igazak*” (Jel 21:5, ÚRK).

Hogyan élhetjük meg valóban a menny előízeként a szombatot magunkban, a családjunkban?

„Az az ok adott... Isten imádatára, hogy Ő a Teremtő. A mennyei liturgiában az égi teremtmények igen tömören fejezték ki ezt a gondolatot: »mert te teremtettél mindent« (Jel 4:11). A földön a lehető legjobban ki kell emelni Isten teremtői mivoltát, ezért mondja az angyal: »imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait« (Jel 14:7). Helyes az a jelzés, miszerint az angyal a negyedik parancsolat nyelvezetével igazolja az Isten imáadására szólító felhívást (2Móz 20:11)...

A Tízparancsolatban a szombat parancsa a pecsét, amely Teremtőként azonosítja Istent; ez támasztja alá, hogy mely területre terjed ki az uralma – mindarra, amit megteremtett; rámutat, hogy joga van az uralomra – mivel mindent Ő teremtett meg. A sárkánynak, ahhoz, hogy sikert érjen el, valahogy félre kell tolnia ezt az emlékünnepet” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 40–41. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 1–7; Ellen G. White: Az imádság, 22. fej., „A betegekért mondott ima túlságosan fontos ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk” bekezdésig

1. Mit ne tegyünk, amikor haragszunk?

2. Kit utál az Úr?

3. Ki nem emlékezik meg az Úrról?

4. Kiket szabadít meg az Úr?

5. Mit kell tennünk, mielőtt forró imában a gyógyulás áldását kérjük?

Általános áttekintés

Válságos időben mire vágnak mindennél jobban az emberek? Mit keresnek mindannyian, amikor beüt a baj? A bizonytalan, kilátástalan helyzetben az oltalom az, ami a legfontosabb az ember számára. Gondoljunk csak az orkánokra vagy egyéb természeti katasztrófákra: egy olyan biztonságos helyet szeretnénk, ahol mi és szeretteink átvészélhetjük a megpróbáltatásokat. A biztonság utáni vágy háborúk, utcai zavarások alkalmával is felerősödik az emberben.

Kaotikus, bizonytalan világunkban a szombat a béke oázisa, mely Teremtőnkre irányítja a figyelmünket, és biztosít afelől, hogy az Ő jelenlétében védelmet élvezünk, biztonságban vagyunk. A szombat menedékhely, szentély az idő síkján, mely hétről hétre alászáll a mennyből a földre. Összekapcsol minket hittestvéreinkkel Krisztusban. Egyenlőkké tesz Isten előtt. Közösén, együtt imádva Istent szombaton, újból és újból elismerjük, hogy az Isten alkotta emberiség csodálatos „szövetének” szálai vagyunk, aki „az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette” (ApCsel 17:26).

E heti tanulmányunk során elmélyedünk a szombat jelentésének elemzésében, megvizsgáljuk, hogy milyen szerepet tölt be személyes életünkben, és látni fogjuk, hogy a szombat jelentésének helyes megértése hogyan befolyásolja magatartásunkat, választásainkat, cselekedeteinket. Tanulni fogunk továbbá arról is, hogy az utolsó időben lesz egy válságos időszak, amikor Sátán – utolsó nagy próbálkozásaként – támadni fogja a szombatot, amely teremtő tekintélyének örök jelképeként Isten törvényének középpontjában áll.

Magyarázat

A teremtés, a szombat és az ítélet figyelemre méltó módon kapcsolódik egymáshoz egy isteni mintában. A teremtés Krisztusról tanúskodik, aki minden ember Teremtője. Következésképpen minden ember eredete közös. Amikor Pál apostol görög bölcselekdedőkkal beszélgetett, ezt a nyomós érvet használta: „Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van [...], az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén” (ApCsel 17: 24, 26). Pál érve az athéni filozófusok számára, mai nyelven ekképpen hangzana: a Biblia

Istene az egész emberiség mindenható Teremtője, ennél fogva mindannyian ugyanahhoz az emberi családhoz tartozunk. A teremtés e fogalmának megértése eredményeként kölcsönösen tiszteljük egymást, jósággal, együttérzéssel és kedvesen viszonyuljunk egymáshoz. Szombati imádatunk Istenbe mint Teremtőbe vetett hitünk gyakorlati kifejeződése, mellyel arról is bizonyosságot teszünk, hogy értékeljük az emberi életet: szent az, mert értékes ajándék Teremtőnkől. Szombati imádatunkkal ezt az örök igazságot juttatjuk kifejezésre. E heti tanulmányunk az ítélet távlatából közelíti meg a szombat kérdését.

Az ítélet, a törvény és a választás szabadsága

A tény, hogy van ítélet, magában hordozza azt az igazságot, miszerint az emberek erkölcsi választásokra képes lények. Ha mindössze fejlődés eredményei lennénk, nem lett volna valós alapja szabad akaratunknak. Ha mindent örökölt hajlamaink vagy a környezetünk határozná meg, nem lennénk képesek gyakorolni szabad akaratunkat.

William Provine, a Cornell Egyetem történeti biológia professzora elismerte, hogy az evolúció és a szabad akarat egymással összeférhetetlen fogalmak. Egy 1998. február 12-én tartott előadásában hangzott el e rendkívüli kijelentése: „A természetes evolúciónak világos következményei vannak, melyeket Charles Darwin is tökéletesen megértett, [...] beleértve azt is, hogy az evolúcióban nem létezhet emberi szabad akarat. [...] A szabad akarat szörnyű, rossz társadalmi mítosz” (William Provine, idézet az „Evolution: Free Will and Punishment and Meaning in Life” c. előadásból, 1998. febr. 12 [<https://www.discovery.org/a/9581/>]).

A szabad akarat semmi esetre sem „rossz társadalmi mítosz”, hanem elidegeníthetetlen ajándék Isten részéről minden ember számára. Ha félretesszük a szabad akaratot, többé nem lesz mód arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között. Ha van ítélet, lennie kell törvénynek is, mely az ítélet alapjául szolgál.

Jakab apostol örök igazságot fogalmaz meg, amikor ezt írja: „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös” (Jak 2:10). Milyen törvényről beszél itt Jakab? A 11. és 12. vers egyértelművé teszi: „Mert aki ezt mondotta: Ne paráználkodjál!, ezt is mondotta: Ne ölj! És ha nem paráználkods, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.”

Ebben az igei szakaszban Jakab úgy utal a Tízparancsolatra – Isten végidei ítéletének alapjára –, mint a szabadság törvényére. Ellen White idevonatkozó magyarázata nagy segítségül szolgál ezeknek a bibliaverseknek a megértésében: „Az emberi szabadság egyetlen feltétel alapján lehetséges: egynek kell lenni Krisztussal. »Az igazság szabadokká tesz titeket« (Jn 8:32), és Krisztus az igazság. A bűn csak úgy arathat diadalt, ha az értelem elgyengül, a lélek szabadsága megszűnik. Ha alávetjük magunkat Istennek, ez az én helyreállítását eredményezi – igazi emberi dicsőséget és méltóságot. Az isteni törvény, melynek alávetjük magunkat, »a szabadság törvénye« (Jak 2:12)” (*Jézus élete*, 466. o.).

Amikor átadjuk életünket Krisztusnak, megtapasztaljuk az igazi szabadságot, és gyönyörűség lesz engedelmeskedni Istennek. A szombati imádat Isten törvényének központját képezi, Krisztus iránti odaadásunk szimbóluma. Kegyelme által engedelmeskedünk parancsolatainak, de nem azért, hogy üdvözlünk. Az Ő kegyelmének köszönhetően üdvözlünk, és szeretnénk tetszeni Krisztusnak mindenben, amit cselekszünk.

Isten sosem kényszerít minket, tiszteletben tartja akaratunkat. Lucifer sem kényszerítette a mennyben, hogy Őt szolgálja, ahogy Ádámot és Évát sem az Éden-kertben. „A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mielőtt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, s nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, s ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának, és teljesítik Isten akaratát” (*Jézus élete*, 466. o.).

Az ördög utolsó nagy csalása az lesz, hogy megpróbálja meggyőzni Isten népét, hogy őt szolgálja. Korlátozni fogja a lehetőségeiket – nem fognak tudni vásárolni és eladni, gúnyolódás és rágalmazás tárgyai lesznek, üldözni fogják, bebörtönzik és halálra ítélik őket –, minden eszközzel megpróbál nyomást gyakorolni rájuk, hogy alávesse őket akaratának. Jelenések 14:7 verse a Teremtő imádatára hív, a 9. vers pedig figyelmeztet a fenevad imádatára vonatkozóan. A jó és a rossz közötti utolsó nagy összecsapás téje az imádat lesz.

Hasonló konfliktus robbant ki akkor is, amikor Dániel és barátai rabok voltak Babilonban. Dura mezején Nabukodonozor király egy hatal-

mas aranszobrot állíttatott fel, és megparancsolta minden alattvalójának, hogy hajtson térdet és imádja ezt a bálványt. Rendeletet is kiadott, amely szerint halálbüntetés jár annak, aki nem imádja az aranszobrot. Nagy próba előtt álltak a zsidó ifjak, a Tízparancsolat második törvénye ugyanis tiltja a faragott képek készítését és imádását. Dániel és barátai azonban teljesen Istenre bízták magukat. Hűségük és bizalmuk következtében az égő tüzeskemencébe vetették őket, de Isten megvédte híveit: Jézus Krisztus, az ember Fia belépett melléjük a lángok közé, és isteni oltalommal vette őket körül.

A történelem utolsó napjaiban a világ próba elé lesz állítva a negyedik parancsolatot tekintve: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljéd azt” (2Móz 20:8). A szombat megtartására szólító parancsot egy hamis imádati nap tiszteletére szólító parancssal helyettesítik. Istennek akkor is lesz egy hűséges népe, amelyről a Jelenések 14:12 versében ezt olvassuk: „Itt van a szenteknek békességes túrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” Isten maradéka, utolsó napokban élő hűségesei végig kitartanak Krisztus mellett. Kegyelme és ereje által megtartják parancsolatait.

Engedelmesek lesznek, mert „a Jézus hite” betölti szívüket és életük minden vonatkozását. Ugyanolyan hittel fognak rendelkezni, mint a kereszt próbáját kiálló Jézus. Teljesen megbíznak a mennyei Atyában. Ez a bizalmi kapcsolat köztük és Isten között végig vezetni fogja őket a föld utolsó küzdelmében. E heti tanulmányunk központi gondolata: Teremtőnk, aki megalkotott minket, az utolsó ütközetben is vigyázni fog ránk. Azáltal, hogy megtartjuk a szombatot, kifejezzük bizalmunkat Jézusban, a Teremtőnkben, Megváltóunkban, Közbenjárónkban és újra eljövendő Királyunkban. Ez Isten felhívása mindenikünk számára az utolsó ítélet fényében. Törvénye iránti engedelmisségünk hitünk gyümölcse.

Alkalmazás

Elmélkedésre

John Oxenham volt William Arthur Dunkerley írói álneve. Oxenham főként novellákat, verseket és énekszövegeket írt. „Az utak” című verse jól összefoglalja e heti tanulmányunk mondanivalóját: „Minden ember számára háromféle út nyílik meg. A nagy lelkek a magasba törő úton indulnak el, a kis lelkek a mélybe ereszkedő úton haladnak. Középutt, a ködben, közeledő és távolodó utakon, emberek jönnek és mennek. Minden ember maga dönti el, hogy a lelke melyik utat választja.”

A Jelenések könyve felhívást intéz hozzánk: válasszuk az örök életet! A világ utolsó háborújában senki sem maradhat semleges. Próbákkal nézünk majd szembe, amelyekről Oxenham oly ékesen írt: „Minden ember maga dönti el, hogy a lelke melyik utat választja.”

Kérd meg csoportod tagjait, hogy az előttük álló héten gondolkodjanak az alábbi kérdéseken:

- 1** A gyönyörűség napja számomra a szombat, vagy pedig törvényeskedő követelmény?
- 2** Legnagyobb örömet lelem az Úr akaratának teljesítésében? Miért igen, vagy miért nem?
- 3** Vannak-e olyan dolgok az életemben, amelyekről még nem mondtam le Krisztusért? Ha igen, melyek ezek? Hogyan hagyhatom el ezeket?

A kereszt bensőséges lelki tapasztalatra hív, ami több mint szellemi felemelkedés az igazság szintjére. A menny utolsó ítéletének fényében a Teremtő felszólít bennünket, hogy teljesen megbízzunk benne a föld történelmének ezen utolsó óráiban.

A város, aminek Zűrzavar a neve

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Zsoltárok 115:4-8; Jeremiás 50:33-38; Máté 16:18; Jelenések 17:1-2, 4-6, 15; 18:1-4

Alapige: „Ezek a Bárány ellen viaskodnak, és a Bárány meggyőzi őket, mert uraknak Ura és királyoknak Királya; és az ő vele való hivatalosok és választottak és hívek is” (Jel 17:14).

A *jelenések* könyve két asszony szimbólumával foglalja össze a nagy küzdelem témáját: az egyik a 12. fejezetben a napba öltözött nő, a másik pedig a bíborba és skarlátba öltözött nő a 17. fejezetben.

Jelenések 12. fejezetében találjuk a napba, vagyis Krisztus ragyogó discsőségébe öltött asszony meglepő szimbólumát, aki hűséges ahhoz, akit igazán szeret, Jézushoz. Nem szennyezik be a hamis tanítások romlottságai. A Biblia egészében a tiszta asszony jelképezi Jézus menyasszonyát, az igaz egyházat. Jer 6:2 versében a próféta kijelenti: „*A szép és elkényeztetett asszonyhoz tettem hasonlóná Sion leányát.*” A „*Sion leánya*” vagy a *hűséges asszony* kifejezés Isten népére vonatkozik (lásd még Hós 2:19; Ef 5:25-32).

Ezzel szemben a hitehagyást a Biblia a paráznasághoz vagy a házasságtöréshez hasonlítja (Jak 4:4). Ezékiel így kesergett Izrael lázadása és hűtlensége miatt: „*Te házasságtörő asszony! férje helyett idegeneket fogad el*” (Ez 16:32)!

A heti tanulmányunkban *A jelenések* könyvében szereplő két asszonnyal fogunk foglalkozni, és még mélyebben megvizsgáljuk az igazság és a tévedés közötti küzdelmet.

Május 27. – Az etnikai csoportok napja

- 1** Olvassuk el Jel 12:17 és 17:14 verseit! Hogyan mutatja be az Írás Isten egyházát? Hogyan viszonyul hozzá Sátán?

Az évszázadok során Istennek mindig volt egy népe, akik hűségesek maradtak hozzá. Jel 12:17 verse „*Isten parancsolatainak*” megőrzőiről, az ő hűségükről szól, akiket Jel 17:14 így nevez: „*a hivatalosak, a választottak és a hűségesek*” (Jel 17:14, ÚRK).

- 2** Olvassuk el Jel 14:8 és 17:1-2 verseit! Milyen komoly bejelentést tesz az angyal? Mit tett Babilon, amivel ezt előidézte?

János az 1. század vége felé írta meg *A jelenések könyvét*. Ekkorra Babilon ősi városa romokban hevert, por lepte. Már hosszú évszázadokkal azelőtt elpusztult, hogy az apostol leírta a könyv üzeneteit.

A jelenések könyve Babilon városát a végidei Babilon előképeként, szimbólumaként jeleníti meg. Próféciaiban ez jelképezi a hamis vallási rendszert, amelynek az ókori Babilonhoz hasonló jellemzői vannak. Az ősi Babilon vezérelvei húzódnak meg a mai, lelki Babilon struktúrája mögött.

Jel 17:1-6 szakaszában egy bíborba és skarlátba öltözött nő vonul végig a korszakokon, egy vörös fenevadat megülve. A Biblia paráznának nevezi, mert elhagyta igaz szeretőjét, Jézus Krisztust. János apostol ilyen szemléletes képet fest egy hitehagyóvá lett vallási rendszerről, amely komoly befolyással bír a világban. Figyeljük meg, hogy ezzel a hatalommal „*paráználkodtak a föld királyai, és az ő paráznaságának borával megérszegedtek a föld lakosai*” (Jel 17:2). Megrészegedtek? Ez mindig negatívumként jelenik meg a Bibliában. Paráznaság? Ez a hamis tanításokat, hamis tanokat és gyakorlatokat szimbolizálja.

Vezetőkre és átlagemberekre egyaránt negatív hatást gyakorolt ez a hatalom. Mi jelent egyedüli védelmet számunkra (lásd Ef 6:10-18)?

3 Olvassuk el Jel 17:1-2, 15 és 18:1-4 verseit! Milyen messze ér el Babilon befolyása?

A bukott egyházi rendszer nemzetközi szinten, világszerte képes befolyásolni a népeket megtévesztéseivel. Sátán nagy haragra gerjed, mert az evangéliumot hirdetik „*minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek*” (Jel 14:6), „*Isten országának ezt az evangéliumát hirdetik majd az egész világon*” (Mt 24:14, ÚRK), ezért mindent megtesz, amit csak tud, hogy lekösse „a föld lakosainak” (lásd Jel 17:2) a gondolatait.

Jel 17:2 verse folytatja a magyarázatot a nagy Babilon titkáról, amikor kijelenti, hogy vele „*paráználkodtak a föld királyai*”. Mit jelent a paráznaság? Tiltott, törvénybe ütköző egyesülést, a bukott egyházi rendszerben az állammal való egyesülést jelent. Az igaz egyházi rendszerben az egyház Jézus Krisztussal egyesül. A bukott egyház a föld politikai hatalmainál keresi az erőt és a tekintélyt, az államtól várja rendeleteinek kötelezővé tételét. Nem Jézustól mint igaz Fejétől nyer erőt, hanem az állam pártfogására számít.

Jel 17:2 folytatja drámai bemutatóját: „*Az ő paráznaságának borával megrészegedtek a föld lakosai.*” Az Újszövetségben a tiszta szőlőlé Krisztus romlatlan, tiszta vérének jelképezi, amit megváltásunkért ontott a kereszten (Mt 26:27-29). „*Ez a pohár az új szövetség az én véremben*” (Lk 22:20, ÚRK) – mondja Jézus. Amikor az evangélium tiszta, új borát elferdítik, és Isten Igéjének tanításait felcserélik emberek, vallási vezetők tanításaival, az „Babilon bora” (lásd Mt 15:9).

Figyeljük meg azt is, hogy Isten kihívja népét Babilonból. Más szóval: bármennyire romlott és gonosz is legyen egy rendszer, a hatása olyan széleskörű, hogy a tagjai közé gyűjti, legalábbis egy időre Isten hűségeseit, akiket így nevez: „*én népem*” (Jel 18:4). Azonban eljön az idő, amikor Isten majd kihívja őket a romlott, rossz rendszerből, ami romlottsága, rosszasága miatt leomlik, és „*ördögök lakhelyévé... és minden tisztátalan és utálatos madár börtönévé*” (Jel 18:2, ÚRK) lesz.

Mi a szerepük a hármasszöveg üzenet hirdetőinek abban, hogy Isten eszközeiként kihívják Isten népét Babilonból?

4 Mit tudhatunk meg Jel 17:4-6 verseiből erről a bűnös rendszerről?

Amint láttuk, Jelenések 17. fejezete bemutatja a hitehagyóvá lett valószínű rendszert, ami az ószövetségi Babilon számos tanítását bevezette a kereszténység körébe.

„Ahhoz, hogy megértsük Babilon természetét, vissza kell mennünk az első rá utaló bibliai feljegyzésig, *Mózes első könyvéig*. Sineár földjén, a síkságon kezdődött, Mezopotámia déli térségében, a mai Irak déli részén. Ott volt Babilónia. Ott építették fel Bábel tornyát, az emberi önteltség, magabizás és Istentől való függetlenedés (1Móz 11:1-4) szimbólumát” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels’ Messages*. 43. o.).

Az Isten szavával való nyílt szembehelyezkedés motiválta az ősi Babilon területén Bábel tornyának építését. Az építők a saját dicsőségüknek akartak emlékművet állítani, de Isten összezavarta a nyelvüket. *„Azért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az ÚR az egész föld nyelvét”* (1Móz 11:9, ÚRK) – olvashatjuk 1Mózes beszámolójában.

Annyira bűnös ez a rendszer, hogy ilyen képet fest róla az Írás: *„részeg volt Jézus tanúinak és a szenteknek véréből”* (Jel 17:6, ÚRK). Szörnyűségese képek ezek Babilon romlottságáról (lásd még Ézs 49:26).

A lelki Babilon lényegében emberi tanításokon alapuló, emberi gondolatokra épített és emberi hagyományok által támogatott vallást jelent. Egyfajta ember-alkotta vallás, amit talán briliáns vallási vezetők alakítottak ki, csak hogy az evangélium erejével és a Jézus által, nem erőszakra, hanem szeretetre épített egyházzal szemben.

A jelenések könyve bemutatja ezt a két vallási rendszert. Az első teljes bizalmat tanúsít Jézus iránt és az Igére támaszkodik, a második emberi tekintélyben bíz, emberekre, vallási tanítókra hagyatkozik. Az egyik Krisztus-központú hit, ami az üdvösség tekintetében teljes egészében ráhagyatkozik Krisztus kegyelmére, áldozatára és engesztelésére. A másik a hit humanista megközelítése, amely az üdvösség kérdésében felváltja a Krisztusra való hagyatkozást az egyház tradíciójának követésével.

Hogyan védhetjük meg magunkat Babilon burkolt hatásaitól, mint például attól, hogy hajlamosak legyünk csak önmagunkra támaszkodni, nem pedig kizárólag Istenre?

A *jelenések* könyve sürgetve hív, hogy kötelezzük el magunkat, amit a két nő szimbóluma foglal össze. Időnként úgy tűnik, hogy Isten népe vereséget szenved az igazság és a tévedés közötti kozmikus küzdelemben, Isten azonban megígéri: egyháza végül győztes lesz.

5 Hasonlítsuk össze Mt 16:18 és Jel 17:14 verseit! Mit ígért meg Jézus a tanítványainak egyházával kapcsolatban?

Az egyház Krisztusra és Igéje tanításaira épül. Az egyházat Krisztus Lelke vezeti. Amint láttuk, Babilon viszont emberi tanításokban és hagyományokban gyökerezik. Minden olyan vallási vezető, aki emberi elgondolásokkal vagy tradíciókkal helyettesíti Isten kinyilatkoztatott akaratát, vagy afölé helyezi azokat, egyszerűen a babiloni zavart táplálja.

Az ókori Babilon napjaiban az állam és az egyház egy volt. Amikor Nabukodonozor király a templomában trónolt a királyi székén, úgy tartották, hogy az istenek nevében beszélt. Egy alkalommal a babiloni király az igaz Istennel szembeszegülve egyetemes rendeletet adott ki, amelyben minden alattvalóját hódolatra kényszerítette. Megparancsolta, hogy a szavára mindenki boruljon le. Sokatmondó szimbóluma ez annak, amivel az utolsó napokban szembesül majd Isten hűséges népe, akik nem hajlandóak imádni a hamis képet (lásd Dániel 3. fejezete).

A föld történelmének végnapjaiban egy egyházi-állami rendszer emelkedik fel, a lelki Babilon, amelynek lelki vezetője azt állítja, hogy Isten nevében szól. Szavait Isten kijelentéseiként, parancsait pedig isteni parancsokként hirdetik. Évszázadokon át a római főpapok hangoztatták, hogy a földön ők képviselik Istent. XIII. Leó pápa 1894. június 20-i enciklikájában kifejtette: „A földön mi birtokoljuk a Mindenható Isten helyét.” *The Ferraris Ecclesiastical Dictionary* hozzáteszi: „A pápa méltósága olyan nagy, annyira magasztos, hogy már nem csupán ember, hanem mintha Isten volna, Isten helytartója.” Pál apostol így ír erről a hatalomról: „Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek vagy imádat tárgyának tartanak, annyira, hogy maga ül be Isten templomába, isten gyanánt mutogatva magát” (2Thessz 2:4, ÚRK).

Az előzőekben megállapítottuk, hogy Isten hűséges népe ott van „Babilonban” is, tehát miért kell körültekintőnek lennünk, amikor erről beszélünk? Miért nem szabad az egyes embereket megítélni, miért beszéljünk inkább a rendszerről?

Van még egy nyomravezető jel, ami világosan azonosítja a „Nagy Babilon” (Jel 17:5, ÚRK) titokzatos nevet. A babiloni vallás bálványimádó volt.

- 6** Olvassuk el Jer 50:33-38 és 51:17, 47 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a versekből az ősi Babilon bálványimádó szokásairól? Hogyan felelt erre Isten? _____

Jeremiás 50-51. fejezetei megjövendölik Babilon pusztulását a médek és a perzsák által. Babilon hanyatlásának egyik oka a bálványimádás volt. A babiloniak úgy hitték, hogy a szobrok jelképezik az isteneiket. Vallási gyakorlatukban szentnek tekintették az istenségeiket ábrázoló szobrok imádását. Hitük szerint az istenek templomokban éltek a szobraikban, ugyanakkor a természeti erőiben is, amelyeket megszemélyesítettek. A bálványszobrok elrablása vagy elpusztítása szerintük az isteni patrónus elvesztését jelentette. Az újbabiloni korszakban a káldeus fejedelem, II. Marduk-apla-iddina Mezopotámia déli lápvidékére menekült Babilon isteneinek szobraival, hogy megmentse azokat az asszír Szanhéribtől (lásd Jane R. McIntosh: *Ancient Mesopotamia: New Perspectives*. Santa Barbara, CA, 2005, ABC-CLIO, Inc. 35–43. o.).

A bibliai próféták az élettelen szobrok imádatát szembeállították a Teremtő Isten tiszteletével, aki él és életet ad (Jer 51:15-16, 19).

- 7** Olvassuk el 2Móz 20:4-6 és Zsolt 115:4-8 verseit! Mit tanítanak a bálványimádást illetően? _____

A lelki Babilonnal kapcsolatos problémák gyökerei ugyan mélyebbre hatolnak annál, hogy az ember egyszerűen meghajol a fából és kőből faragott szobrok előtt, de valóban van párhuzam az ókori és a lelki Babilon között, mert az utóbbi vezette be a bálványimádást az istentiszteletébe. A szobrok imádata a második parancsolat megszegését jelenti, mivel korlátozza a Szentlélek lehetőségét, hogy örökkévaló dolgokkal hasson az emberek gondolataira, Isten fenséges voltát pedig az élettelen szoborra szűkíti le. A szobrok tiszteletét a 4. században vezették be a kereszténységbe, hogy így tegyék a pogány népeesség számára elfogadhatóbbá azt. Sajnálatos módon gyakran olyan szentséget, tiszteletet tulajdonítanak a szobroknak, képeknek, ami egyedül Istent illeti, ettől válik ez a gyakorlat lelkileg lealacsonyítóvá.

„A Jelenések 14. fejezetében azt az üzenetet találjuk, hogy Babilon leomlott. Babilon azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amelyek valamikor tiszták voltak, de megromlottak. Ezt az üzenetet, mivel az ítéltre való figyelmeztetés után következik, az utolsó napokban kell hirdetni. Tehát nem vonatkozhat csupán a Katolikus Egyházra, mert ez az egyház már hosszú századok óta bukott állapotban van” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 331. o.).

Dániel 3. fejezetében a három héber története, akiknek az ősi Babilonban megparancsolták, hogy *„imádjátok az arany állóképet, amelyet Nabukodonozor király állíttatott”* (Dán 3:5), annak szimbóluma, modellje, ami a végidőben a lelki Babilonban fog megtörténni, amikor szintén kényszerítik az embereket a hamis „állókép” vagy szobor imádatára (lásd Jel 13:15; 14:9, 11; 16:2; 19:20; 20:4). Milyen érdekes, hogy éppen a két parancsolat egyikének – a második parancsolatnak (2Móz 20:4-5) – a megszegésére akarták rávenni a három hébert, amire ez a hatalom törekedett, nevezetesen, hogy megváltoztassa *„az időket és a törvényt”* (Dán 7:25).

Még melyik parancsolatot bolygatták meg? Természetesen a negyediket, ami az imádat kérdésének a lényegét érinti, ahogy láttuk már és még a későbbiekben is látni fogjuk. Ennek a végső krízis idején is központi szerepe lesz, amikor az a kérdés, hogy imádjuk-e azt, aki teremtette *„az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék”* (2Móz 20:11; lásd még Jel 14:7), vagy pedig a fenevadat és annak képét imádjuk.

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 8–14; Ellen G. White: *Az imádság*, 22. fejj., folytatás az „Isten válaszol a betegekért mondott imákra” bekezdésig

1. Mi felett uralkodik az ember? _____
2. Mivel dicsekszik a gonosz? _____
3. Mi hull a gonoszokra? _____
4. Kik eszik meg a népet, mintha kenyeret ennének? _____
5. **Hogyan imádkozzunk a betegekért?** _____

Általános áttekintés

E heti tanulmányunk két egymással szembenálló vallási rendszert mutat be, az egyiket a napba (Jel 12), a másikat a bíborvörös ruhába öltözött asszony jelképezi (Jel 17). Az ellentétek feltárják a két rendszer közötti különbségeket. Az első rendszer Isten Igéjén alapszik, középpontjában Jézus Krisztus áll. A második rendszer az emberi értelemre épül, emberek, vallási vezetők állnak a középpontjában. Éles ellentét feszül az igazság és a hazugság, a kegyelem általi és a cselekedetek általi üdvösség, az Isten parancsolatainak való engedelmesség és az emberi rendeletek iránti készség között.

Azonosítani fogjuk a lelki Babilon jellegzetességeit. Jelenések 17. fejezete paráznaként mutatja be, aki elhagyta igazi kedvesét, Jézus Krisztust. Bíbor színű fenevadon ül, annak politikai hatalmát képviselve. Ahelyett, hogy Jézustól és az Ő Igéjétől kölcsönözte volna tekintélyét és hatalmát, ennek a világnak a királyaihoz fordul segítségért. Furcsa hitelvekkel teli borospoharat nyújt át nekik. Ahogy az alkoholos bor tompítja a lelki ismeretet, az értelmet és az ítéletet, a hamis doktrínák is befolyásolják a gondolkodásunkat, hogy ne tudjuk többé megkülönböztetni a bibliai igazságokat a hamisságoktól.

Babilon lelki tulajdonságainak feltárásakor leginkább két fő jellegzetességre fogunk összpontosítani. Az első tulajdonság Babilon emberi bölcsességtől és vezetéstől való függősége az isteni akarat megállapítását illetően. Jézus mondta: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanemha énáltalam.” Jézus a teljes igazság eredete. Bármely igazság, mely vallási vezetőktől származik, annak eredete Isten Igéje kell, hogy legyen. A második tulajdonság, amelyet ezen a héten tanulmányozni fogunk: a lelki Babilon a teljes bálványimádás központja. Az Ószövetségben a bálványok gyakoriak voltak a babiloni imádatban. Jézus azonban azt kéri, hogy közvetlenül imádjuk Őt, nem bálvány vagy valamely helyettesítő által. Ebben a leckében Jézust újra egyháza legfelsőbb Vezetőjeként fedezzük fel.

Magyarázat

Jelenések 12:17 verse, e heti tanulmányunk egyik alapszövege, a „maradékról” (Károlinál: „egyebekkel [az ő magyából valókkal]”), „Isten pa-

rancsolatainak megőrzőiről” beszél. A maradék fogalma több helyen is feltűnik a Bibliában, de legfőképpen az Ószövetségben. A tartalom kifejezésére három szó is alkalmas a héber nyelvben, jelentésükben árnyalatnyi különbségek vannak. Szó szerint ekképpen fordíthatóak: „ami vagy aki megszabadul (valamiből, valakitől)”, „ami megmarad”, „akik megmaradnak”.

Elemezzünk röviden néhány ótestamentumi példát, amelyben a maradék fogalma megjelenik. Jákob családja – „az élő mag” (szó szerint fordítva: „a maradék”) – József védelmét élvezte Egyiptomban. Illés Istenhez kiáltott, hogy ő az utolsó megmaradt hűségese ezen a földön. Itt is a maradék fogalmát kifejező szó szerepel. Az Úr megígérte, hogy megtart magának Babilonban egy hűséges maradékot, amely megemlékezik róla mint Istenéről, és dicsőíti az Ő nevét. Az Adventista Bibliakommentárban ezt olvassuk a „maradékról”: „Az Ószövetségben a »maradék« szó értelemszerűen az izraeliták – Isten népe – egymást követő nemzedékeit jelentette. Az emberek többsége újra és újra a hitehagyás bűnébe esett, de minden esetben volt egy hűséges »maradék«, amely a szent ígéretek, valamint az Ábrahámmal kötött és a Sínainál megerősített szövetségből származó előjogok és felelőségek kizárólagos örököse volt. Ez a »maradék« volt az a hivatalosan választott csoport, amelyért Isten úgy döntött, hogy elküldi a Messiást, s amely által elhatározta, hogy a pogányok számára is elviszi az evangéliumot. Nem szétszóródott, Istenhez hűséges emberekből állt ez a közösség: intézményesített entitás, látható szervezet volt, isteni megbízással ezen a földön” (*Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 814. o.; kiegészítő jegyzet Jelenések 12. fejezetéhez).

Napjaink maradéka, melyről a Jelenések könyvében olvashatunk, nem esik bele a hitehagyás bűnébe, nem kompromittálja a bibliai igazságot, hanem hűséges marad Istenhez, és Jézusba kapaszkodik a föld utolsó és legnagyobb válságának idején. Jelenések 12:17 verse szerint „megharguvék a sárkány az asszonyra, és elméne, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magvából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtétele.” János itt feltárja előttünk, hogy a Krisztus és Sátán közötti végső összecsapás a Krisztus iránti hűség és a parancsolatainak való engedelmség körül zajlik. A 13. rész hangsúlyozza, hogy ez a konfliktus felerősödik, majd leleplezi Sátán stratégiáját. A tengerből feljövő fenevad és a földből támadó fenevad egyesíti erejét a sárkányéval, hogy megsemmisítsék Isten népét. A 14. fejezet Isten utolsó üzenetét mutatja be ebben a jó és gonosz közötti kozmikus háborúban. Ez a szakasz is Isten hívó maradékára történő utalással ér véget (Jel 14:12).

Babilon feltárt titka

A 12. fejezetben szereplő asszonnyal, Isten igazi földi egyházának jelképével ellentétben, János a 17. fejezetben bemutatja a bíborba és skarlátba öltözött asszonyt, aki egy vörös színű fenevadon ül. Ennek az asszonynak – aki az egyház és az állam egységének szimbóluma – neve is van, amely a homlokára van írva: „Titok, a nagy Babilon, a paráznának és a föld utálatosságainak anyja.” Ellen White a következőket írta erről A nagy küzdelem c. könyvében: „Az első angyalt egy második követi, ezt hirdetve: »Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek« (Jel 14:8). A »Babilon« szó a »Bábel« szóból ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. Jelenések 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi” (381. o.).

A teljes Szentírásban Babilon Isten népének elnyomóját képviseli. Babilon a tévelygés városa, a hitehagyás központja, az Isten elleni lázadás és a parancsolatokkal szembeni engedetlenség jelképe. Istennek az ótestamentumi Babilonra vonatkozó ítéletei Isten végidei ítéletét képviselik. Isten utolsó napokban élő népe számára Babilon bukásának története tele van tanulságokkal. Emlékeztek a történet részleteire: Babilon megtámadta Jeruzsálemet, és sok ifjú zsidót vitt magával rabként, köztük Dánielt is. Círus, a Kelet királya végül hadat indított Babilon ellen, kiszabadította a zsidó foglyokat, és megengedte nekik, hogy hazatérjenek Jeruzsálembe, és az igaz Istent imádják.

A vég idején Isten népét újra kínozni és üldözni fogja egy vallási elnyomó hatalom, a „nagy Babilon” (Jel 17:5). A Jelenések könyve megköveteli, hogy lesz egy társadalmi káosszal, politikai válsággal, természeti katasztrófákkal és gazdasági összeomlással jellemzett korszak, amikor Jézus visszajön, hogy győzelmet arasson a világ elnyomó hatalmai felett, és megszabadítsa népét. A trónért vívott küzdelemből győztesként kerül ki, és uralma örökké tartani fog a világegyetemben. Népe elkíséri a végtelen úrben tett utazásban, hogy az Új Jeruzsálemben is imádhassa Őt.

Ellentét a Jelenések két asszonya között

- Az erényes, napba öltözött asszony a Jelenések 12. fejezetében Krisztus igazságának dicsőségével van felékesítve. A tisztátalan asszony

Jelenések 17. részében bíborban és skarlátban jelenik meg, őt a tévelygés és az emberi hagyományok „ékesítik”.

- Az erényes asszony fején csillagkorona díszleg, küldetésében az apostoli tanítások vezetik. A tisztátalan asszony ékszerei aranyból, drágakövekből és gyöngyökből készültek. Különcödő gazdagságát a díszzeivel hangsúlyozza, hogy ily módon hassa meg és vonzza magához az embereket.
- Az erkölcsös asszony lába alatt van a hold, s az erejét a prófétai szóból nyeri. A parázna asszony vörös színű fenevadon ül, erejét az államtól, a világ politikai hatalmaitól kölcsönzi.

Emberi előljáró vagy isteni vezető

Amikor Nabukodonozor a templomában a királyi trónusán ült, istenként beszélt. Úgy tartották, hogy amikor parancsolt, valamely isten hangja szólalt meg. Az utolsó napokban újból kialakul az egyház és az állam egysége (az úgynevezett lelki Babilon), amelynek lelki vezetője azt állítja majd magáról, hogy úgy beszél, mint Isten. Tekintélyéről azt tartják majd, hogy az maga Isten Szava. Pál apostol a következő szavakkal leplezi le ezt a hatalmat: „Aki ellene veti és fölébe emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentiszteletre méltónak mondatik, annyira, hogy maga ül be mint Isten az Isten templomába, Isten gyanánt mutogatván magát” (2Thess 2:4). Babilon lelki vezetője azt állítja, hogy beszéde magában hordozza a menny Istenének tekintélyét. Ez a leírás a leginkább a pápaság hatalmára illik.

Babilon, a bálványimádás központja

Babilon volt a bálványimádás központja. Krisztus azonban magához hív bennünket. A faragott képek korlátozzák a Szentlélek munkáját, így nem vésheti elménkbe az örökkévalóság gondolatait. Ezeket a faragott képeket sokszor olyan tulajdonságokkal ruházzák fel, amelyek egyedül az Istenéi. Nincs szükségünk arra, hogy szentek képei által közeledjünk Megváltónkhöz. Jézus a mi Közbenjárónk és Főpapunk.

Babilon magába foglalja az összes hitehagyott vallási hatalmat, amely eltávolodott Isten Igéjének világos tanításaitól.

E heti tanulmányunk több, mint elméleti szöveg az igazi egyház azonosságáról és Sátán stratégiájáról, melyet Isten népének megsemmisítése érdekében alkalmaz. Legalább három gyakorlati tanulság felett elmélkedjünk:

- 1** Jézus és az Ő Igéje az egyedüli védőeszköz az előttünk álló válságban. Horgonyozzunk le Jézusban és a Szentírásban! Jézus és az Ige a mi biztos védelmünk, bevehetetlen menhelyünk az előttünk álló válságban. Ennek ismerete néhány létfontosságú kérdést vet fel: Életem teljesen el van rejtve Krisztusban? Miből tudhatom ezt biztosan? Tőle függök életem minden napján? Ha nem, mi ennek az oka? Szívem a mennyei vagy a földi dolgokhoz kötődik (Kol 3:1–2)? Mit tehetek a prioritásaim megváltoztatása érdekében, ha azok nem Isten akaratát tükrözik?
- 2** Védelmünket az előttünk álló válságban az szolgálja, hogy elménket szüntelenül Isten Igéjével tápláljuk. Az utolsó nagy krízis idején „a hamisítvány annyira fog hasonlítani az igazságra, hogy csakis a Szentírás által lehet különbséget tenni köztük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyosságtételével kell ellenőrizni” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 593. o.).

Fontos kérdések: Naponta Isten Igéjével táplálom az elmémet, és hűségesen keresem a Szentlélek vezetését? Hogyan tölthetnél több időt Isten Szavának olvasásával? A Szentírásból tanultak másokkal történő megosztása miként segíthet abban, hogy még jobban megismerd és megértsd Isten akaratát, és még szorgalmasabban kutasd az Igét?

- 3** Az előttünk álló válságra való felkészülésünk során tudatában kell lennünk annak, hogy Babilon elesett, és Krisztus egyháza végül győzni fog. A Krisztusba kapaszkodó, Isten Igéjével táplálkozó maradék kétségkívül diadalt arat majd az idők végén. Milyen csodálatos reménységet nyújt ez a gondolat az előttünk álló próbák fényében?

Sátán végső megtévesztései

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Ezékiel 8:16; 20:1-20; 1Thesszalonika 4:16-17;
Jelenések 12:9; 16:13-14; 18:4-5

Alapige: „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17).

Ragyogó szeptemberi reggel volt Chicagóban. Amikor a nap felkelt a Michigan-tó felett, és az emberek a közlekedési dugókban araszoltak a Kennedy és az Eisenhower gyorsforgalmi utakon, a gyerekek pedig iskolába mentek, egy dermesztő történet kezdett kibontakozni, ami rémületet keltett a chicagóiak szívében. Sokan végzetesen megbetegedtek, voltak, akik meg is haltak néhány órával azután, hogy Tylenol kapszulát vettek be. A vizsgálat során kiderült, hogy mindegyik kapszulát kálium-cianiddal (ciánkálival), halálos méreggel vonták be. Valaki megmérgezte a gyógyszereket, de a mai napig nem tudni, ki volt az.

A *jelenések könyve* arra figyelmeztet, hogy „a föld lakosai” halálos mérget fognak inni, „Babilon borát”. Vannak olyan hamis tanok és tanítások, amelyek végül csak halálhoz vezetnek. A világ azonban nem maradt ellenszer, e lelki méreggel szembeni védelem nélkül, ami a hármas angyali üzenet.

Az e heti tanulmányban nemcsak Babilon csalásait fogjuk tovább vizsgálni, hanem Jézus tervét is, amivel meg akar menteni bennünket azoktól és a haláltól, ami máskülönben elérne.

Jézus komolyan figyelmeztetett az utolsó napokkal kapcsolatban: „Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhíthessék, ha lehet, még a választottakat is” (Mk 13:22). Kik a „választottak”? Másutt pedig ezt mondta: „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:31). Eléggé félelmetes, hogy olyan nagy lesz a megtévesztés az utolsó napokban, ami még a választottakat is becsapással fenyegeti.

1 Olvassuk el Jel 12:9 versét! Kit sikerül Sátánnak megtévesztenie? Hogyan értsük ezt?

Istennek nyilván az utolsó napokban is lesznek hűségesei, mint ahogy voltak minden korszakban. Ez a megfogalmazás viszont mutatja, hogy milyen széles körű lesz Sátán csalása.

2 Erős figyelmeztetést találunk Péld 14:12 versében. Mit olvasunk?

Gyakran mondják, hogy az emberek kövessék a saját lelkiismeretüket, döntsék el maguk, mi a helyes vagy helytelen, jó vagy rossz, majd pedig éljenek a döntésük értelmében. A Szentírás azonban figyelmeztet, hogy mindannyian bűnösök vagyunk (Jer 17:9; Róm 3:9-18), és ha csupán a saját érzéseinkre hagyatkozunk, előbb-utóbb garantáltan hibázunk, sőt rosszat is teszünk. Az idők során rengeteg gonoszságot követtek el olyan emberek, akik teljes egészében meg voltak győződve a saját ügyük helyességéről. Vagyis azt az utat járták, ami a szemükben helyesnek tűnt.

Tehát bele kell merülnünk Isten Igéjébe, és miközben elfogadjuk a Szentlélek vezetését, a Szentírásból megtanuljuk megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, a helyeset a helytelentől, a jót a rossztól. A saját elgondolásainkra vagy érzéseinkre hagyatkozva könnyű prédáivá válhatunk Sátán csalásainak.

Gondolatban idézzük fel olyan emberek eseteit, akik aszerint jártak el, amit helyesnek gondoltak, vagy amit Isten akaratának hittek, mégis gonosz dolgokat tettek! Mit tanulhatunk az ilyen tragikus esetekből?

3 Olvassuk el Jel 16:13-14 és 18:2, 23 verseit! Milyen utalásokat találunk itt a spiritizmusra?

Az „ördögöknek lakhelye”, „ördögi lelkek” (Jel 16:14) vagy „varázslásod” (Jel 18:23, ÚRK) kifejezések mind démoni tevékenységet jelölnek. Nem csoda hát, hogy a figyelmeztetés szerint az utolsó napok két nagy csalása közül az egyik „a lélek halhatatlansága” lesz (lásd Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 503. o.).

Ez ma valóban szembetűnő. A lélek halhatatlanságát még a keresztény világban is fontos keresztény tanításnak tekintik. Sokan azt hiszik, hogy a megváltottak halálukkor a mennybe szállnak, akik pedig elvesznek, a pokolba kerülnek. Billy Graham, a híres evangelizátor halála után például hányszor hallottunk olyasmit, hogy „Billy Graham már biztonságban van a mennyben, Jézus szerető karjában.” Ezt hirdetik szószékekről, iskolákban és főként temetéseken.

4 Olvassuk el Jób 19:25-27, Préd 9:7, 1Thessz 4:16-17 és Jel 14:13 verseit! Milyen világos tanítást adott népének Isten a halál utáni állapotról? Miben lehet a reménységünk?

A babiloni megtévesztés egyik oszlopa a halál téves értelmezése, aminek a középpontjában a lélek halhatatlanságának gondolata áll, és ez készíti elő a spiritizmus csaló befolyásának útját. Ha elhisszük, hogy a halottak valamilyen formában tovább élnek, sőt még kommunikálni is tudnak velünk, akkor vajon mi védhet meg bennünket Sátán számtalan csalásától? Ha hirtelen megjelenne előttünk valaki, akit meghalt anyánknak, gyermekünknek vagy szeretteink egyikének gondolnánk, és beszélne hozzánk, mennyire könnyen rászédhetnének az érzéseink? Ez megtörtént a múltban, történik most is és az utolsó napok közeledtével bizonyosan megtörténik még. Egyetlen védelmünk az, hogy szilárdan állunk a Biblia tanításában, ragaszkodunk a halálra vonatkozó bibliai tanításhoz, miszerint az nem más, mint alvás Jézus második adventjéig.

A modernkori spiritizmus mely formái nyilvánulnak meg a kultúránkban ma? Miért az jelenti az egyedüli védelmet számunkra, ha szilárdan kitarunk Isten Igéjének tanítása mellett?

A napimádat uralkodó volt Egyiptomban, Asszíriában, Perziában és Babilonban is. James G. Frazer: *The Worship of Nature* című könyvében a következő megfigyelést teszi: „Az ókori Babilonban emberemlékezet óta a napot imádták” (1. köt. 529. o.). Meglepőnek tűnhet, de a babiloni napimádat időnként hatással volt még Isten ószövetségi népének az istentiszteletére is.

5 Olvassuk el 2Kir 23:5, 11 és Ez 8:16 verseit! Milyen hatást gyakorolt a napimádat Izrael és Júda istentiszteletére? Mit írtak erről a próféták? (Lásd még Róm 1:25!)

Ezékiel próféta Dániel kortársa volt. A leírása szerint Isten népe közül némelyek Isten templomának hátat fordítva leborultak kelet felé, úgy imádták a napot. A nap Teremtője helyett a napot imádták.

Jelenések 17. fejezetében János olyan időkről ír, amikor Babilon elvei, köztük a napimádat is bekerül a keresztény egyházba a megalkuvás korában. Konstantin felszínes megtérése a 4. század elején nagy örömet váltott ki a Római Birodalomban. A császár erősen kötődött a napimádashoz. A neves történész, Edward Gibbon leírta: „A Napot birodalom-szerte legyőzhetetlen vezetőként és Konstantin védelmezőjeként tisztelték” (*The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*. 20. fej.). Kr. u. 321-ben adta ki Nagy Konstantin az első „vasárnap törvényt”, amelyben ez állt: „A Nap tiszteletre méltó napján az előljárók és a városok lakói pihenjenek meg, minden műhely zárjanak be.” Ez a törvény nem tette kötelezővé a vasárnapünneplést minden alattvaló számára, de a Római Birodalom lakosságának gondolataiban valóban erősítette a vasárnapünneplést.

A következő évtizedekben császárok és pápák állami rendeletekkel és egyházi zsinatokon lépésről lépésre tették a vasárnapot egyetlen istentiszteleti nappá, a keresztények többsége ma is ezt fogadja el. Nyilvánvaló példa ez arra, hogy attól még nem lesz helyes valami, egy szokás, ha az emberek többsége elhiszi.

Figyeljük meg, mennyire eluralkodott a vasárnapünneplés a keresztény egyházakban! Ezek szerint mennyire terjednek Sátán csalásai? Mi az egyetlen védelmünk ebben a tekintetben is, mint a holtak állapotával kapcsolatban?

A második angyal üzenete így hangzik: „*Leomlott, leomlott Babilon*” (Jel 14:8). Jelenések 17. fejezetében a lelki Babilonként azonosított, bíborba és skarlátba öltözött asszony egy vörös fenevadon ül és körbeadja borospoharát, az egész világot megrészegeti a tévedéssel. Az egyház és az állam összefog, elterjed a hamisság. Ördögi lelkek megtévesztő csodákat tesznek. A világ beleveti magát a végső küzdelembe. Mindeközben Isten népét befeketítik, gúnyolják, elnyomják és üldözik, de Krisztusban maradva, a Szentlélek ereje által szilárdan kitartanak elköteleződésükben. Krisztus iránti hűségüket nem törhetik meg a pokol erői és a gonoszság hatalmai, biztonságban vannak az Úrban. „*Isten a mi oltalmunk és erős-ségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban*” (Zsolt 46:2) – elmondhatják ők is.

Isten az Igéhez való hűségre hívja a végidőben élő népet. „*Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság*” (Jn 17:17) – imádkozta Jézus. Isten Igéjének igazsága, nem pedig az emberi vélemény vagy tradíció a sarkcsillag, ami a föld történelmének ebben a kritikus órájában vezet bennünket.

Dr. Edward T. Hiscox: *Standard Manual for Baptist Churches* című beszédében figyelemreméltó kijelentést tett. 1893-ban több száz baptista lelkészhez szólva elmagyarázta, hogyan fogadta el a kereszténység a vasárnapot.

„Milyen kár, hogy [a vasárnap] a pogányság bélyegével érkezik, a napisten nevére keresztelve, a pápai hitehagyás által elfogadottan és megszentelve, és ezt örökölte szent hagyatékként a protestantizmus” (Edward Hiscox beszéde a New York-i lelkészkonferencián, 1983. nov. 13.)!

6 Mi a lényege a próféta üzenetének Ez 20:1-20 verseiben? Mennyiben vonatkozik a szombatra is a hűségre szólító felhívás?

Ezékiel 20. fejezete nyomatékosan kéri Izrael népét, hogy hagyja-nak fel a pogány szokásokkal és a hamis istenek tiszteletével, és „*Egyiptom bálványai*” helyett imádják a Teremtőt. A három angyal üzenetében Isten hasonlóképpen arra hív, hogy „*imádjátok a Teremtőt*”, mert „*le-omlott Babilon*”. Amint tudjuk, fontos szerepe lesz a végső eseményekben a szombatnak, a hűséges szombatünneplésnek.

Milyen tanulságokat szűrhetünk le magunknak Ez 20:1-20 szakaszából (lásd még 1Kor 10:11)?

A vörös fenevadon ülő, bíborba és skarlátba öltözött asszony körbeadta borospoharát, és a világ megrészegedett Babilon hamis tanításaitól. Ellen G. White „Babilon boráról” szólva a következő, egyértelmű megállapítást tette: „Mi ez a bor? Babilon hamis tanításai. Hamis szombatot adott a világnak a negyedik parancsolat szombatja helyett, valamint megismételte azt a hazugságot, amit először Sátán mondott Évának az Édenben – a lélek természetes halhatatlanságát” (Ellen G. White cikke, *Review and Herald*. 1892. dec. 6.). Ezek a tévtanítások milliókat vezettek félre. Ezért küldi Isten a még mindig a tévedésben ragadt népének az utolsó, végidei felszólítást.

7 Olvassuk el Jel 18:4-5 verseit! Hogy szól Isten felhívása a még mindig az elbukott vallási szervezetekben lévő tömegeknek?

Amint már láttuk (de érdemes megismételni), Isten népe közül sokan olyan vallási szervezetekben vannak, amelyek engedményeket tettek a bibliai tanítások tekintetében. Nem értik a Szentírás minden igazságát. Isten szeretetből fakadó felhívása nem köntörfalaz: „*Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból*” (Jel 18:4).

8 Hasonlítsuk össze Róm 14:23 és 1Jn 3:4 verseit! Milyen meghatározást ad a Biblia a bűnre? Hogyan hozhatjuk összhangba ezeket a bibliai szakaszokat?

A bűn Isten törvényének áthágása. A törvény betartásának egyetlen módja az élő Krisztus hatalmában való hit által lehetséges. Gyenge, gyarló, hibázó emberek vagyunk. Amikor hittal elfogadjuk Krisztust, kegyelme engesztelést szerez a múltunkra, és erőt ad a jelenre. „Általa kegyelmet és apostolságot kaptunk... engedelmességre” (Róm 1:5, ÚRK). Úgy szól a mennyei felhívás Isten népének azokban az egyházakban, amelyek nem tisztelik Isten törvényeit, nem engedelmeskednek azoknak, hogy hit által lépjenek ki. A szombatünneplő gyülekezetekbe tartozó adventistákat pedig Isten arra szólítja, hogy forduljanak el minden énközpontú, emberi próbálkozásától, ne úgy törekedjenek az engedelmességre, hanem hit által éljenek istenfélő életet Krisztus kegyelméből, ami megszabadít bennünket a bűntől, a bűn kárhoztatásától és uralmától. Amint Izraelnek Isten törvénye iránti hűsége (5Móz 4:6) erős bizonyosság lett volna a világ előtt, a mi hűségünk tanúsága is erős lehet, ki vezethet embereket Babilonból.

„A jelenések könyvében »a nagy Babilon« különleges értelemben jelöli az idők végén a hitehagyóvá lett egyesült egyházakat...

Az ihletett író »a nagy Babilon« névvel utal a pápaság, a hitehagyóvá lett protestantizmus és a spiritizmus nagy, hármas vallási egységére... A »Babilon« kifejezés inkább a szervezetekre és vezetőikre utal, mint a tagjaira. Az utóbbit a »sok víz« jelöli (Jel 17:1, 15)” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 851–852. o.).

„E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásának foglyaivá tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013. Advent Kiadó, 503–504. o.).

Az Ótestamentum korában a babiloni vallásban fontos szerepe volt a holtak lelkének, a babiloniak erősen hittek a lélek halhatatlanságának tanában, szerintük a halállal a lélek a lelki világba lépett. A Szentírás tanításától azonban idegen a halhatatlan lélek fogalma. A *The Jewish Encyclopedia* egyértelműen azonosítja e hamis elképzelés eredetét: „Azt a hitet, miszerint a test halála után a lélek tovább élne... sehol nem tanítja a Szentírás... A lélek halhatatlanságának elképzelése a görög gondolkodással való kapcsolat révén került a zsidósághoz, elsősorban fő képviselője, Platón filozófiája által, akit orfikus és eleusiszi misztériumok vezettek erre, és ezekhez furcsamód még babiloni és egyiptomi nézetek is keveredtek” (Kaufmann Kohler: *The Jewish Encyclopedia*. „Immortality of the Soul”, 1906.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 15–21; Ellen G. White: Az imádság, 22. fej., folytatás „A csodálatos gyógyulás érdekében mondott ima fanatizmushoz vezethet” bekezdésig

1. Miben volt Dávid gyönyörűsége? _____
2. Kinek az ösvényétől tartotta magát távol Dávid? _____
3. Ki ad bölcsességet a tudatlannak? _____
4. Kiben, miben bízunk mi? _____
5. Mit kell elmagyaráznunk az egészségük helyreállításáért imádkozóknak? _____

Általános áttekintés

Jelenések 14:8 verse bejelenti a lelki Babilon bukását. Ahogy a múlt héten tanultuk, Babilon üldözte és elnyomta Isten ószövetségi népét, ezért megfelelő jelképe a tévelygés városának, a hitehagyás központjának, az igazság ellenségének. Az előző leckében megvizsgáltuk az erényes, Jézus napba öltözött asszony által szemléltetett igaz egyháza, és a parázna asszony – Babilon – közötti különbségeket. Láthattuk, hogy a hamis vallási rendszer emberektől, vallási vezetőktől kölcsönzi a tekintélyét, és nem Isten Igéjéből meríti hatalmát. Babilon az államtól kapja az erőt, nem Krisztustól. Számos hamis vallás szokásaival összhangban Babilon a bálványokat az istenség képviselőiként használja.

Ezen a héten Babilon két legfontosabb hazugságát fogjuk tanulmányozni: a lélek halhatatlanságának tanát, valamint a napimádat gyakorlatát. A századok folyamán a pogány vallások hívei Egyiptomban, Asz-szíriában, Babilonban, Médo-Perzsiában, Görögországban és Rómában hittek a lélek halhatatlanságában. Ez a tan időszámításunk első századaiban hatolt be a keresztény egyházba, s vele együtt beszívárgott a bálványok imádatának gyakorlata is. A bálványimádat keresztény színben tüntették fel, magukat a bálványokat pedig szentekként tisztelték. Babilon második hazugsága a napimádat volt, amely szintén korán behatolt a keresztény egyházba. E mögött a változás mögött nyilvánvalóan az egyházvezetők azon szándéka állt, hogy megpróbálják könnyebben elfogadtatni a pogányokkal a kereszténységet. A vasárnap állítólagos szentsége és a lélek halhatatlansága Sátán két nagy végidei csalása. Ezen a héten Isten Igéjének fényében vizsgáljuk meg ezeket a hamis tanokat.

Magyarázat

Amikor János apostol az I. század vége felé megírta a Jelenések könyvét, az ókori Babilon már rég romokban hevert. A médó-perzsák Kr. e. 539-ben hódították meg, több mint 600 évvel a Jelenések keletkezése előtt. Ézsaiás próféta megjövendölte Babilon sorsát: „Nem ülik meg soha, és nem lakják nemzetségről nemzetségre, nem von sátort ott az arabiai, és pásztorok sem tanyáznak ott” (Ézs 13:20). A századok folyamán végig igaznak bizonyult ez a prófécia. A görög Nagy Sándor 10.000 embert rendelt Babilonba, hogy eltakarítsák a romokat és újjáépítsék a várost.

Meghalt, mielőtt a terve megvalósulhatott volna. Halálát követően felhagytak az újjáépítési tervek kivitelezésével.

Egyértelmű tehát, hogy a Jelenések könyvében említett Babilon nem lehet az időszámításunk előtti Babilon városa. Az Adventista Bibliakommentár megmagyarázza a lelki Babilon azonosságát: „Babilon – úgy a valós, mint a misztikus – mindig is az igaz Isten és az Ő népe hagyományos ellenségeként volt ismert. A név az összes hitehagyott vallásos szervezet és vezetőit jelképezi, az ókortól a világ végezetéig. [...] A Babilon bukásáról szóló prófécia a protestantizmusnak az evangélium egyszerűségétől és tisztaságától való eltávolodásában teljeseedik ki” (7. köt., 830. o.).

Ez a kijelentés további fontos kérdéseket vet fel. Melyek voltak az ótestamentumi Babilon legfontosabb jellegzetességei? Szokásai, praktikái közül átvett valamennyit a Katolikus Egyház néhány századdal Krisztus mennybemenetele után?

Láthattuk a múlt heti leckében, hogy a bálványok imádatának gyakorlata beszívárgott a keresztény egyházba. Ezen a héten, amint már említettük a bevezetőben, két nagy tévtant vizsgálunk meg, amely a középkorban megrontotta a Katolikus Egyházat: a lélek halhatatlanságának és a vasárnap szentségének tanát. Ellen G. White az alábbi kijelentésében összekapcsolja ezt a két tévtant: „E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Egyesült Államok protestánsai elsőként fognak a szakadékon át kezet nyújtani a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezet fogjanak. E hármasszövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában” (*A nagy küzdelem*, 588. o.).

A spiritizmus

A Jelenések könyvében láthatjuk, hogy a spiritizmus egyike Sátán utolsó megtévesztéseinek, amellyel megpróbálja egyesíteni a világot az Isten és népe elleni utolsó nagy küzdelemben. Jelenések 16:14 versében olvassuk: „Mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek a földnek és az egész világnak királyaihoz, hogy egybe gyűjtsék azokat a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.” Jelenések 19:20 verse mindezt kiegészíti: akik felvették magukra a fenevad bélyegét, azokat Sátán félrevezette ezekkel a csodákkal és megtévesztő jelekkel. Jelenések 13. fejezete igazolja, hogy az ördög „elhiteti a földnek lakosait a jelekkel, amelyek adatának néki, hogy cselekedje a fenevad előtt” (Jel 13:14).

Jelenések 18:2 verse szerint Babilon „ördögöknek lakhelyévé lett, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé”. A spiritizmus álarca mögött Sátán a „hazugságnak minden hatalmával” és „minden csalárdsággal” fog dolgozni, hogy vesztükbe vezesse az embereket (2Thess 2:9–10). Végső csalásainak egyike lesz a halottak gonosz angyalok általi megszemélyesítése, valamint a bibliai igazságok eltorzítása, beleértve a szombat igazságát is.

Ellen G. White megrázó képet fest azokról, akik elfogadják a lélek halhatatlanságának hazugságát: „Az a dogma, hogy az ember a halálban is megőrzi öntudatát, különösen pedig az a hiedelem, hogy a halott lelke visszatér szolgálni az élőknek, készítette el a modern spiritizmus útját. Ha a halottak Isten és a szent angyalok társaságába kerülnek, és sokkal többet tudnak, mint korábban, miért ne térnének vissza a földre, hogy eligazítsák és oktassák az élőket? [...] Sátán az emberek elé tudja idézni meghalt barátaik hasonmását. Bámulatos pontossággal utánozza az ismerős tekintetet, a jól ismert szavakat, a hanghordozást. A hamisítvány tökéletes. Sok ember, akit megvigasztal az a tudat, hogy szeretteik a menny boldogságát élvezik, a veszély gyanúja nélkül »hitető lelkekre és gonosz lelkek tanításaira« hallgat” (*A nagy küzdelem*, 551–552. o.).

Ha a bibliai igazság ismeretével dicsekszünk, és meggyőződésünk, hogy nem vagyunk veszélyben az ilyen egyértelmű csalásokkal szemben, jobban tennénk, ha alaposabban átgondolnánk. A modern spiritizmus továbbterjed annál, hogy gonosz angyalok elhunyt szeretteinket megszemélyesítik. (A Bibliában hívó adventistákat aligha fogja megtéveszteni az ágyuk mellett éjjel kedves nagybácsijuk képében megjelenő Belzebub, aki új „világosságot” nyert a szombat tanával kapcsolatban.) A modern spiritizmus sokkal kifinomultabb, de annál rombolóbb módszerekkel támad.

Egyik elve, amely már az Éden-kertben kibontakozott, a kigyó azon végzetes hazugsága, hogy az emberek olyanok lesznek, mint Isten, ha áthágják a parancsolatait. Ezt a veszélyes elvet a posztmodernizmus „újracsomagolta”, és a „Tégy úgy, ahogy az érzéseid diktálják!” csábító felhívással megpróbálja rávenni az embereket Isten törvényének elutasítására. Ez az elbűvölő szofizmus alárendeli Isten megváltoztathatatlan jellemét és szuverenitását az emberi hatóságok és a kultúra szeszélyeinek. Az emberi hatóságoknak alávetve Isten törvénye erőtlennek, hatástalannak van feltüntetve, mint aminek nincs többé kötelező jellege az emberiség számára. Az eredmény: Isten Igéjét és tekintélyét a modern társadalom és kultúra semmibe veszi.

A tanulság? Sátánt nem érdekli, hogyan csap be minket a spiritizmus hazug eszközeivel. Számára mindegy, hogy egy elhunyt rokon által bemutatott „új világosság” kihívó módszerével, vagy pedig az ihletés vagy Isten Igéjének tekintélye ellen irányuló kifinomult támadással vezet félre. Vegyük magunkhoz „Isten minden fegyverét” (Ef 6:10–18), és imádkozzunk bölcsességért, hogy fáradhatatlan ellenségünk legkifinomultabb csalásait is észrevegyük.

A bibliai igazság elleni támadás

Ez a szempont közvetlenül Sátán második nagy megtévesztésére irányítja figyelmünket, amelyet Isten utolsó időben élő népe ellen vet be: a szombat nincs többé érvényben, mivel Isten törvénye sem kötelező többé. Ez az utolsó tévtanítás az ókorban gyökerezik, a nap imádatát több ókori kultúrában gyakorolták. A babiloni főisten Bel-Marduk volt. A korabeli leírások szerint arany trónon ült, arany asztal mellett; ő volt a jogosság, a fény, az igazság és a királyi tekintély napistene. A Britannica Enciklopédia hosszú szócikkben ír arról, hogy a napistennek mekkora befolyása volt az ókori civilizációkra. „Az antik kor emberei azt hitték, hogy „a nap a világosság és az élet adományozója az egész világegyetem számára; mindent látó szemével, amelyet sosem huny le, szigorúan garantálja az igazságosságot; továbbá figyelembe véve a fény és a művelődés vagy felvilágosodás közötti egyetemes kapcsolatot, a nap a bölcsesség forrása. [...] Ezek a tulajdonságok – a szuverenitás, a jó cselekvésének, az igazságosság és a bölcsesség biztosításának hatalma, – lényegesek minden élenjáró vallásos csoport számára, és ebben a kontextusban egy nagyon fejlett napideológiát fedezünk fel. A királyok a nap erejével irányították az országot, magukról pedig azt tartották, hogy a nap leszármazottjai. A napistenek – a napot megtestesítő istenségek – szuverén és mindent látó istenek. A nap ezen istenek legfontosabb lényegi tulajdonsága, vagy magával a főistennel azonosul” („Sun Worship: Religion”, *Encyclopedia Britannica*).

A babilóniaiak a többi pogány népek mellett nagy tisztelettel imádták a napkirályt, Bel-Mardukot. Az idők végi lelki Babilon vallásos rendszere figyelmen kívül hagyja Isten törvényét, ahogy az ókorban is tette. Időszámításunk első századaiban a Római Egyház kompromisszumot kötött, hogy kultúrájukon keresztül lépéseket tehessen a környező pogány népek felé. Egyrészt külön kellett válniuk a zsidóktól, másrészt pedig el kellett juttatniuk az evangéliumot a pogányokhoz. Ennek érdekében az egyház és az állam vezetői egyesítették befolyásukat és hatalmukat, hogy

a vasárnapot előbb polgári nyugalomnapként, később pedig istentiszteleti napként vezessék be. A középkor századaiban, Babilon támogatásával, ez az egyház-állam mint valláspolitikai szövetség emberi tanításokkal helyettesítette Isten Igéjét. A bálványok imádata átvette Jézus közvetlen imádatának helyét, a halottak állapotára vonatkozó bibliai igazság helyét pedig a lélek halhatatlanságának tévtana vette át. Az Úr szombatját – a hét hetedik napját – felváltotta a vasárnap, a hét első napja. Úgy tűnt, hogy a tévelygés és a hamisság győzni fog. A Szentírás utolsó könyve, a Jelenések könyve azonban megjövendölte, hogy Isten támaszt egy maradékot az utolsó napokban, amely a feltámadt Krisztus kegyelme és ereje által kegyes életet él, és hirdeti a világnak Isten utolsó figyelmeztető üzenetét.

Alkalmazás

Elmélkedésre

E heti tanulmányunk során lehetőségünk nyílt komolyan elgondolkodnunk saját lelki tapasztalatunkon. Ha az ördög felhasználja a spiritizmust, hogy milliókat vezessen félre olyanok közül, akik inkább jelekben és csodákban hisznek, mint Isten Igéjében, fennáll-e a veszélye annak, hogy minket is becsapjon, ha lelki tapasztalatunk érzelmeken és érzéseken alapszik? Mire vágyunk jobban: jelekre és csodákra, vagy pedig Isten Szavának igazságaira? Kérd meg csoportod tagjait, hogy elmélkedjenek az alábbi kérdéseken:

- 1 Milyen szerepet játszanak az érzelmeid a vallásos tapasztalatodban? Mit teszel, ha az érzéseid által sugallt út nem egyezik az Isten Igéje által mutatott úttal? Megbízhatóak a sejtéseid, amikor a helyes utat keresed? Magyarázd meg a válaszodat! Mit tennél, ha megjelenne előtted egy elhunyt szeretted? Mi az egyetlen védekezési mód a spiritizmus csalása ellen, mely megpróbálja aláaknázni Isten Igéjét?
- 2 A szombat ünneplésének vasárnapra történő áthelyezése az Isten Igéjétől való eltávolodást bizonyítja. Sátán gyakran kifinomult csalásokkal dolgozik, ravasz stratégia. Lehet, hogy a kompromisszumok veszélyes területén tartózkodunk? Ha igen, melyek lennének azok a kompromisszumok? Szerinted melyek a legnagyobb kihívások a megalkuvások tekintetében, amelyekkel egyházunknak szembe kell néznie napjainkban?
- 3 Beszéljétek meg a következő idézetet! „Sátán csodákat tesz, hogy félrevezesse az embereket, és hatalmának felsőbbrendűségével dicsekszik. Az egyház úgy tűnhet, hogy elesik, de nem fog. Talpon marad, miközben

Sion bűnösei megrostáltatnak – a konkolyt elkülönítik az értékes búzától. Nehéz próba ez, de megkerülhetetlen. Csak azok maradnak meg az igaz és hűséges hívők között, akik győztek a Bárány vére és bizonyágtételük szava által” (Ellen G. White magyarázata. *Adventista Bibliakommentár*, 7. köt., 911. o.). Az idézet mely elemei vonják magukra a figyelmet? Miért?

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 1. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: Máté 27:45-50; Lukács 5:18-26; Efezus 2:8-10; Jelenések 13:15-17; 14:4, 12

Alapige: „És láték más angyalt feljöni napkelet felől, akinek kezében vala az élő Istennek pecsétje; és nagy szóval kiálta a négy angyalnak, akinek adatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek, ezt mondván: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, míg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon” (Jel 7:2-3).

Amikor tanulmányozzuk a végidei eseményeket a fenevad bélyege kapcsán, szembeötlő a különbség Isten kormányzata és a lelkek ellenségének működése között. Amint megállapítottuk, a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem központi kérdései a hűség, a hatalom és az imádat. Jelenések 13. fejezetében a fenevadat, Dániel 7. fejezetében a kis szarvat, 2Thesszalónika 2. fejezetében a kárhozat fiát ábrázoló próféciaik mind egy, az Isten tekintélyét bitorló hatalomként mutatják be, amely hűséget követel és a hamis imádat rendszerét vezeti be, még hozzá erőszakkal, kényszerítéssel és időnként megvesztegetéssel vagy jutalmazással – mindezt annak érdekében, hogy kierőszakolja magának az imádatot. Ezzel szemben Isten országának nagy motiváló ereje a szeretet. Isten népe nem a fenevad imádatában, hanem Isten tiszteletében leli legnagyobb örömét. Tagjai elkötelezik magukat az Úr mellett, tudva, hogy Ő mennyire elkötelezte magát mellettük. Csak egy dolog van, ami a végidőben bármelyikünket is megmenthet a fenevad bélyegének felvételétől – Jézus szeretete, ami olyan mély, hogy semmi nem törheti meg a hozzá fűződő kapcsolatunkat.

Ebben a tanulmányban tovább boncolgatjuk az itt említett témákat.

Amint Jel 14:7 versében láttuk, Isten mindenkit a Teremtő imádatára szólít. Ez az első angyal üzenete. A 8. versben hangzik el a figyelmeztetés „Babilon”, a hamis vallási rendszer ellen, amelynek gyökerei visszanyúlnak az ókori Babilonhoz. Ez a második angyal üzenete.

Jel 14:9-10 verseiben a harmadik angyal óv a fenevad imáadásától. Nagy hangon hirdeti: *„Ha valaki imádja a fenevadat és annak képmását, és felveszi annak bélyegét homlokára vagy kezére, az is iszik majd Isten haragjának borából, amelyet elegyítetlenül készített el haragjának poharában, és tűzben és kénköben győtrődik a szent angyalok előtt és a Bárány előtt”* (ÚRK).

1 Olvassuk el Jel 14:12 versét! Isten végidei népének melyik két jellemzőjét fedezzük itt fel? Miért fontos mind a kettő?

A „béketűrésnek” vagy „hosszútűrésnek” fordított görög szó a *hüpo-moné*, amit fordíthatunk úgy is, hogy „állhatatosság”. Az utolsó időben Istennek lesz egy népe, akik hűségesek hozzá a tapasztalt ellenállás és heves üldöztetés dacára is. Az Úr kegyelme által állhatatosan kitartanak, létük középpontjában Isten áll, az életük kegyelemmel teljes és engedelmes.

A Teremtő imádása (Jel 14:7) éles ellentétben áll a fenevad imáadásával (Jel 14:9), és abban mutatkozik meg, hogy lesz egy nép, amelyik megtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét (Jel 14:12). A Krisztushoz vagy a fenevadhoz való hűségért dúló végső küzdelemben központi téma az imádat, és ennek meghatározó eleme lesz a szombat.

2 Olvassuk el Róm 8:1-4, Ef 2:8-10 és Kol 1:29 verseit! E szakaszok szerint mi következik a hit általi életből?

Hit által részesülünk Krisztus kegyelmében, így az életünk átalakul. A Megváltó hűséges követői nemcsak hisznek Jézusban, hanem el is nyelik Jézus hitét, a végidőben olyan lesz a hitük, mint Jézusé, és hozzá hasonlóan mindhalálig hűségesek maradnak.

Mennyire vagyunk hűségesek a kis dolgokban? Ezek szerint mi várható, amikor az igazi megpróbáltatások jönnek (lásd Lk 16:10)?

- 3** Olvassuk el Mt 27:45-50 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből a részből Krisztus szenvedéséről a kereszten? Miért kérdezte az Atyától, hogy „*miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46, ÚRK)? Mit jelent „*Jézus hite*”? Hogyan viálgít rá erre ez a jelenet?

A kereszten függve, amikor sötétség borult rá, a világ bűneinek, vétkeinek kárhozatása alatt roskadozva, az Atya szeretetének érzésétől elvágva Jézus az Atyával való kapcsolatára hagyatkozott, amit egész életében ápolt. Vagyis már a kellemes időkben maradéktalanul az Atyára bízta az életét, amivel a legrosszabb időre, a keresztre készült fel. A Megváltó bízott, még akkor is, amikor a körülmények kételkedésre készítettek volna. Akkor sem adta fel, amikor úgy tűnt, mintha az Atya elhagyta volna.

„A félelmetes sötétségben, amikor látszólag elhagyta Isten, Krisztus az utolsó cseppig kiitta az emberi szenvedés poharát. Azokban a szörnyű órákban az Atya elfogadásának bizonyítékára bízta magát, amit korábban kapott tőle... Krisztus hit által győzött” (Ellen G. White: *Christ Triumphant*. 277. o.).

Jézus hite olyan mély, bizalommal teljes, elkötelezett, hogy nem in-gathatja meg a világ összes démona, sem a földi megpróbáltatások teljes köre. Akkor is bízik, ha nem látja, nem érti a dolgokat, kitart, amikor alig van min kitartani. „*Jézus hite*” ajándék, amit hit által kapunk és ami átsegít az előttünk álló krízisen. Akkor tudjuk Krisztust valóban imádni, ha a szívünkben él, csak így tudunk hűségesen kitartani, amikor ránk akarják kényszeríteni a fenevad bélyegét.

Viszont ez nem jelenik meg csak úgy, hirtelen. Isten népének most kell napról napra megtanulnia hitből élni, nem számít, hogy könnyű vagy nehéz időkben, amikor Isten közelinek tűnik vagy éppen távolinak. „...az igaz ember hitből él” (Gal 3:11; lásd még Hab 2:4). Most van a felkészülés ideje. Minden mostani megpróbáltatás, amit hittel állunk ki, drága gyümölcsöt teremhet az életünkben.

Gondoljunk az életünknek egy olyan időszakára, amikor minden össze-dőlni látszott, mintha csak a hit maradt volna. Hogyan vészeltük át? Mi-lyen tanulságokat szűrtünk le az esetből? A tapasztalatunkból mi segíthet másoknak is, akik talán hasonló nehézségeket élnek át?

A fenevad bélyegét illető prófécia vallási türelmetlenséget, gazdasági bojkottot, üldözést és végül halálos rendeletet említ. Meglepő azonban, hogy bátorító üzenet is van benne. Isten még a legnehezebb időben is megtartja népét, „*akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét*” (Jel 14:12)! A parancsolatok közé tartozik természetesen a negyedik, a szombat parancsolata is.

Jelenések 13. fejezetében a fenevad bélyegéről szóló prófécia beszámol Sátán legnagyobb dobásáról az Isten elleni háborúban. Az első stratégiája a megtévesztés. Ez a fejezet közli, hogy a jövőben az ördög majd egy földi, vallási-politikai hatalom által fog cselekedni, erőszakot alkalmazva, és ezt a hatalmat nevezi fenevadnak. Természetesen nem újkéletű dolog a vallási üldözés, attól kezdve történik, hogy Kain megölte Ábelt, amiért, ahogy Isten kijelentette, tisztelte az Urat (lásd 1Móz 4:1-8). Jézus beszélt arról, hogy a hívőket üldözni fogják az 1. századtól kezdve a korszakokon át: „*Eljön az óra, amikor mindaz, aki megöl titeket, úgy véli, hogy Istennek tesz szolgálatot*” (Jn 16:2, ÚRK; lásd még Mt 10:22; 1Pt 4:12).

A fenevad bélyegéről szóló prófécia ennek a gonosz láncolatnak az utolsó láncszeme. A múltbeli üldözésekhez hasonlóan szintén azért tervezik ki, hogy mindenkire rákényszerítsenek egy bizonyos hitrendszert, valamint az istentisztelet általuk jóváhagyott formáját.

4 Olvassuk el Jel 13:15-17 szakaszát! Mivel áll szemben Isten népe a végső válság idején?

A prófécia szerint az üldözés gazdasági szankciókkal fog kezdődni: „*Senki ne vehessen, se el ne adhasson semmit*”, ha nincs rajta „*a fenevad bélyege*”. Amikor ez megtörténik, az emberek túlnyomó többsége megadja majd magát. Aki pedig szembeszegül, az végül halálos ítélet alá esik.

Az ördög apró kompromisszumokra csábítva felkészíti a magukat kereszténynek vallókat arra, hogy felvegyék a fenevad bélyegét, amikor a jövőben majd beköszönt a végső megpróbáltatás. Isten szeretete az, ami megerősít bennünket és megtart az előttünk álló zavaros időkben.

Olvassuk el Gal 6:7-9 verseit! Pál ugyan nem a végidei eseményekkel kapcsolatban írta ezt, miért alkalmazható mégis a fenevad bélyege és a hűség kitartás összefüggésében is?

5 Jel 13:1-2 szerint honnan jön a fenevad? Kitől nyeri a hatalmát?

Jelenések 13. fejezetében az első fenevad a sárkánytól kapja erejét, királyi székét és hatalmát. Jel 12:9 és 20:2 versei megnevezik, hogy Sátán a sárkány. Ravasz ellenfél, földi erők által fejti ki a tevékenységét. Jel 12:3-5 versei szerint megpróbálta megölni az asszony „fiát” a születésekor. A fiúgyermek később „*elragadtatott Istenhez és az ő trónjához*” (Jel 12:5, ÚRK). Ez természetesen Krisztusra utal. Amikor Sátán el akarta pusztítani Krisztust, Heródes és a Római Birodalom által cselekedett. Később Pilátus, római kormányzó ítélte halálra, római hóhérok szögezték keresztre, római katona döfte belé a dárdát és a sírját is római katonák őrizték. Jel 13:2 szerint a pogány Római Birodalom által munkálkodó sárkány, azaz Sátán adja majd a királyi székét a felemelkedő fenevad hatalmának.

„A sárkány elsődleges értelemben Sátánt jelképezi, másodlagos értelemben azonban a Római Birodalmat... A Római Birodalmat követő hatalom, amely a sárkánytól kapta *»az erejét, trónját és nagy hatalmát«* (Jel 13:2, ÚRK), nyilván Róma pápai korszaka” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 817. o.). A. C. Flick történész úgy magyarázza, hogy „Róma politikai romjai közül emelkedett fel a nagy erkölcsi birodalom a római egyház *»óriási formájában«*” (A. C. Flick: *The Rise of the Medieval Church*. 1900, 150. o.; idézi *The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 817. o.).

6 Milyen ellentétet látunk Jel 13:3 és 14:4 versei között?

Az „*egész föld*” követi a fenevadat, Istennek azonban lesz egy népe, akik „*követik a Bárányt*”. Vagy az egyik oldalt, vagy a másikat kell választani, vagy Jézus mellett, vagy ellene. Nem lesz köztes, semleges terület, mint ahogy most sincs. Ha valaki nem kötelezi el magát szilárdan Jézus mellett, akár tudatosan, akár nem, az a másik oldalhoz húz.

„És mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért, de aki mindvégig helytáll, az megtartatik” (Mt 10:22, ÚRK). Mennyire állsz készen mindvégig kitartani?

7 A fenevad hatalmának mely azonosító jeleit fedezzük fel Jel 13:4-5 verseiben?

A fenevad *A jelenések könyvében* egy hitehagyóvá lett vallási erő szimbóluma, ami a pogány Rómából emelkedik fel és világszéles rendszerré növekszik. Jel 13:5 szerint káromló hatalom. Az Újszövetségben az minősül káromlásnak, ha valaki Isten előjogait tulajdonítja önmagának.

8 Olvassuk el Lk 5:18-26 és Jn 10:33 verseit! A káromlás melyik két elemét azonosítják ezek a részek?

A vezetők istenkáromlással vádolták Jézust, az Ő esetében igazságtalanul, mert Isten minden előjogával és hatalmával rendelkezik, beleértve azt is, hogy megbocsáthatja a bűneinket, hiszen Ő Isten. Ezért is mondta olyan határozottan: „Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát” (Jn 14:9)?

1Tim 2:5 versében az áll, hogy csak egy közbenjáró van Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus. Ezzel szemben a római egyház azt tanítja, hogy a pap a közbenjáró Isten és a bűnös emberiség között. Csak-hogy mivel a pap is bűnös ember, nem lehet a közbenjárónk, hiszen neki is szüksége van közbenjáróra. Istenkáromlást jelent még az is, ha valaki Istennek mondja magát vagy Isten helyére áll. Nézzünk meg csak két kijelentést a római egyház mérvadó forrásaiból!

„A pápa méltósága oly nagy és magasztos, hogy már nem csupán ember... olyan, mintha Isten lenne a földön” (Lucius Ferraris: *Prompta Bibliotheca*. 2. cikk: „Papa”, 1763, 6. köt. 25–29. o.).

XIII. Leo pápa így dicsekedett: „Mi [a pápa] töltjük be a földön a Mindenható Isten helyét” (*The Great Ecnyclical Letters of Pope Leo XIII*. New York, 1903, Benzinger, 193. o.).

Ezek az állítások még fontosabbnak tűnnek annak fényében, hogy az „anti-” előtag nem mindig azt jelenti, hogy „ellen”, hanem azt is, hogy „helyett”, „helyében”. Ebből következően az „Antikrisztus” azt jelenti, hogy „Krisztus helyett”.

„A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek már egészen az elején az volt Sátán célja, hogy Isten törvényét megdöntse, ezért lázadt fel a Teremtő ellen. A mennyet ugyan el kellett hagynia, de a harcot folytatta a földön. Szívósan igyekszik az embert elámítani, hogy rá tudja venni Isten törvényének áthágására. Az, hogy ez Isten egész törvényének félredobásával történik vagy csak egyetlen szabály elvetésével – az eredmény végtére is ugyanaz [...] Sátán, hogy a menny törvényét lejárassa, kiforgatta a Biblia tanításait. Így tévedések kerültek sok ezer ember vallásába, akik azt vallják, hogy hisznek a Szentírásban. Az igazság és a tévelygés közötti utolsó nagy összecsapás csupán az Isten törvénye miatti hosszú küzdelem végső csatája. Mi most kapcsolódunk be ebbe a harcba, az emberi törvények és Jahve rendelkezései, a Biblia vallása és a mesék és hagyományok vallása közötti küzdelembe” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 240. o.).

Amint láttuk, a szombatünneplésnek az adja a lényegét, hogy Krisztus a Teremtő. Jézus következetesen kiemelte annak a jelentőségét, hogy „*az embernek Fia ura a szombatnak*” (Lk 6:5; lásd még Mt 12:8; Mk 2:28). A szombat örök emlékeztető az identitásunkra, arra, hogy emberként kik vagyunk. Minden embernek értéket tulajdonít. Folyamatosan megerősíti azt, hogy teremtmények vagyunk, a Teremtőnk pedig méltó a szövetségi hűségünkre és imádatunkra. Ezért gyűlöli annyira az ördög a szombatot, az arany kapcsot, ami összeköt bennünket a Teremtővel, ezért is lesz ennek a napnak döntő szerepe a végső válságban.

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 22–28;

Ellen G. White: Az imádság, 22. fej., folytatás a fejezet végéig

1. Hogyan írja le a 22. zsoltár szerzője az ő szívének állapotát?

2. Kicsoda megy fel az Úr hegyére, és kicsoda áll meg az Ő szent helyén?

3. Kinek mutatja meg az Úr az utat, amelyen járnia kell? _____
4. Mit kért, miért esedezett Dávid? _____
5. Mit tegyünk az egészségünk helyreállításáért?

Általános áttekintés

A Jelenések az ellentétek könyve. E heti tanulmányunk Isten pecsét-jével és a fenevad bélyegével foglalkozik. A századok folyamán a szombat az Isten iránti odaszentelődés különleges jele volt. A szombat tárta fel előttünk, hogy Isten a világegyetem Teremtőjének minőségében méltó az imádatunkra. A fenevad bélyege szintén az imádat kérdésére vonatkozik. Sátán bevezetett egy hamis szombatot – a hét első napját – tekintélye jelképeként. A Krisztus és Sátán közötti utolsó konfliktus arra összpontosít, hogy ki méltó a világegyetem vezetésére. Mivel Jézus az Életadó, Ő az, aki méltó az imádatunkra. Sátán mindezt tudja, és annak is tudatában van, hogy ez a jó és a rossz közötti nagy küzdelem egyik legfontosabb szempontja. Ezért támadja a szombatot, Isten teremő tekintélyének jelképét.

A szombat központi helyet foglal el az utolsó küzdelemben, ezért legfőképpen Isten törvényét érik majd a támadások. E heti tanulmányunkban a világ utolsó háborújának aspektusait vizsgáljuk meg. Jelenések 14:12 versében olvassuk: „Itt van a szenteknek békességes tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” Krisztus maradéka az utolsó időben rendelkezik a hit általi megigazulás ajándékával, amely képessé teszi a választottakat megtartani Isten parancsolatait.

Ezen a héten egyértelműen azonosítani fogjuk Jelenések 13. fejezetének tengerből feljövő fenevadát. Látni fogjuk, hogy ez a hatalom, mely bitorolja Isten tekintélyét, a sárkánytól és Sátólól kapja az erejét. Ez a fenevad a Római Birodalom romjai közül támad fel, és magának Istennek az előjogait tulajdonítja magának.

Magyarázat

Mindazok, akik elfogadják a hármass angyali üzenetet, eltávolodnak Babilontól és hamis tanításaitól, következésképpen két dologért is dicséretben részesülnek: engedelmességükért és Jézusba vetett hitükért (Jel 14:12). Türelmetlenül várják Jézus második eljöveteletét, állhatatosak és tántoríthatatlanok a hitben és az Isten törvénye iránti engedelmisségben. A „Gill's Exposition of the Bible” c. bibliakommentárban egy nagyon tanulságos kijelentést olvashatunk: „Itt vannak mindazok, akik Isten és nem emberek parancsolatait tartják meg, az evangéliumot,

és nem az antikrisztus hagyományait. Úgy gyakorolják mindezt, mint kezdetben, minden változtatás és hamisítás nélkül. Megtartják Isten parancsolatait, mert azokat maga Isten adta; szeretetből teszik, az Ő dicsőségét szemlélve. Különböznek a fenevad imádoitól, és védve vannak a hitehagyás bűnétől; az asszony magvának tanúi és maradéka, akikkel a sárkány a fenevad által hadakozott” (Comments on Revelation 14:12 [biblestudytools.com/commentaires/gills-exposition-of-the-bible/revelation-14-12.html]).

A kegyelem által megmentett maradék abban különbözik a tengerből feljövő fenevad hatalmát imádó emberektől, hogy szereti Jézust és engedelmeskedik az Ő parancsolatainak. Rendelkezik a Jézus hitével, azzal a Jézusba vetett minőségi hittel, amely győztessé teszi őt. Hite az engedelmességben gyökerezik, és rendíthetetlenül megáll, amikor a többség térdet hajt a tengerből feljövő fenevad hatalma előtt. A szívében él Jézus. A kereszten Üdvözítőnk mindvégig bízott mennyei Atyja szeretetében, akkor is, amikor már nem érezte gondoskodását és törődését iránta, aki a világ összes bűnét magán hordozta. Jézus szívében élő hite képessé tesz minket életünk minden tapasztalatában bízni mennyei Atyánkban.

A tengerből feljövő fenevad azonosítása

A Jelenések 13. fejezetében megjelenő, tengerből feljövő fenevad ismertetőjelei egyértelműek. E heti tanulmányunkban három jellegzetes tulajdonságát vizsgáljuk meg. Az első sajátága hatalmának eredetére utal: „... és a sárkány adá az ő erejét annak [a tengerből feljövő fenevadnak], és az ő királyi székét és nagy hatalmát” (Jel 13:2). Ki ez a sárkány, aki a tengerből feljövő fenevadra átruhazza az erejét, trónját és hatalmát?

A sárkányról a 12. részben olvasunk. Jelenések 12:3–5 szakaszából megtudjuk, hogy a „sárkány” – az ördög – megpróbálta megsemmisíteni a „fiú-magzatot”, aki „elragadtaték Istenhez és az Ő királyi székéhez”, ami egyértelmű utalás Krisztusra. A sárkány világosan azonosítható ezekben az igeszakaszokban: Isten Szava félreérthetetlenül kijelenti, hogy az ördögről, Sátánról van szó (Jel 12:8–9). Isten és az ember ellensége áll a tengerből feljövő fenevad mögött. Az ördög azonban emberi ügynökök által dolgozik. Isten az Ő egyháza által végzi szolgálatát a földön, és hasonlóképpen cselekszik Sátán is: egy hatalmas, elbukott, Isten igazságát elutasító és törvényének hátat fordító vallási szervezet által végzi romboló munkáját. Habár a sárkány *elsősorban* Sátánt jelképezi, annyira közel állt a pogány Róamához, hogy *másodlagos érte-*

leben a Római Birodalom szimbóluma is (vö. Dán 7:7). Sátán felhasználta a pogány Rómát, amikor megpróbálta megölni Jézust közvetlenül a születése után (Mt 1:1–20), majd újból a pogány Rómához folyamodott, hogy keresztre feszítse Krisztust:

- egy RÓMAI kormányzó – Pilátus – ítélte őt halálra (**Mt 27:2, 17–26**),
- egy RÓMAI hóhér szegelte keresztre (**Mt 27:27, 35**),
- egy RÓMAI katona szúrta át a szívét egy lándzsával (**Jn 19:34**),
- RÓMAI pecsétet tettek a Jézus sírját eltorlaszoló kőre (**Mt 27:66**),
- RÓMAI helyőrség vigyázott a sírjára (**Mt 27:62–65**).

A későbbiekben a sárkány – szintén a pogány Róma által – átadta a tengerből feljövő fenevadnak a helyét (királyi székét). Erre a felhatalmazásra akkor került sor, amikor Nagy Konstantin római császár elhatározta, hogy a birodalom fővárosát Rómából Konstantinápolyba költözteti, aminek köszönhetően hatalmi vákuum jött létre Rómában, a császárok birodalmi városában.

„[Nagy Konstantin] kelet felé húzódott, nyílt utat hagyva ezáltal Róma püspökei számára.” „A pápaság nem más, mint a letűnt Római Birodalom »szelleme«, amely »saját sírján« ülve királyként uralkodik” (Arthur P. Stanley: *Lectures on the History of the Eastern Church* [New York: Charles Scribner's Sons, 1862], 305. o.). A tengerből feljövő fenevad tehát Jelenések 13. fejezetében a pápaság vallási rendszere. Tartsuk mindig szem előtt, hogy itt egy rendszerről beszélünk, nem pedig annak tagjairól. A tengerből feljövő fenevad nem egy személy, hanem egy hamis vallási szervezet.

A második ismertetőjel, amelyet Jelenések 13. fejezete feltár előttünk a tengerből feljövő fenevad azonosításához, nagymértékben hasonlít az első jellegzetességére. Olyan vallási hatalomról van szó, amely megparancsolja, hogy imádják őt. Jelenések 13:3–4 szakasza kijelenti, hogy „az egész föld követé a fenevadat... és imádák a fenevadat.” Az itt bemutatott vallási szervezet olyan egyetemes rendszerré alakul át, amely kiköveteli az imádatot.

Ez a megjegyzés elvezet a harmadik ismertetőjelhez, melyet Jelenések 13 feltár előttünk a tengerből feljövő fenevad azonosításához: a káromlás (Jel 13:5–6). Mi a káromlás a Biblia szerint? Az Úr Jézust két alkalommal is káromlással vádolták, igazságtalanul, amiből megtudhatjuk, hogy mit tart a Szentírás káromlásnak: (1) egy ember kijelenti önmagáról, hogy ő Isten, vagy magának tulajdonítja Isten előjogait; (2) valaki azt állítja magáról, hogy van hatalma megbocsátani a bűnöket. A Jézus esetében a vádak igazságtalanok voltak, hiszen Ő Isten volt, és most is az,

rendelkezik Isten minden hatalmával és előjogával, beleértve azt is, hogy hatalma van megbocsátani a bűnöket. (Ld. Jn 10:33; Lk 5:21.)

A Római Egyháznak két megkülönböztető jellemzője van, amit a Biblia káromlásnak nevez. Az első: azt állítja magáról, hogy van hatalma megbocsátani a bűnöket; a második: a pápa olyan szerepkörrel bír a földön, amivel egyedül Isten rendelkezhet.

Jézus a mi igazi főpapunk, és egyedül Ő bocsáthatja meg a bűneinket. Ugyan nem vagyunk eléggé igazak ahhoz, hogy megjelenhessünk Isten előtt, és szükségünk van Közbenjáróra, a hihetetlenül jó hír azonban az, hogy van Közbenjárónk: Jézus Krisztus! A Szentírás azt tanítja, hogy „egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2:5).

Ami pedig a káromlás második bibliai meghatározását illeti: a Római Egyház „eleget tesz” ennek a definíciónak, amit a következő idézet is kellőképpen alátámaszt. „A pápa oly mértékben méltó és felmagasztalt, hogy többé már nem csak ember, hanem olyan, mint Isten: ő Isten földi helytartója. [...] Következésképpen a pápa hármaskoronát visel: ő a menny, a föld és az alsó helyek királya. [...] A királyok királya, akire a mindenható Isten a mennyországból rábízta a vezetést” (Lucius Ferraris: *A pápa*. Prompta Bibliotheca, 2. cikk [„Handy Library”], [Velece, Olaszország: Gaspar Storti, 1772], 6. köt., 26–29. o. Latin nyelvű, újra-nyomtatva [Róma: Press of the Popaganda, 1899]).

A Jelenések könyve felmagasztalja Jézust, azonosítja Isten végidei népét, és feltárja a fenevad megkülönböztető jegyeit, hogy felkészülhessünk az előttünk álló nagy küzdelemre.

Alkalmazás

Elmélkedésre

Néha túl keménynek, szigorúnak tűnhet egyesek számára, hogy Isten egy olyan vallásos szervezetet ítél el, amely sok jót tett a világban emberbaráti küldetésével, az oktatásban és az egészségügyben végzett szolgálataival. A lényeges kérdés nem az, hogy tett-e jót vagy sem ez a szervezet. Az igazán fontos kérdések ezek: Hűséges-e ez a szervezet Jézushoz és a Szentírás tanításaihoz? Mi rejtőzik egyetemes befolyása mögött, amelynek köszönhetően az egyház és az állam egységére vezeti a világot? A Jelenések könyve feltárja előttünk, hogy Róma támogatásával a vallásszabadság korlátozva lesz, gazdasági megszorításokat fognak alkalmazni mindazokkal szemben, akik nem engedelmessé válnak a rendeleteinek, és

végül üldözni fogják Isten népét, a hűségeseket börtönbe zárják, halálra ítélik.

Kérd meg csoportod tagjait, hogy olvassák fel, majd beszéljék meg e heti leckénk három lényeges gondolatát:

- 1 Légy figyelmes arra, ami a világban történik!** A Jelenések könyvének próféciái egy vallási-politikai egyesülést jövendölnek meg. Jézus ezt mondta tanítványainak a keresztre feszítés előtt: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jó el a ti Uratok” (Mt 24:42). Mit akar Jézus mondani, amikor vigyázásra szólít fel? Hogyan valósítjuk ezt meg a gyakorlatban?
- 2 Légy készen!** Most kell felkészülnünk a világ végső válságára. A válság általában nem fejleszti a jellemet, hanem leleplezi azt. Most van az idő, amikor meg kell erősödnünk „az Úrban és az Ő hatalmas erejében” (Ef 6:10). Gondolj életed egy válságos stádiumára, amelyet nemrég éltél át! Mit tudtál meg magadról ebben az időszakban? Jellemed mely részletein kell még csiszolnod, hogy javíts Istennel való járásodon? Hogyan készülünk fel Krisztus második eljövetelére?
- 3 Légy aktív!** Jézus mondta: „Tanúim lesztek.” Most van az idő, amikor cselekednünk kell, Isten szeretetét, Szavát és világvégeire figyelmeztető üzenetét hirdetni a körülöttünk élőknek! Milyen módon tehetsz bizonyosságot a hitedről az előtted álló héten?

Isten pecsétje és a fenevad bélyege, 2. rész

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 20:8-11; 5Mózes 6:8; 11:18; Dániel 7:25; 2Thesszalonika 2:3-4; Jelenések 12:6, 14

Alapige: „Ha valaki fogságba visz mást, ő is fogságba megy; ha valaki fegyverrel öl, fegyverrel kell annak megöletni. Itt van a szentek békeséges türése és hite” (Jel 13:10).

A 15. században fenn, az észak-olasz Alpok Piemont völgyeiben éltek a valdensesk, akik eltökélték, hogy hűek maradnak ahhoz, ahogyan a Bibliát megértették. Hevesen üldözték őket, amiért állhatatosan kitartottak Krisztus mellett. 1488-ban Loyse völgyében a római egyház a hitük miatt brutális kegyetlenséggel lemészároltatta a valdenseket. Az üldözés újabb hulláma a 17. században csapott fel, amikor a szavojai herceg egy nyolcezer fős sereget küldött a valdensesk területére, hogy a helybeliek az otthonaikban szállásolják el a katonákat. A valdensesk engedtek is a parancsnak. Ez a stratégia azonban csupán azt szolgálta, hogy a katonák könnyen hozzáférhessenek áldozataikhoz. 1655. április 24-én hajnali 4 órakor megadták a jelet, és kezdetét vette a vérengzés, négyezernél is többen haltak meg.

Sajnos a történelem gyakran megismétli önmagát. A „fenevad bélyegéről” szóló prófécia a korszakokon átívelő vallási üldözés gonosz láncolatának utolsó láncszemét vázolja fel. A múltbeli üldözésekhez hasonlóan ezzel is az a cél, hogy bizonyos hitelvi és istentiszteleti rendszert erőltessenek rá mindenkire. Azonban ahogy mindig, Istennek ekkor is lesz egy népe, amely nem adja meg magát.

Június 17. – **A menekültek napja**

Amint az eddigiekben említettük, Jelenések 13. és 14. fejezetének fenevadjai az egész világra kiterjedő hamis istentiszteleti rendszert írnak le. És ez még nem minden!

1 Olvassuk el Dán 7:25, Jel 12:6, 14 és 13:5 verseit! A korábbi századok valósi világában mennyi ideig dominált ez a hatalom?

A fenevad egy meghatározott ideig dominált a történelemben. A szimbolikus idői próféciaokban egy prófétai nap egy valóságos évvel egyenlő. 4Móz 14:34 versében ezt olvassuk: „*egy-egy napért egy-egy esztendő*”. Ez bibliai elv, ami szerint egy nap egy évnek számít. Isten erről újabb kijelentést is adott: „*Egy-egy napot egy-egy esztendőül számítottam néked*” (Ez 4:6). Ez az elv folyamatosan pontosnak bizonyult a Biblia idői prófeciáinak magyarázatánál, mint például Dán 9:24-27 szakaszában a hetven hét esetében. A Jel 13:5 versében említett negyvenkét hónapnyi idő – harminc napos hónapokkal számolva – ezerkétszázhatvan prófétai napra, vagyis valóságos évre jön ki. Az ősi kalendáriumokban rendszerint háromszázhatvan napos évek szerepeltek.

A 4. században Konstantin római császár az egész birodalom területén törvényesítette a kereszténységet. Amikor Kr. u. 330-ban a fővárosát áthelyezte Bizáncba, hogy egyesítse birodalma keleti és nyugati részét, Rómában hatalmi vákuum alakult ki, és a pápa töltötte be a keletkezett űrt. Nemcsak erős vallási vezető, hanem politikai hatalom is lett, akivel Európában számolni kellett. Kr. u. 538-ban a pogány Justinianus császár hivatalosan Róma püspökének adományozta a hit védelmezője szerepet. A középkori egyház befolyása erős volt Kr. u. 538 és 1798 között, ez idő alatt került sor a tanulmány bevezetőjében említett szörnyű üldözésre is. 1798-ban azonban Napóleon tábornoka, Berthier foglyul ejtette a pápát, pontosan beteljesítve ezzel a prófeciát.

Berthier a seregével elfogta VI. Piusz pápát, és azon nyomban eltávolította a pápai trónról. A pápaságot ért csapás súlyos volt, de amint Jel 13:12 kijelenti, a halálos seb begyógyul, és a világ még sokkal többet fog hallani erről a hatalomról.

Gondoljunk bele, mennyire bámulatos a bibliai prófécia! A jövőbeli eseményekről felfedi előttünk az Istentől jövő ismeretet. Ezek szerint miért bízhatunk az Úrban azokkal a prófeciákkal kapcsolatban is, amelyek még beteljesedés előtt állnak?

2 Mit jövendölt Pál az utolsó napokra vonatkozóan 2Thessz 2:3-4, 9-12 verseiben? Milyen jelekkel azonosította a fenevadat, az antikrisztust?

Pál apostol figyelmeztette a keresztény közösséget az Isten Igéjének igazságától való elszakadásra. Aggodalommal töltötte el, hogy a hitehagyás magvai már bekerültek az újszövetségi egyházba, amelyek majd a későbbi századokban, Krisztus második adventje előtt bontakoznak ki teljesen. Hamis evangélium jelenik meg az egyházban, elferdítve Isten Igéjét.

Sátán áll a hitehagyás mögött. Ő az igazi „*bűn embere*”, „*aki ellene veti és fölébe emeli magát mindennek, amit istennek*” (ÚRK) tartanak, és „*maga ül be mint Isten az Isten templomába*” (2Thessz 2:4). A „nagy csaló” azonban emberi eszközök által akarja végrehajtani a szándékait. Dániel és Jelenések azonosító jellemzői rámutatnak, hogy Dániel 7. fejezetében a kis szarv, Jelenések 13-14. fejezetében a fenevad, illetve 2Thesszalónika 2. fejezetében a „*bűn embere*” egy és ugyanaz.

Az Adventista Bibliakommentár így fogalmaz: „Dániel prófeciájában a pogány Rómát követő káromló hatalmat ha összehasonlítjuk... Jánosnak a párduchoz hasonló fenevad szimbólumával... akkor sok hasonlóságot találunk a három leírás [a kis szarv, a fenevad és a bűn embere] között. Ez arra a következtetésre vezet, hogy Dániel, Pál és János ugyanarról a hatalomról... a pápaságról beszél” (*The SDA Bible Commentary*. 7. köt. 271. o.).

Rendkívül fontos észben tartani, hogy a bibliai prófécia olyan vallási rendszert mutat be, ami engedményeket tett Isten Igéje vonatkozásában, az evangéliumot emberi hagyományokkal cserélte fel és elsodródott a bibliai igazságtól. Ezek a próféciaák Istentől származnak, aki felmérhetetlen szeretettel fel akar készíteni egy népet Jézus eljövetelére. Ugyanakkor a jövendölések feddést jelentenek az Isten Igéjétől eltávolodó, hitehagyó vallási szervezeteknek, amelyeknek azonban a tagjai nem feltétlenül távolodtak el Istentől (lásd Jel 18:4). Az üzenet egy milliókat megtévesztő rendszerről szól, a megtévesztetteket pedig nagyon szereti Krisztus, ezért nekünk is ehhez mérten kell bánnunk velük!

„Amit akartok azért, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták” (Mt 7:12). Hogyan kell ezt ez elvet alkalmaznunk, amikor a Jelenések 13-14. fejezetében szereplő fenevad hatalmával foglalkozunk?

Felmérésekből kiderül, hogy általánosságban mennyire csekély a bizalom az intézmények és a hatóságok iránt. Milliók kérdezik, hogy „hol van valaki, aki erkölcsileg alkalmas a világ vezetésére?” A *jelenések könyvének* próféciai rámutatnak: a vallási/politikai egység támogatásával a fenevad hatalma lesz az, amiről azt vélik, hogy betölti ezt a szerepet.

3 Olvassuk el Jel 17:12-14 szakaszát! Hogyan írja le János a föld történelmének záró jeleneteit? Milyen óriási ellentétet látunk itt?

Ebben a szakaszban János három fontos pontot említ meg. Először: a politikai erőknél „egy a szándékuk” (KAR), és „erejükét és hatalmukat a fenevadnak adják” (Jel 17:13, ÚRK). Másodszor: a hamisság konglomerációja (tömörülése) hadakozik Jézus, a Bárány ellen. Harmadszor: a föld utolsó háborújában Krisztus és a követői diadalmaskodnak. Nem a fenevad, hanem Jézus győz!

Gondolkodtál már azon, milyen stratégiát használhat az ördög, hogy egyesítse a nemzeteket? A történelem gyakran ismétli önmagát. A Római Birodalom összeomlásából fontos tanulságokat szűrhetünk le. Amikor az északról érkező germán törzsek végigdúlták Nyugat-Európát, Nagy Konstantin római császár a vallás felé fordult. Az egyházi tekintély az államhatalommal összefogva lett az az eszköz, amire Konstantinnak szüksége volt. A 4. században a vasárnap szentségének folyamatos erősítése tudatos politikai és vallási lépés volt, hogy a válság idején egységesítsék a birodalmat. A császár egységes birodalmat akart, a római egyház pedig azt akarta, hogy „megtérjenek”. Arthur Weigall, neves történész világosan fogalmaz: „Az egyház szent nappá tette a vasárnapot... leginkább azért, mert az volt a Nap heti ünnepe. Határozott keresztény irányelv volt a pogány ünnepek átvétele, hogy a hagyományok által vonzzák a népet, és az ünnepeknek keresztény jelentőséget adjanak” (*The Paganism in Our Christianity*. New York, 1928, Putnam's Sons, 145. o.).

Nagy válság idején, amikor az egész világ retteg, fájdalmak között van, az emberek kétségbeesetten várják, hogy valaki stabilitást és védelmet hozzon. Így került a múltban hatalomra a zsarnokság, és nincs okunk feltelezni, hogy ez nem történhet meg újra. A prófécia szerint valami kiváltja majd a végső eseményeket. Ugyan nem tudjuk, hogyan bontakoznak majd ki ezek az események, de a világ már tanúja volt, milyen hatalmas változások következhetnek be, méghozzá gyorsan. Nem tudunk részleteket abból, ami majd történni fog, de készen kell állnunk, bármi is jöjjön.

4 Hasonlítsuk össze Jel 14:9 és 12 verseit (lásd még 5Móz 6:8; 11:18)! Mi az a két tulajdonság, ami elválasztja Isten népét azoktól, akik felveszik a fenevad bélyegét?

Az egyik csoport a fenevadat imádja, a másik megtartja Isten parancsolatait (köztük a negyediket is, azt, amelyiknek megváltoztatására törekedett a fenevad hatalma) és megvan náluk Jézus hite. Ez az ellentét. A tengerből és a szárazföldből feljövő fenevad által az ördög igyekszik aláásni Isten tekintélyét, az istentisztelet lényegét, nevezetesen a szombatot támadva. A fenevad bélyegét vagy a homlokra, vagy a kézre teszik. A homlok a gondolkodás szimbóluma, a lelkiismeret, az értelem és az ítélőképesség helye, a kéz pedig a cselekedeteket, tetteket szimbolizálja.

Közeleg a nap, és valószínűleg gyorsabban, mint gondolnánk, amikor a vallásszabadságunkat korlátozó törvényeket adnak ki. Aki lelkiismeretesen követi Isten Igéjét és megtartja az Úr valódi szombatját, azt az egység és a társadalom jóléte ellenségének bélyegzik. „A bibliai szombat tisztelőit a törvény és a rend ellenségeinek fogják nevezni, akik ledöntik a társadalom erkölcsi korlátait, felfordulást és erkölcsi romlást okoznak, és Isten csapásait hozzák a földre. Lelkiismereti aggályait megátalkodottságnak, konokságnak és a felsőbbség semmibebevételének bélyegzik. Állampolgári hűtlenséggel fogják vádolni őket” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 506–507. o.).

A római egyház azt állítja, hogy egyházi tekintélyének a „bélyege” a vasárnap. „A Katolikus Egyház természetesen jogcímet formál arra, hogy a változtatás az ő tette volt... Vallási kérdésekben ez a bélyege egyházi hatalmának és tekintélyének” (*The American Catholic Quarterly Review*. 1883 január).

A jelenések könyve megjövendöli, hogy a jövőbeli nemzetközi válság idején a világunk radikális politikai, társadalmi, vallási és erkölcsi átalakuláson megy át, amelynek során kényszerrel akarják kötelezni az embereket a vasárnapünneplésre. Ekkor lesz a vasárnap a „fenevad bélyege”. Azt tehát nem tudjuk, mindez hogyan bontakozik majd ki, mert a Szentírás csak széles ecsetvonásokkal vázolja fel a képet. A nagy küzdelem kicsúcsosodásában vagy a fenevad, vagy a Teremtő imádása, illetve a hetedik nap, a szombat fog központi szerepet játszani.

Milyen szempontból mondhatjuk, hogy az emberek minden korban vagy Isten, vagy Sátán oldalán álltak? Miért nem lehet köztes terület? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy valójában melyik oldalon állunk?

Talán már most is történnek lépések az előttünk álló üldözés előkészítésére. 2012. június 6-án XVI. Benedek pápa sürgető felhívást intézett a római Szent Péter téren összegyűlt több mint tizenötezer emberhez. A vasárnap mindenképpen nyugalomnap legyen mindenki számára – mondta –, hogy így az emberek szabadon lehessenek együtt a családjukkal és Istennel. „A vasárnapot védve az emberi szabadságot védjük.” Ez természetesen nem ugyanaz, mintha mindenkitől megkövetelné a bibliai szombat helyett a vasárnap megünneplését, azt azonban mutatja, hogy a vasárnap „nyugalomnapnak” nevezése határozottan valós kérdés. Előbb-utóbb kiadnak ilyen törvényeket, és akik lelkiismeretesen engedelmeskednek Isten Igéjének és az igazi szombatot tartják meg, azokat kikiáltják a társadalom ellenségeinek.

Ebben a válságos időben Isten hűséges népe az Úr kegyelme és ereje által szilárdan ragaszkodik meggyőződéséhez, hogy Istent követi. Nem hajolnak meg a nyomás alatt. Ők nem a fenevad bélyegét, hanem Isten pecsétjét fogják megkapni. A régi időkben pecséttel hitelesítették a hivatalos dokumentumokat. Nem lehet meglepő számunkra, hogy Isten pecsétje a törvényébe ágyazódik. Az ókori pecséteknek meghatározó, egyedi jellege volt. Ézsaiás próféta kijelenti: *„Zárd le e bizonyásgtételt, és pecsételd le e tanítást tanítványaimnak”* (Ézs 8:16, ÚRK!).

5 Olvassuk el 2Móz 20:8-11 verseit! A bibliai pecsét mely elemeit találjuk meg a szombat parancsolatában? Mennyiben különbözik a szombat parancsa a többitől?

A negyedik parancsolatban megtalálható a hiteles pecsét három eleme. Először is a pecsét tulajdonosának a neve: „az Úr a te Istened” (2Móz 20:10). Másodszor a pecsét tulajdonosának a jogcíme: az Úr, aki „teremtett” (2Móz 2:11), Ő a Teremtő. Harmadszor pedig az a terület, amire kiterjed a fennhatósága: „az ég, a föld, a tenger és minden, ami azokban van” (2Móz 20:11). Jel 7:1-3 verse szerint Isten pecsétje csak a homlokra kerül, ami az értelmet szimbolizálja. Jézus tiszteletben tartja a választási szabadságunkat. Kér, hogy engedjük Szentlelkének formálni a gondolatainkat, mert így senki nem tud eltántorítani az Isten Igéjébe vetett hitünk horgonyától (Ef 4:30). Azok tehát a hűségesek, *„akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét”* (Jel 14:12). A parancsolatok között ott van a negyedik is, amit a fenevad meg akar változtatni.

Milyen állapotok kezdenek kialakulni már most, amelyek a vallásszabadságunk korlátozásához vezethetnek? Milyen akadályok vannak még ez előtt?

„Amikor a protestantizmus a szakadék fölött átnyúlva megragadja a római hatalom kezét, amikor a mélység fölött kezét ráz a spiritizmus-sal, amikor e hármas egység hatása alatt országunk [az Amerikai Egyesült Államok] mint protestáns és republikánus kormányzat az alkotmányának minden egyes pontját megtagadja és intézkedéseivel a pápai hamisságot és megtévesztést hirdeti, akkor tudhatjuk, hogy eljött Sátán csodatetteinek ideje és közel a vég” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 5. köt. 451. o.).

„Hajlamosak voltunk szemet hunyni afölött, hogy a vasárnap az ellenkező erők istentiszteleti napja... A *jelenések könyvének* történeti menetében. A vasárnap különösen fontos szimbólum, rámutat a sárkány hihetetlen ravaszságára és agyafúrtságára... Isten törvényének ez... a megváltoztatása egyetlen egyszerű tettel kifejezésre juttatja a sárkány Istennel szembeni gyűlöletének lényegét a kozmikus küzdelemben. Az egyszerűsége felettébb megtévesztő. A sárkány Isten helyét próbálta meg elbitorolni a kozmoszban, önmagát tüntetve fel az *istentisztelet* igazi alanyaként. Úgy érvelt, hogy Isten *törvénye* nem igazságos, meg kell változtatni. A Tízparancsolat összekötő részénél változtatta meg a törvényt, ott, ami Istent az imádatra egyedül méltó Teremtőként és Megváltóként azonosítja [2Móz 20:8-11; 5Mózes 5. fejezet, Jel 4:11; 5:9, 13-14]. A törvény megváltoztatásában nemcsak az ördögnek az Úr akaratával (a törvény-nyel) szembeni gyűlölete nyilvánul meg, hanem ezzel megkísérli elfoglalni Isten helyét is, önmagát állítva be az imádat tárgyának... A törvény megváltoztatásának egyetemessé tétele biztosítaná számára a győzelmet” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 53–54. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 29–35;

Ellen G. White: Az imádság, 23. fejr., „A bűnvallás pontos legyen, nevezze nevén a bűnt!” bekezdésig

1. Mit mondott Dávid, amikor jól ment sora? _____
2. Mikor fohászkodjanak a kegyes életűek? _____
3. Kik azok, akik semmi jót sem nélkülöznek? _____
4. Hol dicsérte, magasztalta Dávid az Urat? _____
5. **Megbocsáthatunk azoknak, akik nem vallják be a tévedésüket velünk szemben?** _____

Általános áttekintés

A Biblia egységes egész. A nagy küzdelem témája vörös szálként végigfut a lapjain, összefűzve egymással az elbeszélő részeket és az igazságokat. Krisztus munkája, engesztelő áldozata, főpapi szolgálata és viszszejövele képezi a Szentírás fő témáit. A nagy küzdelem a Jelenések könyvében éri el a tetőfokát. E heti tanulmányunk, amelynek címe „Isten pecsétje és a fenevad bélyege” (2. rész), folytatja a tengerből feljövő fenevad azonosítását, bemutatja a föld történelmének utolsó eseményeit, és olyan gyakorlati elveket oszt meg velünk, amelyek segítenek felkészülni Jézus második eljövetelére.

Az időpróféciaák egyik legfontosabb értelmezési elve a nap-év megfelelés. Vegyük át újra: Dániel és Jelenések időpróféciaiban egy profetikus nap egy szó szerinti évnek felel meg. E heti tanulmányunkban újra áttekintjük a bibliai és történelmi bizonyítékokat, amelyek alátámasztják ezt az elvet. A jövődőlés-értelmezés másik fontos pillére a dánieli és a Jelenések könyvében bemutatott próféciaák közötti összefüggések. Látni fogjuk, hogy a Jelenések 13. fejezetében említett tengerből feljövő fenevad, a Dániel 7. részében bemutatott szimbolikus lények keveréke: oroszlán, medve, párdúc és a sárkányhoz hasonlító állat, továbbá tíz szarv meg egy kis szarv, mely a pogány Római Birodalomból támad, és a tíz szarv által jelképezett hatalmak felett uralkodik.

A kis szarv hatalma Dániel 7. fejezetében, a „törvénytaposó” 2Thess 2. részében, valamint Jelenések 13 tengerből feljövő fenevada ugyanazt az elnyomó hatalmat képviseli, amely a középkorban üldözte Isten népét: a pápaságot. E heti tanulmányunkban felfedezzük, hogy a tengerből feljövő fenevad Jelenések 13. fejezetében hogyan helyezkedik szembe Isten egyházával, majd üldözi az utolsó napokban mindazokat, „akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét”.

Magyarázat

Jelenések 12. fejezete feltárja előttünk, hogy Sátán üldözni fogja Isten egyházát a középkorban. Krisztus hűséges követői 1260 napig kényszerültek a pusztában bujdosni (Jel 12:6). Ahogy Jelenések 12:14 versében olvassuk, „adaték az asszonynak két nagy sasszárny, hogy a kígyó elől elrepüljön a pusztába az ő helyére, hogy tápláltassék ott ideig,

időig és az időknek feléig.” Dániel 7:25 verse megmagyarázza, hogy a római katolikus államegyház „véli, hogy megváltoztatja az időket és a törvényt, és az ő kezébe adatnak ideig, időig és fél időig.” Jelenések 13:5 verse alapján a római katolikus államegyháznak „hatalom adatik, hogy cselekedjék negyvenkét hónapig.” Ez a három periódus – az 1260 nap, az idő, idők és fél idő, valamint a negyvenkét hónap – ugyanazt az időintervallumot írja le, és összesen hétszer jelenik meg a Dániel és a Jelenések könyvében.

Az Adventista Bibliakutató Intézet által kiadott egyik cikkében Gerhard Pfandl a következő észrevételt fogalmazza meg: „Egészen a XIX. századig a Dániel és a Jelenések könyve kutatóinak többsége a történeti módszert alkalmazta a próféciaák értelmezéséhez. A történeti módszer egyik tartópillére a nap-év elv, amely kimondja, hogy az apokaliptikus időpróféciaákban egy nap egy évet jelképez. A XIX. században ezt a módszert fokozatosan felváltotta a preterista és a futurista értelmezési rendszer, mindkettő tagadva a nap-év elv használhatóságát. A preteristák a jövődölések zömét a múltba – a Római Birodalom megjelenése előtti korba – helyezik, a futuristák pedig a jövőbe, pontosabban a titkos elragadtatás és a második eljövétel közötti kor utolsó hét évére” (Gerhard Pfandl: „In Defense of the Year-day Principle”. *Journal of the Adventist Theological Society* 23, 1. szám [2012], 3. o.).

Értelemszerűen adja magát a következtetés, hogy mivel a Dániel könyve 7., 8., 9. és 12. fejezeteiben megjelenő képek a Jelenések 12. és 13. részeiben vázolt képekhez hasonlóan szimbolikus természetűek, az itt megjelölt időintervallumok is jelképesen értendők. Ha az említett esetek mindegyikében a nap-év elvet alkalmazzuk, a megjelölt események kivétel nélkül a meghatározott időben, pontosan beteljesednek.

Pfandl cikke is ezt az érvet hangsúlyozza: „A kontextusnak megfelelően az »idő, idők és fél idő« (Dán 7:25; 12:7; Jel 12:14), a »negyvenkét hónap« (Jel 11:2; 13:5) és az »ezerkétszázhatvan nap« (Jel 11:3; 12:6) kifejezések ugyanarra az időszakra vonatkoznak, a »három év és hat hónap« magától értetődő, legtermészetesebbnek hangzó kifejezés azonban sehol sem tűnik fel. »A Szentlélek látszólag minden lehetőséget kimerít az időintervallum kifejezésére, egyedül azt a változatot nem használja, amelyet a megszokott közlésben a legnagyobb gyakorisággal használtak volna, s amely a Szentírásban egyéb alkalmakkor rendszeresen alkalmazott jelölési módszer az időszakok meghatározására. Ez a tényállás nagy jelentőségű, ha elfogadjuk a nap-év elvet«” (Thomas R. Birks: *First Elements of Sacred Prophecy*. London, William E. Painter, 1843, 352. o.

– Gerhard Pfandl: „In Defense of the Year-day Principle”. *Journal of the Adventist Theological Society* 23, 1. szám [2012], 8. o.).

A Dániel és a Jelenések könyvében az ezerkétszázhatvan nap, illetve az idő, idők és fél idő ezerkétszázhatvan évet jelent. Az Adventista Biblia-kommentárban ezt olvassuk erről: „A kis szarv profetikus időszaka Kr. u. 538-ban kezdődött, amikor az osztrogótok felhagytak Róma ostromlásával, és Róma püspöke, felszabadulva az ariánus ellenőrzés alól, szabadon gyakorolta előjogait Jusztiniánusz császár 533-as dekrétuma alapján, s ezután növelhette a »Szent Szék« tekintélyét (lásd a 8. vershez írt magyarázatot!). Pontosan 1260 év múlva, 1798-ban, Napóleon seregeinek látványos olaszországi győzelmei nyomán a pápa élete a forradalmi francia kormány irgalmától függött, amely figyelmeztette is Róma püspökét, hogy a katolikus vallás mindig is a köztársaság ellensége lesz. »A lényeges cél a Római Egyház központjának elpusztítása, és ennek a célnak a megvalósítása önre vár, Berthier tábornok úr, amennyiben ezt ön is megvalósíthatónak tartja.« Válaszként ezen utasításokra, valamint Napóleon parancsára, Berthier tábornok francia seregével berontott Rómába, foglyul ejtette a pápát, magával vitte Franciaországba, ahol száműzetésben meghalt” (4. köt., 834. o.).

Jelenések próféciai megjövendőlik, hogy a pápaságnak okozott halálos seb, amelyet Napóleon seregei ejtettek, begyógyul, és a pápaság ismét nemzetközi uralomra emelkedik (Jel 13:3). Ez a felemelkedés vezeti be a fenevad bélyege és az Isten pecsétje közötti utolsó válságot. Ahhoz, hogy jobban megértsük ennek a konfliktusnak a természetét, előbb meg kell fejtenünk Isten pecsétjének jelentését. Pontosabban mi ez a pecsét?

A pecsét ismert volt az ókori világban. Arra használták, hogy iratok hitelességét tanúsítsák vele. Továbbá a tulajdonosi jogviszonyt is kifejezte. Leginkább viaszba vagy frissen gyúrt agyagba nyomták. Az összes parancsolat közül a szombat parancsolata az egyedüli, amely Isten pecsétjének minősül. Tartalmazza a Törvényadó nevét, titulását és tulajdonát. A. P. Gerhard Damsteegt megjegyzi: „A szombat parancsolata ilyen értelemben tekinthető egyfajta pecsétnek, mivel »az egyetlen a tíz parancsolat közül, amelyben megtalálható mind a Törvényalkotó neve, mind pedig annak címe. Az egyetlen parancsolat, mely rámutat arra, hogy kinek a tekintélyéből született meg a törvény. Tartalmazza Isten pecsétjét, amelyet törvényére tett, hitelessége és kötelező érvényűsége bizonyítékként« (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 307. o.). A szombat segít megérteni a tíz parancsolat egyedi jelentőségét. »A szombat az élő Isten pecsétjeként került be a Tízparancsolatba, rámutatva a Törvényadó sze-

mélyére, feltárva ezáltal a tulajdonjogát.« Ilyen értelemben a szombat az Isten és az Ő népe közötti kapcsolatnak a jele, »a nép Isten iránti hűségének próbája« (*Sign of the Times*, 1886. május 13.).

A hetednapi adventisták küldetése »Isten törvényének a jellem próbájaként és az élő Isten pecsétjeként való bemutatása« (Bizonyosságtételek, 2. köt., 468. o.)” (Damsteegt: „The Seal of God”. *Adventists Affirm*, 8. köt., 3. szám, 1994 vége, 37–38. o.).

Isten pecsétje, ahogyan az a szombat megtartásában megnyilvánul, Isten életünk feletti hatalma elismerésének jele. Ezt Ellen G. White is hangsúlyozza: „Amint Isten gyermekei megkapják a homlokukra az Ő pecsétjét – ami nem látható jel lesz, hanem az igazságban való értelmi és lelki megerősödés –, és megingathatatlaná teszi, felkészíti őket az üldözésre, elkezdődik a megpróbáltatás ideje. Tulajdonképpen már el is kezdődött!” (*Adventista Bibliakommentár*, 4. köt., 1161. o.).

A Szentlélek pecsétel el és készít fel minket az előttünk álló válságos időszakra. Jól tennénk, ha nem feledkeznénk meg Pál apostol feddéséről: „Meg ne szomorítsátok az Istennek ama Szentlelkét, aki által megpecsételtetek a teljes válságnak napjára” (Ef 4:30).

Alkalmazás

Elmélkedésre

Annak ellenére, hogy Isten pecsétje és a fenevad bélyege teljesen elmentetben áll egymással, egy dolog közös bennük: egyiket sem kapja meg azonnal az ember. Isten pecsétjének elfogadása akkor történhet meg, ha az ember elméje naponta Jézus képmásához igazodik. Ellen G. White írta *A nagy küzdelem* c. könyvében: „Van egy törvény, amely az emberi értelemre és a lelkiségre egyaránt érvényes: »szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk«. Az elme fokozatosan alkalmazkodik azokhoz a témákhoz, amelyekkel táplálják” (555. o.).

Jézusra tekintve és elménket az Ő Szavának tanításaival táplálva, hozzá hasonlókká válunk. A jellemváltozáshoz időre van szükség. A mély, tartós kapcsolatok kialakulása időt igényel. Amikor Krisztus életéről elmélkedünk, a Szentlélek dolgozik az életünkben, hogy „elpecsételje” bennünk Isten országának elveit, és felkészülhessünk az utolsó nagy próbára, amely a szombat parancsolata körül bontakozik ki.

Isten pecsétjét tehát nem azonnal kapja meg az ember, és a fenevad bélyegével sincs másként. A mindennapos megalkuvások, a dédelgetett bűnök, a szív mélyén rejtegetett bálványok vagy a nem keresztyén maga-

tartás mind a fenevad bélyegének elfogadásához vezet. Ha nem győzünk ma a könnyebb próbákban, minden bizonnyal elbukunk majd a holnapi, nehezebb próbatételek során. Ahogy az idős, adventista prédikátor, Luther Warren mondta: „Az egyetlen mód felkészülni Jézus visszajövetelére már most elkezdni a felkészülést, és mindvégig készen várni az Üdvözítőt.”

Kérd meg csoportod tagjait, hogy gondolkodjanak el Luther Warren kijelentésén. Bátorítsd őket, hogy imádkozzanak ezen a héten, és kérjék Istent, mutassa meg nekik, melyek azok a dolgok, amelyek megakadályozzák őket a második eljövételre való felkészülésükben.

Isten dicsőségének ragyogása

Szombat délután

E heti tanulmányunk: 2Mózes 33:18-19; János 8:32; 1Thesszalónika 5:1-6; Jelenések 4:11; 5:6, 12; 13:8; 18:1

Alapige: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől” (Jel 18:1).

A végső események előbb-utóbb kibontakoznak. Hogy pontosan mikor és pontosan hogyan – azt Isten nem közölte velünk, de eleget tudunk. A negyedik parancsolat megtartásával szemben valamilyen törvényerejű rendelettel erőltetik majd a vasárnapünneplést. A *jelenések könyve* bemutatja, milyen döntő kérdésekről lesz szó, milyen kulcsfontosságú szereplők részvételével. Széles ecsetvonásokkal azt is felvázolja, hogy mi fog történni, amikor annak imádatával szemben, „*aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7) a fenevadat és annak képét fogják imádni az emberek, mindazok, „*akiknek neve nincs beírva az életnek könyvébe, amely a Bárányé, aki megöletett e világ alapítása óta*” (Jel 13:8). Más szóval, mindazoknak a neve benne marad az élet könyvében, akik úgy döntöttek, hogy az Úr Jézus Krisztust imádják és engedelmeskednek parancsolatainak. Mennyivel jobb Isten nyilván tartásában lenni, mint emberekében!

Isten azért hívta el a Hetednap Adventista Egyházat, hogy ezt az üzenetet hirdessük a világnak. Ezért nekünk magunknak meg kell térni az igazsághoz, ahogy az Jézusban van. Át kell formálódnunk, új emberré kell válnunk Jel 14:6 „örökkévaló evangéliuma” által, amelynek közép-pontjában Krisztus értünk vállalt halála áll, ez a benne nyert üdvösség biztosítéka.

1 Olvassuk el 1Thessz 5:1-6 szakaszát! Mit tanácsol Pál apostol az emberiség történelmének utolsó napjait illetően?

Krisztus második adventjével kapcsolatban Pál apostol arra biztatta a Thesszalónikában élő hívőket, hogy „vigyázzanak” és „legyenek józanok”. Ha ezt mondta az akkori keresztényeknek, vajon mit mondana nekünk ma?

A „világosság fiainak”, nem pedig „sötétség fiainak” (1Thessz 5:5) nevezte őket, *„hogy az a nap [Krisztus visszatérése] tolvajmódra”* ne lepje meg őket (1Thessz 5:4). Jézus a *„Vigyázatok”* (Mt 24:42; 26:40-41) fel szólítást a komoly, szívből jövő imádsággal kapcsolatban használta. A vigyázás a lelki éberségre, a józanság pedig arra utal, hogy az ember komolyan veszi az időt, amelyben él, és az igazán fontos dolgokra összpontosít.

Ellen G. White hozzáteszi: „Nekünk, akik ismerjük az igazságot, fel kell készülnünk arra, ami elsőprő erejű meglepetésként hamarosan a világra tör” (*Testimonies for the Church*. 8. köt. 28. o.).

A világ számára meglepetésként történhet, bennünket azonban nem kell meglepnie ennek. Nem tudjuk, mikor következik be mindez, annyit azonban látunk, hogy tudhatjuk: közeleg, éppen ezért most, ma van a napja a felkészülésnek!

2 Tekintsük át Dániel 2. fejezetét! Figyeljük meg, hogy a birodalmak felemelkedése és bukása pontosan a jövődőlés szerint történt! Ennek fényében mennyire bízhatunk Isten kijelentéseinek valóságában?

Krisztus azért adta a végidei üzeneteket, hogy felkészüljünk, tudva, mi történik majd. Dániel és Jelenések próféciái a prófétaság modernkori ajándékával együtt isteni bepillantást engednek abba, ami majd a világra szakad. Isten prófétái Szava előre felvázolja az üdvösség történelmét, Dániel 2. fejezete pedig hathatós, racionális bizonyíték arra, hogy bízhatunk Istenben.

„Ne is aludjunk tehát, mint a többiek” (1Thessz 5:6, ÚRK) – mondja Pál. Mit jelent ez? Honnan tudhatjuk, hogy valójában „alszunk-e”? Ebben az esetben minek kell felébrednie bennünket?

3 Mit ígért Jézus Jn 8:32, 7:17 és 17:17 verseiben az igazság ismeretével kapcsolatban? Hol találjuk meg az igazságot?

Istennek az a végső üzenete a népe számára, hogy meneküljenek ki Babilon tévedéseiből és járjanak az Igében található örök igazság fényében. Mindennek a kulcsa a Biblia. Amíg az ember ragaszkodik a Bibliához és követi tanításait, a végső válság idején nem vezethetik félre, kiváltképp nem a szombat kérdésében. A második angyal üzenete arra szólít bennünket, hogy a hamisság helyett fogadjuk el az igazságot, a hagyomány helyett a Szentírást, a hamis doktrína tévedései helyett Isten Igéjének tanításait.

Az első két angyalt követő harmadik angyal üzenete a fenevad bélyegétől óv. A Biblia próféciaiban a fenevad valamilyen politikai vagy vallási hatalmat jelképez. Jelenések 13-14. fejezeteiben a tengerből feljövő fenevad Rómából emelkedik fel és nő világszéles vallási rendszerré. Végül a római hatalom az egész földre kiterjeszti a befolyását, az egyházat és az államot egyesítő mozgalom vezetőjévé válik. Az lesz a cél, hogy a gazdasági megrázkódtatás, természeti katasztrófák, társadalmi nyugtalanság, nemzetközi politikai válság és globális konfliktus idején az egész világra kiterjedő egységet érjen el. Végül pedig az Amerikai Egyesült Államok vezeti ezt a globális konföderációt. „E két nagy tévedéssel – a lélek halhatatlanságával és a vasárnap szentségével – fogja Sátán az embereket csalásainak foglyává tenni. Míg az előbbi a spiritizmus alapját rakja le, az utóbbi Rómával hozza közös nevezőre az embereket. Az Amerikai Egyesült Államok protestánsai elsőként fognak a szakadékon át kezet nyújtani a spiritizmusnak; és átnyúlnak a mélység felett is, hogy a római hatalommal kezet fogjanak. E hármas szövetség hatására ez az ország követni fogja Rómát a lelkiismeret jogainak sárba tiprásában” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 503–504. o.).

Az üzenetek végén sürgető felhívás hangzik el Krisztus hűséges követői számára, hogy tartsák meg Isten parancsolatait Jézus hite által, ami a szívükben él (Jel 14:12).

Hogyan értjük Jézus szavait, miszerint „az igazság szabadokká tesz” (Jn 8:32)? Mit jelent ez? Téged hogyan tett szabaddá az igazság? Ebben az összefüggésben mit jelent a szabadság?

Isten elhívott egy népet az utolsó időkben, hogy a múlt nagy reformátorai vállán állva a Biblia legyen egyetlen hitvallásuk, üdvösségük forrását egyedül Krisztusban lássák, erejük forrása a Szentlélek legyen és minden reménységük az Úr visszatérésére irányuljon. A tévedés és tradíció sötétsége által régen elhomályosított igazságokat, így a bibliai szombatot is hirdetni fogják a világnak az Úr visszatérését megelőzően. A hármasságnyi üzenetből született ez a végidei mozgalom a reformáció kiteljesedéséért és hogy Krisztussal együtt befejezze földi munkáját. A Biblia utolsó könyvének hatalmas próféciai bemutatnak egy Isten által elrendelt, csalódás után felemelkedő mozgalmat, ami hirdeti Isten utolsó üzenetét a világnak. Jelenések 14. fejezete bemutat egy egyházat, ami az egész földre eljuttatja az örökkévaló evangélium jó hírét.

Jelenések 14. fejezetének három angyalához csatlakozik egy negyedik is a 18. fejezetben, aki erőt ad a három angyalnak az üzenet hirdetéséhez, és „*a föld fénylett annak [Istennek] dicsőségétől*” (Jel 18:1). A 18. fejezet az emberi történelem csúcspontjához és az evangélium végső győzelméhez vezető főbb eseményekre összpontosít.

4 Olvassuk el Jel 18:1 versét! Milyen három dolgot mond el János erről az angyalról (lásd még Hab 2:14)?

Az angyal Isten dicsőségéből, a szentély mennyei trónterméből érkezik azzal a megbízatással, hogy hirdesse Isten utolsó kegyelmi üzenetét és figyelmeztesse a föld lakóit a bolygóra váró eseményekre. A versben az áll, hogy az angyalnak „*nagy hatalma*” van. A hatalomként fordított újszövetségi görög szó az *exuszia*. Máté evangéliumában Jézus ezt a szót használta a tanítványai kiküldésével kapcsolatban. Mt 10:1 versében „*hatalmat*” adott tanítványainak a gonoszság fejedelmei és erői felett. Isteni erővel küldte ki őket, hogy győztesek legyenek a jó és a gonosz közötti küzdelemben. Mt 28:18-19 verseiben ismét kiküldte őket, ekkor azonban azt mondta: „*Minden hatalom mennyen és földön*” megadatik nekik, hogy elmenjenek az egész földre és tanítványokká tegyenek „*minden népet*”.

Végső soron hogyan vezethetők vissza a hatalomhoz az utolsó idők kérdései (mint ahogy valójában minden)? Kinek a hatalmát követjük? Istenét? A sajátunkat? A fenevadét? Valaki másét? Kinek a hatalma alatt állunk most?

- 5** Olvassuk el **Jel 4:11, 5:12, 19:1 és 21:26** verseit! Milyen szavak kapcsolódnak Isten dicsőségéhez, ami **Jel 18:1** szerint betölti a földet?

A világegyetemben a jó és a gonosz közötti nagy küzdelem Isten tisztelete és jó híre körül is forog. Sátán, a fellázadt angyal azt állítja, hogy Isten nem igazságos, imádatot követel, de viszonzásként keveset ad. Azt hangoztatja, hogy Isten törvénye korlátozza a szabadságunkat és az örömmünket.

Jézus élete, halála és feltámadása leleplezte ezt a hazugságot. A Teremtő leereszkedett a megmentésünkért a föld kígyóvermébe. A kereszten megadta a választ Sátán vádjaira, bemutatta, hogy valóban szeretettel teljes és igazságos. Isten végidei népe (akiket elbűvöl szeretete, akik számára fontos az Ő tisztelete) bemutatja az Úr dicsőségét – szeretetét, önfeláldozását az önző, istentelen világ iránt, és Isten jellemének világhosszága beragyogja a földet.

- 6** Olvassuk el **2Móz 33:18-19** verseit! Isten hogyan mutatta be a dicsőségét Mózesnek? Mi az Isten dicsősége?

Isten dicsősége a jelleme. A földet betölti Isten dicsősége, amikor mindannyian teljesek leszünk szeretetével, és a jellemünket átformálja a megváltó szeretet.

Isten dicsősége, jelleme mutatkozik meg a világ előtt, amikor a személyes életünkben bemutatjuk az Ő szeretetét. Így szól az utolsó üzenet, amit az ég közepén repülő három angyal hirdet a lelki sötétségbe borult világnak: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget*” (Jel 14:7).

A saját jótetteinkkel, igazságunkkal, jóságunkkal nem dicsekedhetünk. „Krisztus igazságának üzenetét hirdetni kell a világ egyik végétől a másikig... Ez Isten dicsősége, ami befejezi a harmadik angyal munkáját” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 6. köt. 19. o.). Ellen G. White még ezt is írja: „Mi a hit általi megigazulás? Isten munkája, amikor az ember dicsőségét a porba vetve megteszi az emberért azt, amit ő sosem tehetne meg magáért” (*Testimonies to Ministers and Gospel Workers*. 456. o.).

Nem a magunk dicsősége, hanem Istené!

A *jelenések könyvében* sok szimbólum van, fontos bibliai szimbólumok: a sárkány az égben (Jel 12:3-4, 7), az ég közepén repülő angyalok (Jel 14:6), a vörös fenevadon ülő asszony (Jel 17:3) és így tovább. Mindezek benne vannak Isten Igéjében, a Szentlélek ihlette Jánost, hogy ezekről írjon. Fontos szerepük, hogy feltárják az igazságot azok előtt, akik e könyvet olvassák. „*Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megíratnak abban; mert az idő közel van*” (Jel 1:3). Van azonban egy másik kép is, ami újból és újból felbukkan *A jelenések könyvében*. Mi ez a kép és mit jelképez?

7 Olvassuk el Jel 5:6, 8, 12, 7:17, 14:1, 15:3, 19:7, 21:22-23 és 22:1, 3 verseit! Mi a jelentősége a bárány szimbólumának? Miért találkozunk vele olyan sokszor *A jelenések könyvében*?

Amint a könyv első szavai utalnak is rá, ez „*Jézus Krisztus kijelentése*”. Ő nem egyszerűen a Bárány, hanem a „*megöletett*” Bárány (Jel 5:6, 12; 13:8), a keresztre feszített Jézus Krisztus. Ez a szíve-lelke az egész Bibliának, ugyanúgy *A jelenések könyvének* és a hármass angali üzenetnek is. Nem lehetünk hűségeselek elhívásunkhoz, nem végezzük addig azt a munkát, amire Isten elhívta ezt az egyházat, amíg az üzenetünknek nem a Bárány, a megöletett Bárány, a bűneinkért áldozatul keresztre feszített Jézus áll a középpontjában. „Tudatosan a megöletett Bárányt kell a tantételeink és küldetésünk középpontjába helyezni, ez legyen a lényege minden prédikációnknak és megírt cikkünknek, minden imánknak, minden énekünknek, minden bibliaóránknak, mindennek, amit csak teszünk! A Báránynak a kereszten kinyilvánított szeretete alakítsa át azt, ahogyan egymással bánunk, és késztesse arra, hogy gondoskodjunk a világról” (Ángel Manuel Rodríguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 70. o.).

Tehát a veszélyes fenevadak hasonlatai között, mint a hadakozó sárkány, a csapások, az üldözések és a fenevad bélyege, mindezek előtt és mindezek középpontjában ott a Bárány, a megöletett Bárány. A hármass angali üzenet pedig végeredményben róla szól és arról, amit értünk tett, tesz és tenni fog, mielőtt a küzdelem véget ér.

Miért fontos, nemcsak a misszió, hanem a saját lelki életünk szempontjából is, hogy a megöletett Bárány legyen üzenetünk középpontjában?

„Isten szolgálai szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a mennyi üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés, csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). A föld lakóinak el kell döntenüik, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni és termést hoz. A misz-sziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. Sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmisségben. A fénysugarak mindenhová bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani, elszakítják ezeket a kötelékeket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövethető erőkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 524. o.).

Naponkénti tanulmányozásra: Zsolt 36–42;

Ellen G. White: Az imádság, 23. fejj., folytatás a fejezet végéig

1. Mit okoz a harag és a heveskedés?

2. Mi volt tényérnyi méretű, a zsoltáros szerint?

3. Kiknek a megszégyenülését és pirulását kívánta Dávid?

4. Mi volt a zsoltáros kenyere éjjel és nappal?

5. Hogy szeretné Jézus, hogy a gyermekek és a fiatalok hozzá jöjjenek?

Általános áttekintés

A Jelenések könyvének próféciai feltárják a jövőt, hogy Isten népe felkészülhessen a küszöbönálló eseményekre. Thessalonikai gyülekezethez írt levelében Pál apostol nyíltan kimondja a prófécia célját: „De atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephetne meg titeket. Ti mindnyájan világosság fiai vagytok és nappal fiai; nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé! Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok” (1Thess 5:4–6). Isten Igéje megvilágítja az előttünk álló utat. E heti tanulmányunkban Jelenések könyvének a föld történelme utolsó eseményeiről szóló jövődöléseivel foglalkozunk.

Ismernünk kell az előttünk álló jövőt, amelynek megértése segíteni fog felkészülni a jó és a rossz közötti végső összecsapásra. Jelenések 18. fejezete megjövendöli, hogy létre fog jönni egy Babilonnak nevezett vallásos, politikai és gazdasági szövetség, amely vezetni fogja a világot. Istent azonban semmi sem érheti felkészületlenül. Jelenések 18:1–2 versei szerint Isten a Szentlélek által cselekedni fog, hogy az Ő dicsősége világosságának fényét árassza a világra. A menny erői szembeszállnak a démoni erőkkal, és Isten népének bizonyágtétele által mindenki számára kiderül, hogy Isten dicsóságának ereje az Ő jellemében rejlik.

E heti tanulmányunkban Isten dicsőségére összpontosítunk, amit az Ő népe nyilatkoztat ki a bűn miatt sötétségbe merült világ számára. Istennek az Ő kegyelme és szeretete által megváltoztatott, Szentlélekkel teljes egyháza a végidőben a menny utolsó felhívását intézi a világhoz, és tízezrek válaszolnak a figyelmeztető üzenetre. „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyásgul minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14).

Magyarázat

Isten dicsősége

Jelenések 18:1 verse a teljes könyv egyik legfontosabb része: „És ezek után láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől.” A kijelentés második része rendkívül fontos. A Jelenések könyvében három szó van, ami szorosan egymáshoz kapcsolódik: Isten dicsősége, Isten tisztessége és Isten hatalma”. Jelenések 4:11 versében olvassuk: „Méltó vagy, Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt.” Gondoljunk Jelenések 5:12 versére, ahol János újból leírja, hogy „méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt...

tisztességet és dicsőséget”, és ez a gondolat a 19:1 versben is megismétlődik: „Az üdvösség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké!” A könyv végén pedig a szentek Új Jeruzsálemben való lakozásáról ezt jegyzi le János apostol: „És a pogányok dicsőségét és tisztességét abba viszik” (Jel 21:26).

A jó és a rossz közötti nagy küzdelem a világegyetemben Isten tisztességét és hírnevét célozza meg. Sátán, a fellázadt angyal azt terjesztette, hogy Isten igazságtalan, imádatot vár el, de túl keveset nyújt ezért cserébe; továbbá Isten törvénye önkényeskedő, korlátozza a szabadságot és az örömet.

Jézus élete, halála és feltámadása teljességgel szertefoszlatta ezt a mítoszt. Teremtőnk alászállt világunk kígyókkal teli gödrébe, hogy megváltson minket. A kereszten Jézus válaszolt Sátán vádjaira, és bebizonyította, hogy Isten szeret és igazságos. Szeretetétől elbűvölve és tisztességét szem előtt tartva, Isten végidei népének tagjai feltárják az önző, törvénszegő világ előtt Uruk szerető, áldozatra kész jellemét, amely bevilágítja a földet.

A Lélek teljessége

Jézus eljövetele előtt a Szentlélek erejének teljessége kitöltetik Isten maradékára, és a földet megvilágítja Isten dicsősége. Jelenések 18:1 verse Habakuk próféta szavainak beteljesedése: „Mert az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert” (Hab 2:14). Amint már említettem, Isten dicsősége az Ő szerető jelleme. Ebből a kijelentésből azonban magától értetődően következik a kérdés: Hogyan nyilatkozik meg ez a dicsőség bűntől romba döntött, erkölcsileg sötétségekbe süllyedt bolygónk történetének utolsó pillanataiban?

Ahhoz, hogy megválaszoljuk ezt a kérdést, gondoljunk Mózes tapasztalatára. Emlékeztek a jelenetre, amikor Mózes arra kérte Istent, hogy mutassa meg neki az Ő dicsőségét? Olvassuk el az erről szóló igeszakaszt: „És monda Mózes: Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet. És monda az Úr: Megteszem, hogy az én dicsőségem a te orcád előtt menjen el, és kiáltom előtted az Úr nevét: És könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek” (2Móz 33:18–19). Isten dicsősége az Ő jelleme révén nyilatkozik meg.

Isten dicsősége betölti a földet a lelki sötétség korában, amikor az Ő népe – szeretetétől körülveve, kegyelmétől átalakulva és küldetésének elköteleződve, élete és magatartása által – feltárja a világ előtt az Úr szerető jellemét. A hívek önzetlen életének bizonyágtétele, továbbá az Úr

jóságának, kegyelmének és igazságának üzenete erőteljes ellentétben áll az önzéssel, büszkeséggel és a világi életszemlélet hamisságával.

Isten utolsó felhívása

Egy angyal alászáll a mennyből egy közvetlenül Istentől kapott üzenettel, mely kihívja a népet a Babilonnak nevezett vallási-politikai szövetségből. Isten felhívása ekképpen kezdődik: „Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé” (Jel 18:2). Ez a kijelentés tükrözi a Jelenések 14-ben megjelenő angyal felhívását, mely szintén bejelenti Babilon bukását. Jelenések 18:4 verse Isten utolsó felhívása az egész emberiség számára, de legfőképpen azoknak, akik az Ő nevét viselik: „Fusatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” „A bűn pedig a törvénytelenység” (1Jn 3:4). Isten felszólítja az Ő népét, hogy jöjjön ki azokból az egyházakból, amelyek áthágnak a törvényt. Miért hívja ki Isten Babilonból most az Ő népét? Jelenések 18:5 versében ezt olvassuk: „Mert az ő bűnei az égig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.” Babilon igazságtalanságainak pohara betelt. Isten pontosan nyilvántartja az emberi hatalmak bűneit, és amikor ezek elérnek egy bizonyos mértéket, azt mondja: „Elég!”

Pontosan ez történt a Noé napjaiban. Isten megváltó üzenetet küldött az özönvíz előtti világnak, de amikor az emberek bűnei betöltötték a mértéket, és miután minden ember lehetőséget kapott a megtérésre, eleredt az eső. Ugyanezt láthatjuk Sodoma és Gomora megsemmisítésének történetében is. Lót ünnepélyes felhívást intézett a gyermekeihez, amelyben felszólította őket Sodoma elhagyására. Amikor a lakosok bűneinek mennyisége elért egy bizonyos határértéket, tűz emésztette meg a várost.

Ugyanez történt az ókori Babilonnal is. Isten üzenetek sorát küldte Babilonnak, megtérésre szólítva a vezetőket és a népet, de amikor egyértelművé vált, hogy kéréseit elutasítják, a médek és a perzsák előzölnték az országot. Isten kegyelme hosszan tűr tévelygő gyermekei érdekében, minden lehetőséget megad nekik a megtérésre, Szentlelkét minden emberi szívhez elküldi. Profetikus figyelmeztetéseket küld számukra, sürgető felhívásokat intéz hozzájuk, de mindenkinek megadja a lehetőséget a választásra. A lelki Babilon és ókori megfelelője azonban megkegyelmezi a szívét, és kitart a lázadásban.

A démoni erők végül teljes ellenőrzésük alá vonják a modernkori, lelki Babilont, amely „ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé”

válík (Jel 18:2). Isten népe betöltekezik Szentlélekkel, miközben ezzel el-
lentétben a démonok lelkei betöltik Babilont. Amikor egy személy vagy
vallásos szervezet ismerete teljes tudatában hátat fordít a Szentírás taní-
tásainak, szabad utat enged a lelki megtevesztéseknek. Az egyedüli mód-
szer annak elkerülésére, hogy tisztátalan lelkek hatalma alatt éljünk az,
ha megengedjük a Szentléleknek, hogy ellenőrzése alá vonjon bennünket.

A lelki Babilon hitegetései egyetemesekké válnak, hisz minden nép
inni fog parázñaságának borából. A bor a hamis tanokat jelképezi, amint
azt az előző leckénkben láthattuk. A Babilon borából ivók gondolkodása
zavarossá válík. Összetévesztik a hazugságot az igazsággal, és arra a vég-
zetes következtetésre jutnak, hogy az igazság a hazugság. Legyünk figyel-
mesek Jelenések 18:3 kijelentésére: „Mert az ő parázñasága haragjának
borából ivott valamennyi nép, és a földnek királyai ő vele paráználkod-
tak, és a földnek kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak.”

A paráználkodás törvénytelen egyesülésre utal. Három csoport vesz
részt ebben a törvénytelen egyesülésben az idők végén: Babilon (a világ
összes hamis vallása, beleértve a spiritizmust is, szövetségben a pápa-
ság hatalmával), a föld királyai (az állami, politikai hatalmak) és a föld
kalmárai (a gazdasági hatalmi tényezők). Az egyház és az állam közt
megvalósuló egységgel kapcsolatban Ellen White is figyelmeztet: „Ami-
kor a protestantizmus átnyújtja kezét a szakadékon, hogy megragadja
a római hatalom kezét, amikor átnyúl a feneketlen mélység felett, hogy
a spiritizmussal szövetkezzen, amikor e hármas szövetség nyomása alatt
országunk eltíporja majd az alkotmány minden elvét, és amikor helyet
adnak a pápai hamisságok és csalások gyakorlásának, akkor megtud-
juk, hogy elérkezett Sátán csodatevéseinek ideje, és elközelgett a vég”
(*Bizonyságtételek*, 5. köt., 451. o.). Sátán csodák általi megtevesztő mun-
kájára Isten a mennyei hatalom legnagyobb megnyilvánulásával fog vá-
laszolni, amire Pünkösd óta nem volt példa: a késői esővel, a Szentlélek
kiáradásával. A világot lánggra lobbantja Isten dicsősége, az evangéliu-
mot a föld minden pontján hirdetni fogják Isten átalakító erejének élő
tanúi. Férfiak és nők tízezrei őszinte szívvel elhagyják Babilont, és egye-
sülnek Krisztus követőivel, és akkor Jézus alászáll a mennyből dicsőség-
ben, és magához veszi gyermekeit, hogy hazavigye őket.

Alkalmazás

Elmélkedésre

Az életben a két legfontosabb dolog: ismerni Jézust és másoknak is
segíteni megismerni Őt. Más szóval: felkészülni Jézus eljövetelére és

másoknak is segíteni felkészülni erre az eseményre. Minél jobban közelünk Krisztushoz, annál jobban bizonyoságot teszünk a világnak az Ő dicsőségéről. Ahogy János apostol is írta: „Az Ige testté lett, és lakozék közöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal... És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet is kegyelemért” (Jn 1:14, 16). Akkor tükrözzük vissza Isten dicsőségét, ha betöltekezünk Krisztus szeretetével, kegyelmével és erejével. „Semmi sincs lelkem és Üdvözítőm közt, / mi e világ csalóka vágyait úzná. / Megtagadtam bűnös szenvedélyeim: / Semmi sem állhat közénk! Jézus enyém!” – mondja egyik adventista énekünk (*The Seventh-Day Adventist Hymnal* [Hagerstown, MD: Review and Herald Publishing Association, 1985]).

Kérd meg csoportod tagjait, hogy az előttük álló héten elmélkedjenek a következő kérdéseken:

- 1 Van-e valami az életben, amire jobban vágyok, mint Jézusra? Ha igen, mi ez a „bálvány”? Mi foglalja le a legtöbb időmet? Hogyan lazítok? Mivel foglalkoznak legtitkosabb gondolataim?
- 2 Életem hogyan tükrözi hitvallásomat? Cselekedeteim hogyan tükrözik lelki elköteleződésemet?
- 3 Ha Jézus ma visszajönne, készen találna? Ha nem, miért nem?
- 4 Életem teljesen Krisztus ellenőrzése alatt áll? Ha nem, mi akadályozza ezt meg, és a Szentlélek segítségével mit tehetek ebben a tekintetben?

ÁPRILIS

1. Szo. Lk 2:40
nny. MS 19:50, SM 19:57, AR 20:01
2. V. Péld 18:10
3. H. Zsolt 37:5
4. K. 2Kor 3:18
5. Sze. Zsolt 27:1
6. Cs. Zsid 12:4
7. P. Eféz 4:1
nny. MS 19:58, SM 20:06, AR 20:09
8. Szo. Zsolt 144:15
nny. MS 20:01, SM 20:09, AR 20:10
9. V. Jer 29:11
10. H. Hós 6:3
11. K. 2Móz 24:12
12. Sze. Kol 3:13
13. Cs. Csel 3:6
14. P. 2Móz 7:6
nny. MS 20:07, SM 20:16, AR 20:18
15. Szo. 5Móz 16:15
nny. MS 20:09, SM 20:17, AR 20:19
16. V. Lk 18:16
17. H. Zsolt 92:5
18. K. Róm 12:2
19. Sze. Mt 18:14
20. Cs. Préd 9:11
21. P. 1Sám 25:6 u.r.
nny. MS 20:17, SM 20:26, AR 20:27
22. Szo. Jel 1:3
nny. MS 20:18, SM 20:27, AR 20:29
23. V. Mt 19:26
24. H. Péld 1:7
25. K. Jn 20:21
26. Sze. Mt 6:33
27. Cs. Mt 5:48
28. P. Zsolt 32:8
nny. MS 20:26, SM 20:36, AR 20:37
29. Szo. Mt 6:8
nny. MS 20:27, SM 20:37, AR 20:38
30. V. Péld 4:7

MÁJUS

1. H. 1Tim 6:7-8
2. K. 1Thes 5:11
3. Sze. Lk 2:51-52
4. Cs. Róm 12:6
5. P. 1Thes 5:17
nny. MS 20:35, SM 20:46, AR 20:46
6. Szo. Eféz 5:9
nny. MS 20:37, SM 20:47, AR 20:47
7. V. Mt 7:7-8
8. H. Zsolt 16:11
9. K. Neh 4:14
10. Sze. Mt 18:20
11. Cs. Ésa 54:13
12. P. Fil 4:9
nny. MS 20:44, SM 20:55, AR 20:55
13. Szo. Róm 7:12
nny. MS 20:46, SM 20:56, AR 20:56
14. V. Lk 1:80
15. H. Róm 15:2
16. K. Mt 13:8
17. Sze. Lk 12:12
18. Cs. 2Tim 4:3
19. P. Zsolt 37:23
nny. MS 20:53, SM 21:04, AR 21:03
20. Szo. 5Móz 6:24
nny. MS 20:54, SM 21:05, AR 21:04
21. V. 1Móz 33:14
22. H. Préd 12:14
23. K. 1Tim 4:16
24. Sze. Fil 4:8
25. Cs. Préd 9:20
26. P. Róm 14:19
nny. MS 21:01, SM 21:12, AR 21:11
27. Szo. 5Móz 32:2
nny. MS 21:02, SM 21:13, AR 21:12
28. V. Péld 10:17
29. H. Zsolt 135:3
30. K. Préd 11:1
31. Sze. Péld 19:23

JÚNIUS

1. Cs. Péld 18:15
2. P. Péld 22:1
nny. MS 21:07, SM 21:19, AR 21:18
3. Szo. Zsid 13:1
nny. MS 21:08, SM 21:20, AR 21:19
4. V. Péld 22:6
5. H. Zsolt 105:3
6. K. Zsolt 106:3
7. Sze. Kol 1:11
8. Cs. 2Kor 10:5
9. P. Mk 8:2-4
nny. MS 21:13, SM 21:25, AR 21:23
10. Szo. Zsolt 25:9
nny. MS 21:13, SM 21:25, AR 21:24
11. V. Zsid 6:12
12. H. Jer 1:7
13. K. Fil 2:3
14. Sze. Péld 19:18
15. Cs. Zsolt 107:21
16. P. Eféz 5:16
nny. MS 21:16, SM 21:29, AR 21:27
17. Szo. Csel 24:16
nny. MS 21:17, SM 21:29, AR 21:27
18. V. Zsid 12:11
19. H. Zsolt 119:135
20. K. Róm 12:10
21. Sze. Péld 15:1
22. Cs. Jn 15:7
23. P. Csel 18:25-26
nny. MS 21:18, SM 21:31, AR 21:29
24. Szo. Zsid 10:36
nny. MS 21:18, SM 21:31, AR 21:29
25. V. Fil 1:6
26. H. 1Móz 1:28
27. K. Ésa 54:17
28. Sze. Eféz 1:7
29. Cs. Péld 22:6
30. P. Lk 7:11
nny. MS 21:18, SM 21:30, AR 21:29